AUTOBUS

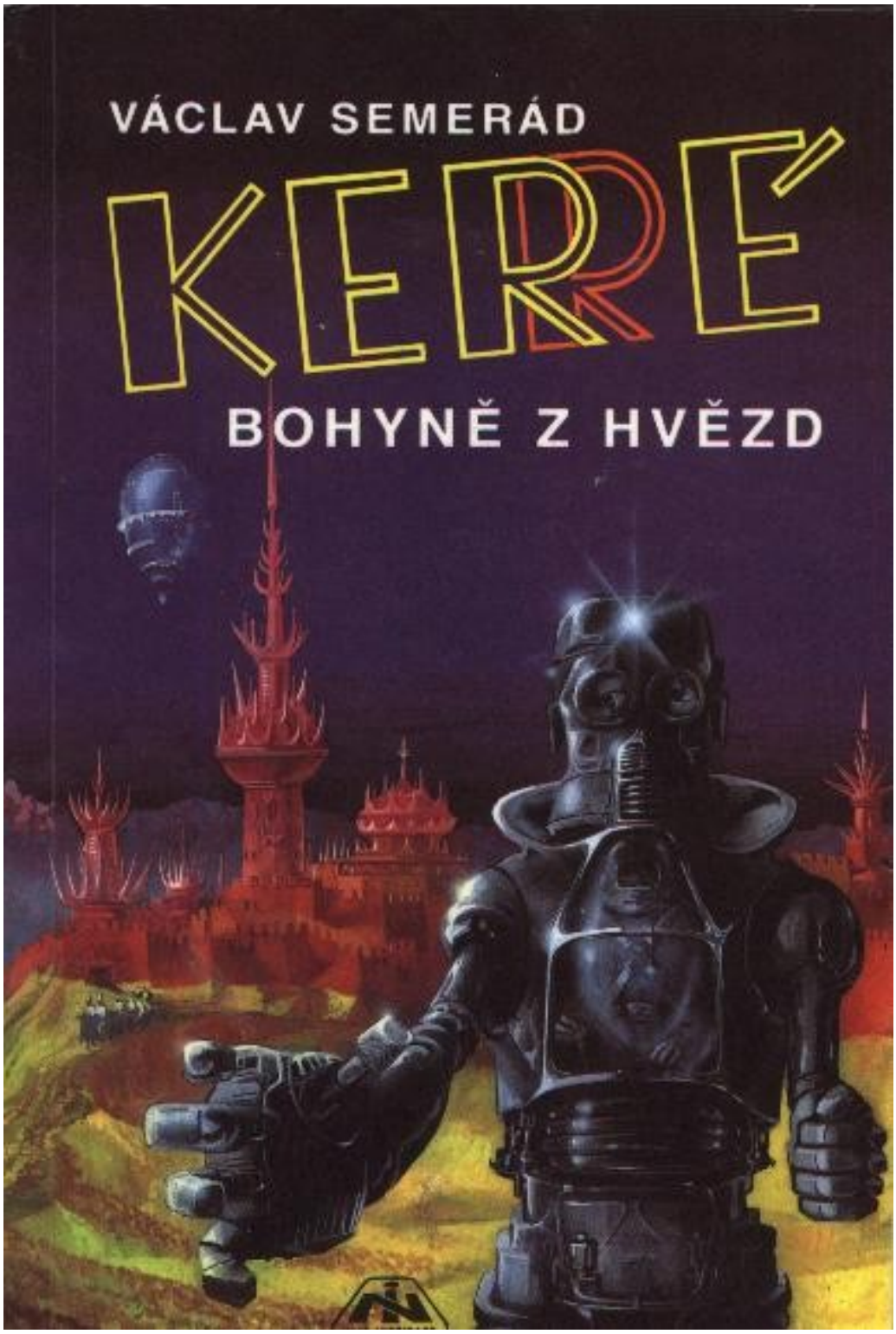

KERRÉ,
bohyně z hvězd
(GSMB 3)

© 1991 Václav Semerád

Veškeré připomínky jsou vítány:
Václav Semerád

VSemerad@volny.cz

Hvězdolet Touha

Pilot Filip Marel podřimoval ve svém pohodlném pilotním křesle, přitom neustále alespoň koutkem oka sledoval hlavní obrazovku, kde se převalovala a míhala tajuplná zelená mlha nadprostoru. Nadprostor Evsej byl prázdný a bezpečný, jenže všichni byli po nedávné tragédii jako v šoku.

Od té přitom doby měli za sebou šestadvacet hodin celkem poklidného letu **evsejem**. Nebo osmačtyřicet světelných let, měřeno v normálním **euklidu**. Ale všichni měli pořád na paměti dvě prázdná lůžka, která už nikdo potřebovat nebude...

Zpočátku to vypadalo na naprosto všední průzkum tuctové planety zhruba dvojnásobného průměru oproti Zemi, ale bez sebemenších stop ovzduší, takže její hladký povrch byl jasně viditelný i na dálku. Už to bylo podezřelé a což teprve její povrch, tak podivně hladký, jednolitě tmavozelený bez kopců, údolí a kráterů po meteoritech, bez jediné skvrny, ale i bez jediné prasklinky. Podle spektrometrů měla být zelená barva planety tvořena převážně listovou zelení, chlorofylem. To by ale její povrch musel být pokrytý souvislou vrstvou rostlin nebo aspoň řas, což by snad nebylo nemožné, ale bylo to opět přinejmenším podivné. Zelené řasy v prostředí trvalého vakua obvykle nerostou. Skoro se zdálo, že je celá planeta umělá, ale na umělý výtvor byla přece jen velká. Hvězdolet dvakrát větší než Země? Divná velká naprosto čistá koule, zapomenutá v prostoru. Záhada. Rukavice, hozená výzkumníkům pozemského průzkumného hvězdoletu Touha, třídy Galaxie, postavenému nedávno na Aiguře a vyslanému Galaktickým Společenstvím Myslících Bytostí s úkolem zmapovat další část vesmírného prostoru za dosavadními hranicemi. Naštěstí ta záhada byla hned od začátku dosti podezřelá...

Proto také velitel Dabin rozhodl nepřistát na ní rovnou s hvězdoletem, ale vyslat tam napřed malé výsadkové letadlo, jednomístný gryul. Na řadě byl pilot Orlando Itči-Ara, malý indián z Jižní Ameriky. Jeho úkol byl zdánlivě jednoduchý. Přistát, odebrat vzorky půdy a vrátit se. S ostatními si už poradí v laboratoři.

Chudák Itči! Měl pravdu, když se mu ta planeta nelíbila, měl! Ale ani Gurroa nic nenamítal, když se Dabin rozhodl na planetu vyslat malý výsadkový gryul. Konec konců, planeta to byla podle všech pravidel - až na orientační světlo si-jid, které u ní v nadprostoru podle její velikosti mělo být, ale nebylo. To byla další záhada. Kdyby se průzkumníci u této hvězdy orientovali podle si-jidů, ani by se z nadprostoru nevynořili v domnění, že zde nic není! Vysvětlit tuto záhadu se jim nepodařilo, ba co hůř, byli rádi, že vyvázli - kromě dvou členů posádky.

První obětí byl Orlando Itči-Ara. Sotva s gryulem dosedl na hladký tmavozelený povrch planety, ten se pod ním náhle probořil a Itči i s gryulem zmizel pod hladinou husté zelené bažiny. Z obyčejné bažiny by se určitě vytrhl silou motorů, kdežto tahle...

Všichni v rádiu slyšeli pronikavý Orlandův výkřik, který v několika okamžicích přešel od hrůzy k čisté bolesti, potom se změnil v chroptění a naráz zanikl. Současně zmizela nosná vlna rádia, na gryulu přestala pracovat vysílačka.

Velitel expedice Touha, zkušený Robert Dabin, účastník prvního letu hvězdoletu Galaxie, rozhodl poslat tam dálkově řízenou sondu. Neměla ani přistávat, jen se měla co nejvíc přiblížit povrchu planety. Sonda se zastavila několik metrů nad povrchem, ale najednou se bez jakýchkoliv příznaků kolem ní vzedmula obrovská, snad stometrová vlna, která ji naráz smetla pod povrch planety. Vortje to později přirovnával ke gigantickým hladovým ústům, které se našpulily a pohltily sondu jako malinu.

Televizní kamera zhasla ihned - byla tam zřejmě tma, ale krátce poté zmizely i veškeré stopy radiových vln a sonda se odmlčela. Navždy.

To už muselo být každému jasné, že nejde o obyčejnou byť žíravou bažinu.

Všichni už pochopili, že planeta projevuje aktivní snahu pohltit všechno, co se objeví v jejím dosahu.

Vyslali několik dalších sond, ale všechny brzy skončily stejným způsobem. Planeta přitom projevovala podivuhodnou vynalézavost. Sondy dostávaly postupně do programů různé úhybné manévry, ale i když se známým nástrahám vyhnuly, planeta pokaždé přišla s něčím novým.

Po těch zkušenostech chtěl už Dabin dát rozkaz k odletu. Dal se slyšet, že »tohle neprokoukneme, mohli bychom jedině ztratit ještě víc«, ale Gurroa rozhodl, že se tam přece jen podívá. Planeta byla hladká, neporušená, ani vlnka po jejím povrchu nepřeběhla, ale všichni už věděli, že nejen přistání na jejím povrchu, ale i pouhé přiblížení se k ní je smrtelně nebezpečné.

Nikdo z posádky, ani Dabin, se neodvážil odporovat, když se pro další pokus rozhodl Gurroa. Měl v expedici zvláštní postavení, jaké odpovídalo povaze jeho civilizace. Každý na lodi věděl, že Gurroa ví o vesmíru více než všichni ostatní dohromady. Vypadal jako osmiletý pozemský chlapec, ale dokázal se s každým odborníkem lodi v jeho vlastním oboru bavit na takové úrovni, jaká by vyvolávala mrazení v zádech, kdyby si naštěstí všichni neuvědomovali, že Gurroa obyčejné pozemské dítě není. Byl v posádce jen hostem, poradcem nebo pozorovatelem, neúčastnil se hlasování, ale když dal příkaz veliteli expedice, mlčky předpokládal, že bude splněn. Prý se to stávalo zřídka, ale v takovém případě bylo vždycky lepší nejprve ho poslechnout a teprve pak přemýšlet proč.

»Kdyby se mi cokoliv stalo, opusťte ihned tuto hvězdnou soustavu,« nařídil tentokrát. »Nic takového jsem ještě nikdy neviděl - a dělá mi to starosti.«

Jestliže takové obavy vysloví příslušník civilizace, která v případě potřeby dokáže přemisťovat celé planety na vhodnější dráhy, pak to něco znamená. Když Gurroa o něčem prohlásil, že to nezná, nemělo smysl hledat to v bezedných archívech palubních počítačů lodi. Co neznal on, neznal nikdo.

Bohužel se velice brzy potvrdilo, že jeho slova nebyla ani tentokrát řečena do větru. Gurroovo jednomístné letadlo se pomalu, obezřetně spustilo nad planetu, ale ne až k ní. Zůstalo viset ve zdánlivě bezpečné výši několika set metrů nad jejím zrádným, tmavozeleným povrchem. Gurroa vyčkával a pomalu, po metrech se spouštěl níž. Byl určitě připraven v kterémkoliv okamžiku zapnout plný tah motorů a odpoutat se od podivné planety.

Ale najednou...

»Dabine - okamžitě opusťte tuhle hvězdu!« vykřikl Gurroa do rádia. »Okamžitě přejděte do evseje a už se sem proboha nikdy nevracejte! To je rozkaz!«

»Počkáme na tebe!« odpověděl Dabin rychle.

»Proboha, nečekejte a leťte!« vykřikl Gurroa hlasem, ze kterého byla přes jeho dětské zabarvení znát nějaká strašná, nelidská bolest. »Umírám, nepomůžete mi - a jestli okamžitě nezmizíte v evseji...«

Rádio vysadilo. Výsadkový letoun se zakymácel a propadl dolů do obrovské propasti, která se pod ním v planetě náhle otevřela. To znamenalo - konec.

»Dabine - pozor, jde to po nás!« vykřikl najednou druhý pilot Leroux. On jediný ze všech nepřestal ani na okamžik sledovat okolí hvězdoletu.

Průzkumný hvězdolet Touha s modravým zábleskem zmizel v nadprostoru Evsej, dřív než k němu mohla z opačné strany dorazit slušnou rychlostí tmavozelená koule, zjevně z téhož materiálu, jako podivná planeta.

Kvapný útěk ale znamenal nečekanou změnu v plánu cesty. Dvojnásobná tragédie, která se odehrála přímo před očima všech, sebevědomím posádky pořádně otřásla.

»Musíme se rozhodnout, co dál,« řekl velitel expedice a její nejstarší člen Robert Dabin už po několika minutách letu nadprostorem k posádce, shromážděné i bez jeho příkazu v hlavní řídící kabině.

Naproti Dabinovi se opírala o boční astronomický pult mladá blonďatá modrooká a neobyčejně parádivá planetoložka Edita Borelová, krajně roztrpčená, že si už s první neznámou planetou nevěděla rady. Bylo to naprosto omluvitelné - když si nevěděl rady ani Gurroa, nemusela cítit žádnou vinu.

Za řízením seděl Filip Marel, černovlasý první pilot, už zkušený průzkumník. Také on se, podobně jako velitel Dabin, zúčastnil prvního průzkumného letu s hvězdoletem Galaxie. Po kvapném úniku z nebezpečí podivné planety nasměroval hvězdný letoun podle plánu cesty k další hvězdě, teď jenom seděl za řízením a nijak nezasahoval do práce řídícího počítače. Na pomocné sedačce vedle něho seděla jeho žena Jane, neustále zadumaná hnědovláska s černýma očima, druhá planetoložka.

Na druhém řídícím místě seděl kudrnatý černovlasý pilot Pierre Leroux, zatímco místo třetího pilota Orlanda Itčiho zasedla biolożka-lékařka Zirranei Irolová, robustní míšenka, původem napůl z planety Bardžá, napůl ze Země. K evropskému obličeji měla poněkud tmavší pleť, skoro černé rty a dlouhé, černé vlasy. Z mnoha pozemských národů by se jí asi nejvíce podobali lidé z jižních oblastí Indie, z Evropanů tak trochu Cikáni - až na to, že byla vyšší postavy, takže vždy raději seděla, než aby se na všechny kolegy dívala z výšky.

Za pomocným astronomickým pultem seděla astronomka Irena Lerouxová, manželka druhého pilota Pierra, kudrnatá jako on.

Stranou ode všech se o stěnu kabiny opíral svalnatý muž, planetolog a historik Richard Gynapa a jeho kontrast, štíhlá dívenka Lucie Luburová, druhá biolożka-lékařka.

V řídící kabině byli i dva technici-kybernetici, Nkwame Njongo, černoch mohutné svalnaté postavy (proti Bardžance Irolové o půl hlavy menší) a nevýrazný chlapec malé postavy Michal Vortje, který se obvykle držel stranou. Poslední z posádky byla štíhlá černooká tmavovláska vyšší postavy Sonia Sentová, třetí biolożka-lékařka.

»Kdybychom postupovali jenom podle předpisů,« pokračoval Dabin, »měli bychom se právě vracet na nejbližší obydlenou planetu Společenství.«

»Předpisy nic neříkají o tom, že po první nesnázi musíme vzdát celou cestu,« namítal Njongo.

»Není s námi Gurroa,« připomněl Dabin.

»To přece nic neznamená,« ozvala se Lerouxová. »Což bez jeho zástupců nemůžeme létat?«

»Paragraf osmnáct Dohody o spolupráci mezi Galaktickým Společenstvím a nezávislou civilizací Gurroa: Společenství se zavazuje, že žádná průzkumná výprava, vysílaná mimo jeho dosavadní hranice, neodletí bez alespoň jednoho pozorovatele z civilizace Gurroa,« citoval Dabin.

»My jsme bez něho neodletěli,« opáčila Lerouxová. »A ani nemáme vinu na tom, že zahynul. Žádný paragraf nic neříká, zda v takovém případě smíme či nesmíme pokračovat v letu.«

»Víte dobře, že Gurroova přítomnost je v předpisech spíš pro naše dobro,« řekl Dabin unaveně. »Dokud byl s námi on, věděli o nás díky jeho telepatii všichni z jeho civilizace. Jakmile s námi nebude, neví o nás nikdo!«

»To jsme jako malé děti, které potřebují neustále vodit za ručičku?« zaškaredila se planetoložka Marelová.

Diskuse skončila hlasováním, ve kterém bylo rozhodnuto, že průzkumný hvězdolet Touha bude pokračovat v cestě směrem do dosud neprozkoumané hvězdokupy, dál za dosavadní hranice Galaktického Společenství. Dabin prosadil

výhradu, že na první vhodné planetě nainstalují mimoprostorovou dálkovou stanici **vjosuzgu**, s jejíž pomocí se spojí s obydlenými světy Společenství.

»Děláme možná chybu,« řekl vážně Dabin, když vyslechl návrhy. Sám hlasoval pro návrat na základnu, ale podvolil se většině, která rozhodla pokračovat v letu. »Je pravda, jsme především průzkumníci a ti odedávna riskovali, zpravidla podstatně více, než většina ostatních obyvatel Společenství. Ale přece...«

*****

Katastrofa

Stalo se to, sotva vystoupili z nadprostoru.

Stačil jen krátký okamžik - a průzkumný hvězdolet **Touha** málem přestal existovat...

A přišlo to také naprosto bez výstrahy. Zaměřili se do obvyklé vzdálenosti od hvězdy, dobře patrné podle dvojitého majáčku **si-jidu**. Podle toho to měla být celkem běžná hvězda s jednou planetou - ale vynořili se zřejmě těsně na okraji hvězdného obra, možná i pod jeho povrchem, ačkoliv nic na to předem neukazovalo, nic je nevarovalo.

Všechny vnější obrazovky se naráz rozsvítily neutrálním bílým zrněním - kamery byly nejspíš hned v prvním okamžiku zničeny. Loď byla strašlivou silou odmrštěna stranou, až vyrovnávače přetížení dosáhly a překročily hranice svých možností a lidé uvnitř byli prudce vrženi na stěny kabin. Marel, připoutaný v pilotním křesle, díky popruhům zůstal na svém místě, ale náraz mu odtrhl ruce od řízení a ani on nemohl katastrofu odvrátit. Naštěstí samy palubní počítače vyhodnotily situaci jako kritickou a opět zapnuly konvertor **igidhig**, takže letoun opustil pásmo zkázy a vrátil se do bezpečné mlhy nadprostoru.

Katastrofa tím však neskončila, ale pokračovala dál.

Výkřiky a bolestné sténání raněných neutichly. Hvězdolet hořel, odlétávaly z něj do prostoru snopy rychle mizejících jisker. Nevěděli kde jsou, jen nazdařbůh zapnuli motory, aby se od zrádné hvězdy vzdálili, ale bylo to v poslední chvíli. Pak se cosi zhouplo a měřiče spotřeby rázem spadly na nulu. Nadprostorový konvertor přestal fungovat a letoun vypadl do **euklidova** prostoru - v pusté části vesmíru daleko od hvězd. Současně vysadily veškeré motory včetně těch, které měly vytvářet nebo vyrovnávat umělou tíži a v celé lodi zavládlo beztíží. To v této chvíli nebylo důležité. Hlavně že venku nebylo peklo hvězdného ohně, ale studený kosmický prostor.

Červená výstražná světélka obkroužila na obrazovce téměř celý plán lodi. Jak se zdálo, loď přišla o celý betonový obal, který ji chránil před meteory a jinými vlivy. Všechny kabiny umístěné těsně pod povrchem, ale i část těch, které byly v hloubi lodi, byly bez vzduchu, což signalizovalo poškození pláště v děsivém rozsahu. Ve dvou místnostech cosi hořelo, ačkoliv jinde vakuum spolehlivě a rychle jakékoliv plameny uhasilo.

»To šme to doštali!« vykřikl pilot Leroux. Šišlal, měl ústa plná krve a všechny přední zuby vytlučené, ale nikdo se mu nesmál. Kabinou se ozývalo sténání raněných, někteří byli v bezvědomí, jiní měli bolestivá zranění. Njongo kašlal krev, kybernetik Vortje měl obě nohy přeražené tak, až mu z rozervaných ran prýštila krev a když mu strhli kombinézu, objevili pod koleny obnažené kosti. Ke všemu byli všichni jako omámení, z blízkých toalet se ozývaly dávivé zvuky, jak tam někdo zvracel...

»Skafandry - a honem!« vzpomněl si Dabin.

V téže chvíli v řídící kabině zhasla světla a rozsvítily se jen nouzové izotopové lampičky.

»Akumulátory taky?« povzdychl si Marel odevzdaně.

»Co je s hlavním reaktorem?« vyštěkl Dabin.

»Nějaká fatální porucha, řídící počítač s ním vůbec nemá spojení,« odtušil Marel. »Je na volnoběhu, doufám. Jinak by mohl vybuchnout i s námi. Dostali jsme se z toho nejspíš jen na akumulátory - pak se ovšem nedivím, že jsou na dně.«

Všichni se chvatně soukali do skafandrů. Vortjemu, který byl bez vědomí, pomáhali dva, kteří byli hotovi první. Marel v pilotním křesle nevzrušeně přepínal panely na obrazovce hlavního řídícího počítače.

»Mareli - co skafandr?! Myslíš si, že pro tebe příkazy neplatí?« skoro vykřikl Dabin.

»Až mě tu někdo vystřídá,« opáčil Marel. »Tohle je teď důležitější. Kromě toho z řídící kabiny vzduch neuniká, mám ještě dost času!«

A dál si vyvolával další a další zprávy diagnostických programů. Palubní počítače plnou

svou procesorovou kapacitou zpracovávaly vyhodnocení katastrofy.

A nebyly to nijak povzbudivé zvěsti, které zaplavovaly obrazovku červenými zprávami. Jen nepatrný zlomek hlášení končil příznivým: **O.K. V**ětšinou to byly zprávy špatné a ještě horší a když konečně vedle Marela doplul do sedadla druhého pilota Leroux, který se mezitím oblékl do skafandru, předával mu Marel dohled nad situací lapidárně: »Mám dojem, Pierre, že začíná být jedno, jestli tu někdo z nás dvou sedí nebo ne. Zdá se mi, že už jsme skončili s kariérou pilotů. V tomhle vraku určitě.«

»Mareli - můžeš nějak zjistit, co se kolem nás děje nebo dělo s radioaktivitou?« vtrhla - či spíše vplula do pilotní kabiny lékařka Sentová, zřejmě rozrušená na nejvyšší míru.

Marel naťukal příkaz a dal si na obrazovku promítnout příslušný panel.

»A vidíš - další hřebík do rakve,« povzdychl si. »V tom pekle byla ke všemu pořádná radiace! Podle toho co vidím, by většina měla dostat parádní smrtelnou dávku! Musíme všichni poděkovat automatům, že nás odtamtud dostaly tak rychle. Záznamy tvrdí, že jsme v Euklidově prostoru byli necelou tisícinu sekundy, tedy jenom mžik.«

»Tisícinu sekundy - jenže pod povrchem hvězdy!« vykřikla Sentová. »Kolik jsme dostali?«

»Každý tak tři sta až šest set rentgenů, podle toho, kde se kdo nacházel,« odtušil Marel. »Kdo byl za nějakým krytem, dostal možná míň. Proto je nám všem tak nevolno! Budeme mít všichni i parádní nemoc z ozáření - no ale snad ji dovedete léčit, ne?«

»Jenže nebudeme mít čím! Můj agisar umírá - podle všech příznaků na radiaci!« vykřikla zoufale Sentová. Na ruce se jí nepřirozeně škubala a svíjela její žlutohnědá lékařská chobotnice agisar, kterou jen bezradně přidržovala.

»Můj agisar je už mrtvý!« ozvalo se zoufalé zvolání ze spojovací chodbičky. Podle hlasu to byla Lucie Luburová, druhá biložka-lékařka, která sem také spěchala seč mohla.

»Irolová!« vykřikl velitel Dabin do palubního rozhlasu. »Jak jsi na tom se svým agisarem?«

Všechny zamrazilo. Protože sebelepší lékař je bez svého biologického pomocníka slepý a navíc bezruký. A radioaktivní záření, jehož následky lékař s agisarem zvládne, by pak bylo opravdu smrtící! Dávka záření, kterou naměřily dozimetry, byla strašlivá - a bez okamžitého léčení by všem zbývalo jen několik dní, možná jen hodin života!

»Co má být?« ozvala se nevzrušeně interkomem z lékařské kabiny Irolová. »Můj **Gisík** je v naprostém pořádku, víte, že se od něho nehnu... A nerušte mě, ošetřuji! Je tu u mě právě Lerouxová s vnitřním zraněním!«

Ale i ona se zarazila, když se dozvěděla, že její agisar je už jediný v pořádku. i kdyby **Bejbič** Sentové přežil, byl by k ničemu, protože záření obvykle udělá z inteligentního agisaru dementního idiota. Naštěstí se ukázalo, že Irolová byla v okamžiku katastrofy v lékařské kabině v centru lodi, v těsné blízkosti reaktoru a nadprostorového konvertoru. Až teď si Dabin vybavil, k čemu asi bylo těžké olověné stínění lékařské kabiny včetně masívních dveří a předpis, trvající na tom, že nejméně jeden z lékařů musí být v lékařské kabině když letoun přechází mezi prostory. To Irolovou - a zejména její citlivý agisar - zřejmě uchránilo před nejhorším. Zdálo se ale, že většina členů posádky dostala pořádnou dávku záření a Dabin Irolové nařídil, aby se postupně podívala na zdravotní stav všech a podle svého uvážení začala s léčením. Ano, dokud měli aspoň jeden agisar, nemuseli se následků ozáření obávat. Nikomu ale nemohlo být lhostejné, že osud celé výpravy bude záviset jenom na tom jednom jediném!

»Stejně mám trpký dojem, že se budeme muset moc snažit, aby její Gisík měl o koho pečovat,« **utěšoval** všechny Marel. »Protože s tímhle letadlem už těžko někam doletíme.«

*****

Dvacátý den od katastrofy nastala krize.

Hvězdolet, oloupaný jako pomeranč, trčel stále bezmocně v prostoru mezi hvězdami. Když na povrchu lodi namontovali kamery a podařilo se jim orientovat se ve vesmíru, zjistili

další záhadu. V krátkém okamžiku katastrofy a během několika minut letu v **evseji** uletěli neuvěřitelný kus cesty, takže se nacházeli dál než dvě své padesát světelných let od místa katastrofy, mimo známou oblast vesmíru - a navíc úplně mimo plánovanou trasu.

Postupně uvedli do chodu osm ze čtyřiadvaceti baterií akumulátorů, podařilo se jim rovněž spustit reaktor, i když jen v nouzovém režimu. O energii přestali mít nouzi. Ale ukázalo se, že potíže, které by mohly ohrozit přímo jejich životy, budou jiného druhu. Začalo se jim totiž nedostávat vzduchu.

Zjistili, že vzduch uniká především systémem čističky. Odpojili ji tedy a všechny přívody uzavřeli. Ale to nebylo nic platné. Vzduch v prostorách lodi velmi rychle vydýchali a pokud se neměli zkaženým vzduchem otrávit, museli jej buď vyměňovat, nebo čistit. Na výměnu neměli zásoby, velká část jich vzala za své při katastrofě. Dvakrát museli proto chtě nechtě čističku alespoň na chvíli zapnout. Pokaždé obnovili dýchatelnost v lodi, ale přišli o několik desítek kubíků teď už vzácného vzduchu. A technici stále ne a ne najít poruchu v igidhigu, bez něhož letoun nemohl přejít do nadprostoru a letět dál obvyklým mezihvězdným způsobem.

Nakonec Dabin vydal rozkaz: všichni do skafandrů. To ale znamenalo, že se vzdávají dýchatelného ovzduší v lodi a plně se spolehnou na čisticí filtry skafandrů. Problém byl, co se zraněnými. Nakonec je dali do nemocniční místnosti, kde také instalovali miničističku z výsadkového vybavení. Po pravdě řečeno, po dvaceti dnech už to se zraněnými nebylo vážné. Gisík Irolové se činil a lékařka také. i s jediným agisarem šlo všechno pochopitelně rychle. Většina vnitřních zranění byla uzdravena, lehčí zlomeniny se téměř zahojily. Nejhorším problémem se ukázala nemoc z ozáření, ale ani ta už přímo na životě neohrožovala nikoho a co se týče vážných genetických poškození, ke kterým při tak silném ozáření došlo, nebezpečí se zatím nikdo neobával - za této situace se nedalo počítat s tím, že by si některá z žen zamýšlela právě teď pořídit dítě. Na nápravu by měla Irolová času dost - pokud se jim podaří přežít.

Nejhůře na tom byl Michal Vortje. Komplikovaně přelámané nohy se mu ještě nezahojily, aby se už na ně mohl postavit. Což mu příliš nevadilo, beztak bylo v lodi trvale beztíží.

Pak se technikům podařilo opravit **igidhig** a letoun opět získal možnost pohybu nadprostorem. Všeobecný jásot byl ale vzápětí vystřídán rozčarováním. Krátce po zapnutí igidhigu se ukázalo, že reaktor nestačí dodávat dostatek energie, aby tam letoun udržel. Podařilo se sice letoun zkonvertovat, ale jen za cenu pořádného vyčerpání akumulátorů. Reaktor, který obvykle dodával energii na veškeré manévrování, se rychle přehříval. Vnější chladiče byly zničené a vnitřní nestačily, takže jej pokaždé po krátké době chodu ochranné obvody nouzově odstavily. Bylo teď nutné v klidu co nejvíce nabít akumulátory a pak se snažit uletět co nejdál. Jenže se po celodenním nabíjení nemohli dostat za těch pár minut letu, co měli k dispozici, dále než na tři až pět světelných let cesty - a byli zase na dně.

Spolu s tím jak jim ubývalo vzduchu, bylo všem jasné, že ani k nejbližší planetě Galaktického Společenství nedoletí. Zbývala jim jediná naděje. Objevit někde zdroj kyslíku. Objevit planetu.

Museli změnit směr a zamířit poněkud stranou, do blízké, dosud neprozkoumané hvězdokupy. Ale štěstí se na ně přece jen na poslední chvíli usmálo.

Poslední nadprostorový skok je přinesl do planetární soustavy. Planety tu byly čtyři, ale jen na jediné z nich objevily spektrometry přítomnost volného vzdušného kyslíku. Současně byla tato planeta jediná, na níž se dala očekávat vhodná teplota. V té době jim ale opět vysadil nadprostorový konvertor a k planetě se museli přiblížit čistě planetárními motory. Spočítali, že jim vzduch ještě jakž-takž vystačí, ale bude to velice těsné.

Uvnitř hvězdné soustavy zjistila planetoložka Marelová, že právě od planety, k níž mají zamířeno, přicházejí rádiové vlny, které se daly snadno dekódovat a přeměnit - na jasně

artikulovanou řeč, intonací ze všeho nejvíce příbuznou řeči lidí...

Gynapa s Vortjem našli v knihovnách palubních počítačů dešifrovací programy a dali se do luštění rádiových signálů. Brzy zjistili, že vysílaček, které na planetě pracují, není mnoho a že všechny hovoří jednou jedinou řečí, což jim ovšem nesmírně usnadnilo práci.

Čtyři dny trpělivého zachycování signálů a kombinatorní práce počítačů však slavily úspěch. První překlad byl ještě často přerušován pískáním namísto nepřeložených slov, ale něco se dalo doplnit z kontextu a zbytek uhodnout.

Co ale mohly znamenat zprávy, jako:

»Pozor, ???, vládní vojsko se blíží přímo k vám. Mají ???, raději se schovejte do skal!«

»Děkujeme, ???, vaše varování přišlo včas. Ustupujeme do skal v ???.«

Takových hlášení byla většina - a Gynapa, odborník na historii Země, Bardžá a Uxu z nich usoudil, že na planetě dosud není konec vnitřním sporům, když ještě existují **vládní vojska** a kdosi před nimi ustupuje do skal.

Jaké asi budou úmysly těchto obyvatel? Gynapa se obával, aby se expedice u nich nesetkala s nepochopením. Znají rádio - a mají zbraně!

Hvězdolet se proto sice dál přibližoval k planetě, ale už o poznání opatrněji.

»Poletíme dolů nejprve ve výsadkových člunech,« navrhl Gynapa. »Velký letoun můžeme nechat na oběžné dráze kolem planety, i tak nevíme, zda se při přistávání nerozlomí. Jen nabereme vzduch, rychle se vrátíme a planetu budeme raději zkoumat v klidu a z dálky.«

*****

Několik dní před příletem k planetě přišel historik Gynapa za velitelem s návrhem, že by chtěl s obyvateli přece jen navázat spojení už nyní.

»Dohodli jsme se snad, že nebudeme na sebe upozorňovat, když je naše loď skoro neschopná pohybu,« namítl Dabin.

»Mám ale k tomu důvody, veliteli,« obhajoval svůj návrh Gynapa. »Všechny vysílačky, které jsme až doteďka zachytili, mluví o **vládních vojskách** tak, že buď před nimi varují, nebo se chlubí, jak se jim podařilo šikovně - uniknout. Nikdy se nechlubili, že by vládní vojska porazili, nebo se s nimi vůbec utkali. Oni nebojují, bojům se vyhýbají. Podle mě to bude nějaká odbojná skupina, povstalci, buřiči, co vím. Když se jich zeptáme přímo, nejspíš nám poradí, jak se s vládními vojsky nesetkat. Proti přistávání velkou lodí jsem pořád, vrak je podle mě příliš těžkopádný. Ale v malých výsadkových letadlech bych chtěl letět k obyvatelům. Troufám si tvrdit, že ještě letadla neznají a že naše létající stroje budou mít výhodu v možnosti úniku směrem vzhůru. Oni vždycky hovoří jen o útěku do skal, o jízdě, postupu po zemi, ještě nikdy nepoužili slovo **letět** nebo **uletět**.«

Dabin nakonec souhlasil, aby Gynapa a Vortje sestavili zprávu pro neznámé bytosti a pokusili se navázat kontakt. Už proto, že bylo třeba dozvědět se více o obyvatelích planety, která se mohla stát záchranou nebo záhubou trosečníků.

A tak se rádiové vlny, vysílané nouzovou anténou, vydaly napřed, aby dorazily k cíli mnohem dříve, než vrak průzkumné hvězdné lodi **Touha** zaparkuje na oběžné dráze nedaleko od planety. A brzy také k těmto anténám, jako první pozdrav, dorazila odpověď.

Piloti Marel s Lerouxem planetu pečlivě na dálku změřili a určili parametry střední oběžné dráhy, která by podle nich byla nejvýhodnější. Na bližší by bylo nutné občas korigovat ztráty vzniklé přibrzďováním lodi o zbytky atmosféry, na vzdálenější by zase bylo daleko **dolů**.

Horší to bylo s výsadkovými gryuly.

Hangáry se nacházely na povrchu lodi, takže byly zničeny včetně všeho, co se nacházelo uvnitř. Technici sice vybalili veškeré použitelné náhradní díly, které našli v některých skladech, ale ať dělali co dělali, sestavili z nich jen dva stroje, a to jen menší třímístné. Náhradních motorů, akumulátorů, řídící elektroniky i ostatních částí by bylo dost, chyběly **jenom** kompletní karosérie. Povzbudivé to nebylo, protože každá nepatrná nehoda

mohla znamenat snížení dopravních možností na polovinu. Jenom šest, nejvýše osm ze všech dvanácti kosmonautů by se vešlo do výsadkových člunů, například kdyby bylo nutné opustit nouzově vrak lodi. Se záchrannými čluny na tom byl hvězdolet **Touha** podobně jako kdysi legendární **Titanic**.

Nejhorší zprávu však přinesli Njongo a Vortje, když se vrátili z obhlídek skladišť. Jediná nadprostorová dopravní a spojovací stanice **vjosuzgu**, která byla původně na palubě a na kterou se všichni spoléhali, byla zcela k nepotřebě. Plameny zákeřné hvězdy pronikly v osudné tisícině vteřiny do tohoto skladiště a ze stanice zbyla jenom hromada spečeného šrotu. S jejím zničením padla možnost přivolat pomoc. Rádiové vlny vhodné pro komunikaci uvnitř planetárních soustav byly proti kosmickým vzdálenostem řádově několika stovek světelných let naprosto bezmocné.

Po zaparkování lodi se všichni opět shromáždili v hlavní řídící kabině, kde už piloti povypínali letové přístroje.

»Musíme se poradit, co dělat,« začal Dabin. »Doufám, že nejhorší snad už máme za sebou. Myslím tím, že jsme vyvázli z kosmické pasti, přežili mezihvězdný let na poškozeném letounu a nalezli planetu, která je zřejmě vhodná k životu - a pro nás má tudíž stejnou cenu jako pro trosečníka ostrov v moři. Kdyby nic jiného, je tu kyslík a je ho tu dost. Ale budeme tu muset zřejmě vyčkat na pomoc ze Společenství. Snad nás najdou, i když se nám nepodaří dát o sobě zprávu. Nejsme příliš daleko od Společenství a myslím si, že dříve nebo později nás nějaká výprava najde a vysvobodí.

Ale teď k těm komplikacím. Kyslík z planety asi získáme. Horší to může být s potravinami, kterých sice máme zatím dost, ale budou nám nezadržitelně ubývat a nemůžeme předem odhadnout, jak dlouho budeme muset vydržet. Proto se musíme poohlédnout i po nějakém zdroji obživy. Pořád ještě nevíme, jak je to s vlastním životem planety. Nesmíme zapomenout, že máme jediný agisar, takže budeme muset všichni naši něžnou Zirranei i s jejím Gisíkem chránit jako oko v hlavě. Přijít o její agisar, naše šance na přežití by strašlivým způsobem poklesly.«

Něžná lékařka Zirranei Irolová byla samozřejmě o celou hlavu vyšší, než kdokoliv z posádky.

»Dále musíme uvažovat, že na planetě jsou místní obyvatelé. Samozřejmě se pokusíme navázat s nimi kontakt a jistě máme v úmyslu s nimi vyjít v dobrém,« pokračoval Dabin. »Problém je v tom, že zdejší civilizace asi nebude stoprocentně mírumilovná. O tom bych raději nechal pohovořit odborníka. Vzhledem ke svým znalostem a naší situaci to může být jen historik, tedy Gynapa. Co o tom soudíš, Richarde?«

»Víme toho zatím dost málo, ale něčemu přece jen můžeme porozumět,« začal Gynapa. »Mají už rádio, dokonce schopné vysílat do vesmíru. Na Zemi v odpovídající době měli docela účinné zbraně - a to včetně protiletadlových. Kdyby je měli zdejší obyvatelé také - a jak jsme pochopili, mají armády, vojáky i zbraně, mohli by některý náš letoun sestřelit. To znamená - abych to vysvětlil pro ty, kdo si něco takového nedovedou představit - úmyslně rozbít, bez ohledu na to, jestli se přitom něco stane posádce.«

»Ty si myslíš, že jsou tam také - vrazi ?« zeptala se ho kupodivu klidně Bardžanka Irolová.

»Ano,« přikývl Gynapa. »Já vím, většina z vás Bardžanů si vraždění nedovede ani představit, ale...«

»Já patřím do té menšiny,« přerušila ho klidně Irolová. »Mám v sobě polovinu pozemské krve a kromě toho Zemi dobře znám už z doby, kdy se vraždilo i tam. Nemusíš mi ani nic vysvětlovat, ani se nemusíš stydět.«

»Tak promiň,« odmítl se přít Gynapa. »Jde totiž o to, jestli se rozhodneme doplnit si zásoby a zůstat s lodí na oběžné dráze, nebo zda sestoupíme mezi ty lidi. Já bych byl pro to druhé, mě osobně místní lidé jako historika nesmírně zajímají. Kromě toho bylo přece naším

úkolem zjistit pokud možno všechno o každé civilizaci, na kterou narazíme.«

»Tak o čem budeme dál diskutovat?« zvedla se Irolová.

»Počkej, posaď se,« usadil ji Dabin. »Gynapa má pravdu. My sice máme zkoumat cizí světy, ale pouze za předpokladu, že nás letoun činí nezávislé na místních obyvatelích. i pak, kdybychom narazili na nepřátelsky založenou civilizaci, se máme sebrat, poodletět do bezpečné vzdálenosti a nejprve varovat Společenství, aby je ta civilizace nemohla ohrozit. Teprve pak bychom směli začít zkoumat.«

»To abychom zůstali v tomhle vraku a planetu pozorovali jen z dálky?« zaškaredila se Irolová. »V tom případě ale se mnou nepočítejte. Jestli dolů nepůjde nikdo jiný, já se tam určitě půjdu podívat osobně.«

»Tak vidíš - a právě ty budeš mezi posledními, kdo se tam dostanou,« rozhodl Dabin. »Máš náš jediný agisar, proto tu budeš sedět pěkně v bezpečí, aby se ti nic nestalo. Dolů poletím především já. Jako velitel mám právo určovat, kdo půjde hned a kdo potom. Se mnou poletí Gynapa - dva si lépe poradíme a kdyby nás ty bytosti sestřelily, nebude to tak bolet. Marel s druhým gryulem poletí nad námi. Poletí sám, zůstane viset ve stratosféře a načerpá tam co možná nejvíce vzduchu, aby obnovil zásoby v lodi.«

»Ale kdo bude zkoumat biologii těch bytostí?« zamračila se Irolová. »To přece bude nesmírně zajímavé a důležité.«

»To ti přece neberu,« usmál se Dabin. »Ale bezpečí je mi nade všechno - teprve pak přijde na řadu výzkum. Však se dočkáš, neboj se! Ostatně - ty jsi už přece měla příležitost zkoumat jeden druh v té době neznámých bytostí, Aigušany, nemýlím-li se. Nemusíš být všude první.«

*****

Kacíři öre

Aimija tak jako všichni ostatní zahlédla tu obrovskou, podivnou hvězdu. Slavnosti Ksišanta byly právě v nejlepším, když celá noční obloha vzplála ohnivou září. Padali k zemi všichni, jeden přes druhého. i kněží poklekali, aby si snad nerozhněvali bohyni Kerré. Jenom nejvyšší Myrga vztáhl ruce k nebi a zazpíval uklidňující modlitbu. A skutečně - jen ji dozpíval, záře viditelně pohasla a v nastalém šeru byla na tom místě oblohy vidět nová, velice jasná hvězda. Tam, kde předtím žádná taková hvězda nebyla. Zázrak!

Ano, zázrak - a právě na počátku slavností Ksišanta. Aimija opět obrátila oči k zemi. Přes skloněné hlavy celého shromáždění města Dejkio se nesl zpěv velekněze Myrgy, zpěv díkůvzdání... Protože zázrak přímo o slavnostech Ksišanta jistě opět přispěje k upevnění víry obyvatel celého kraje, která se brzy projeví všelikými dary, jimiž bude chrám Tavú zahrnut až po střechu...

Tu noc všichni hleděli buďto k nebi nebo naopak do země. Hříšníci přemítali, zda by se přece jen neměli vyznat ze svých vin a zaplatit chrámu, co mu dosud zůstali dlužni. Ostatní dumali nad tím, jak se nejlépe zavděčit svým kněžím, kteří tuto obzvláštní milost vyprosili. Tak to alespoň kázal Myrga ve svém dlouhém nočním proslovu, kterému tohoto roku všichni naslouchali mnohem pozorněji, než jiná léta.

Slavnost skončila až s příchodem rozbřesku. Ale teprv po odezpívání závěrečné modlitby, letos obzvlášť hlasité, byl dán pokyn, aby se účastníci rozešli do svých domovů.

A někteří už se začali polohlasem starat o zcela všední, obyčejné záležitosti. V první řadě o to, čí domy si letos zvolil démon Gono ke svému řádění. Tak tomu bylo odedávna - běsi vždycky využívali nábožných slavností, aby se zatím v opuštěném městě jak se patří vyřádili. Protivit se jim nemělo smysl - kdo zůstal ve městě, aby sledoval běsy při jejich hrůzném reji, byl ráno nalezen roztrhán na kousky. Běsi si vybírali. Málokdy vydrancovali domy nejzbožnějších, kteří měli svědomí čisté a všechny dávky řádně zaplacené... Ale na svědomí se nedalo spoléhat, neboť už dávno velekněz Myrga prohlásil, že vůči chrámu není naprosto čistý nikdo, protože za rok se provinil každý, byť nevědomky a bez zlého úmyslu...

Také Aimija spěchala domů do domku pod kopcem Komm. Její domek byl malý, upravený z obrovského krunýře veleželvy Hurr a uvnitř nebylo téměř nic, co by mohlo ďábly zajímat, ale i tak Aimija spěchala. Už proto, aby neslyšela nářek těch, kteří byli běsy ožebračeni letos. Neštěstí jiných lidí jí nedělalo dobře, ale pomoci by jim nemohla.

Aimija už několik let žila v domku sama. Oba rodiče jí zemřeli, když byla ještě malá. Otec tenkrát dostal podivnou horečku a zemřel na polích chrámu Tavú. Prý byl ubit drábem, když při práci padl na zem a nezvedl se ani na rozkaz. Matka zemřela s podobnou horečkou a v křečích několik týdnů poté, neustále přitom vykřikovala jméno své malé dcerky... Na to Aimija nikdy nezapomene...

Už z dálky ale Aimija viděla, že něco není v pořádku. Což před odchodem na slavnosti nevysadila dveře a nepoložila je stranou? Jak je známo, běsové se obzvlášť rozzlobí, když se jim někdo protiví.

Dveře však byly zasazeny v závěsech a dokonce zavřené. To nebylo dobré znamení! Aimija poslední úsek cesty doběhla skoro bez dechu, otevřela dveře - a strnula.

Ne že by uvnitř bylo všechno vyrabované a zničené, jak si už živě představovala. Naopak - všechno bylo v nejlepším pořádku. Až na toho, kdo seděl na svém obvyklém sedátku u společného stolu.

Aimija měla velice ráda svého bratra Kasiže. Na druhé straně se ho trochu bála - a zejména se bála o něho. Kasiže byl přece öre, kacíř, který se zprotivil vůli kněží! Před loňskými slavnostmi se proslýchalo, že se s jinými scházel v divokých skalách Haüže, aby tam v jedné z nespočetných jeskyň vzývali ďábla Gono-a. Sám nižší kněz Kaičen přišel tehdy za Kasižem a dlouho mu promlouval do duše. Aimija byla venku, neslušelo se, aby byla

přítomna rozhovoru mužů, navíc když se jednalo o věcech víry - ale slyšela, jak se bratr několikrát jasně Kaičenovu naléhání vzepřel. Bylo to slyšet moc dobře, protože na sebe křičeli oba.

Nemohlo to skončit jinak. Kněz Kaičen odešel plný hněvu a vzápětí přiběhli zbrojnoši Kasižeho zavřít do vězení. Ten na ně jistě nečekal a zmizel, ale od té doby byl vyhlášeným kacířem a každý, kdo ho potkal, měl právo ho zabít. Ti kdo by si na to sami netroufali, měli alespoň jeho přítomnost neprodleně oznámit zbrojnošům.

Marně Aimija tenkrát plakala, marně obětovala všechno co měla chrámu. Od té doby svého bratra nespatřila, vyjma svých snů, kde ho ale viděla pořád jako malého chlapečka...

A teď... Kasiže seděl na svém sedátku, tam, kde sedával vždycky od těch dob, kdy oběma sourozencům zemřeli rodiče. Od té doby, kdy ho viděla Aimija naposledy, se velmi změnil, byl teď urostlejší a jeho tvář zdobil knírek. Oblečen byl do hrubého plátěného obleku, zbarveného ohavnou tmavě zelenou barvou, s kapucí shrnutou dozadu, takže mu neposlušné vlasy jako vždycky padaly trochu přes obličej. Na nohou měl boty z měkké kůže a na zádech tmavohnědý luk a toulec plný šípů. Veliká Kerré - on ještě nosil zbraň - to přece nebylo nikomu ve městě dovoleno! a jakoby nic, klidně pojídal Mion. Jídlo, které bylo v době svátků přímo zapovězené! a kromě toho tu nejspíš čekal delší dobu, což byl další hřích, protože kdyby ho tu spatřil démon Gono, byl by ho jistě roztrhal.

Ledaže by se Kasiže s ďáblem Gono spřátelil tak, že by ho Gono ušetřil i kdyby o něm věděl. Pak by ale Kasiže nebyl pouhý öre, kacíř, ale přímo iän, čaroděj, démonův přítel! Kasiže, nešťastný bratříček!

»Žij blaze, Aimijo!« pozdravil Kasiže sestru jakoby nic.

»Kasiže! Ano, ty také žij blaze... Co ty tady?«

»Nevidíš mě tu ráda?« řekl smutně. »Nebo se mě snad bojíš?«

»Tak jsem to nemyslela, ale máš trochu pravdu, bojím se, ale o tebe, víš?« vyhrkla rychle. »Kdyby tě někdo spatřil!«

»Přišel jsem si pro tebe, Aimijo,« vstal Kasiže a vzal sestru za ruku. »Chci, abys šla se mnou.«

»Kam?« vytrhla svou ruku z jeho dlaně. »Snad ne do skal Haüže?«

»Ano. Nejprve tam, potom dál. Nechci, abys v tomto městě zůstala sama. Nepřenesl bych přes srdce, kdyby se ti něco zlého stalo.«

»Bojíš se o mě?« usmála se na něho. Bratříček má o mě strach, pomyslela si - není to tedy špatný člověk, jak už se o něm ve městě vypráví. »Což jsi sám neříkal, že čím je člověk chudší, tím méně se mu může stát?«

»Ano, to jsem říkal,« přikývl. »Běsové nikdy nedrancují v těch nejchudších chatrčích, to snad víš. Nezdržují se tam, kde jim nekyne bohatá kořist.«

»Tak vidíš - a já teď přece nemám skoro nic,« usmála se. »Všechno, co jsme měli, jsem odevzdala do chrámu Tavú.«

»Udělala jsi možná dobře, že jsi jim dala všechno,« kývl souhlasně hlavou Kasiže. »Když věděli, že ti nic víc vzít nemohou, nechali tě být. Ale to už není pravda. Máš něco, co může být pro mnohé cenné. Máš sebe. Dokud jsi byla jen malá, usmrkaná holčička, nikdo si tě ani nevšiml. Ale teď už jsi vyrostla, je z tebe dívka - a navíc krásná dívka - a je tedy opravdu nejvyšší čas, abych tě odtud odvedl.«

»Jsem přece chudá - jediné, co mám, je tenhle domek po našich rodičích,« namítla.

»I toho se budeš muset vzdát,« řekl Kasiže. »Lépe když se vzdáš i toho posledního, pokud si tím zachováš sebe. Pojď se mnou, všechno ti vynahradím. Tady bys ztratila všechno - nejen ten domek.«

»Jak to můžeš tak jistě tvrdit?« vyhrkla.

»Jsi opravdu příliš hezká, sestřičko,« usmál se Kasiže. Aimija se na sebe nevěřícně podívala. Cožpak může být hezká ona, která má na sobě jen jedinou obyčejnou modrou sukni

a bílou košili? Aimija věděla, že svým jednoduchým oděvem nemůže vyniknout nad nikým z města. Hezký byl snad jen její vyšívaný šátek, který jí před půl rokem vrátila k předělání bohatá Tireia, protože na něm objevila pár křivých stehů. Aimija musela opatřit pro Tireiu nový a vyšít jej pečlivěji, přičemž ovšem přišla o značnou část svých úspor, neboť šátek byl z drahého missílu a zkažený kus už samozřejmě nikomu prodat nemohla - její výšivky musely být pokaždé jiné, podle přání zákaznic - a Tireia si toho na šátek naporoučela...

Kasiže si ji prohlížel s neskrývaným zalíbením. Měl na to ovšem jako její bratr právo. Aimija měla souměrný, oválný obličej, drobný nosík a jiskřivé černé oči. Ústa měla jemná, ne příliš silná a vlasy, schované pod šátkem, byly jedny z nejhezčích ve městě. Ale to bylo všechno - žádný šperk, žádné ozdoby, jen ten jediný šátek, který ovšem nosila tak, aby jeho kaz nebyl vidět...

»Ale pořád si ještě nedovedeš představit, jaké nebezpečí ti tu hrozí,« pokračoval Kasiže. »Brzy by ses se svou krásou dostala mezi kněžky chrámu Tavú. A tam by tě byla škoda!«

»Já nejsem tak zbožná, abych se dostala mezi kněžky,« povzdychla si dívka.

»Nejsi tak zbožná, aby ses tam sama chtěla dostat - což neznamená, že by tě tam nevzali násilím,« řekl Kasiže náhle hněvivě. »Tak to totiž bývá. Ošklivé se tam dostanou proto, že po tom touží. Hezké naopak proto, že po nich touží jiní. V chrámu je příliš mnoho chlapů, kteří by si na tebe mohli dělat laskominy!«

»Ale Kasiže!« pohoršila se dívka.

»Když ty si pořád myslíš, že kněží jsou div ne světci,« povzdychl si.

»A nejsou snad?«

»Vůbec ne, sestřičko,« řekl tvrdě. »Jsou to lumpové, že jim široko daleko rovno není. Vzpomeň si, jak loni na podzim dopadla Iopola! a taková to byla hezká dívka!«

»Ale Iopola byla přece čarodějka,« podívala se Aimija na bratra udiveně. »Přece by ses jí nezastával?«

»Iopola nebyla čarodějka,« zavrtěl hlavou Kasiže. »Byla jen moc hezká - a sirotek, takže se za ni nikdo nepostavil. Byla jako ty. Také chtěla žít v klidu, také nikdy netoužila stát se kněžkou. Nikdo ji nikdy neslyšel, že by o tom vůbec uvažovala. Ale když ji jedné noci odvedli, neodvážila se pak prozradit, jak tomu doopravdy bylo. Zůstala raději v chrámu - stejně už neměla kam jít. Ale i když byla velice hezká, nezůstala dlouho v náručí samotného velekněze Myrgy. Když se jí nabažil, přenechal ji dalším.«

»To přece není možné!« skoro vykřikla pohoršením. »Jak jen můžeš něco tak hrozného tvrdit?«

»Vím to od někoho, kdo byl v té době v chrámu a kdo to všechno buď rovnou viděl na vlastní oči, nebo se to dozvěděl tak, že se o jeho slovech nedá pochybovat.«

»Tomu nevěřím,« zavrtěla hlavou.

»Jenomže to zdaleka není všechno,« pokračoval Kasiže. »Co se stane, když dívka příliš často spočívá v náručí mužů? To se ovšem stalo i Iopole. Měla mít děťátko, ale tím by se všechno prozradilo. Chtěli po ní, aby dítě zabila, ale ona se zhrozila a odmítla. Proto ji obžalovali z čarodějnictví a upálili. Ne že by byla čarodějkou - ale aby nevyšla najevo jejich vina. A chudák Iopola tak přišla o všechno. O domov, o čest, o dítě - i o život.«

»Ale proč tedy neřekla, jak to bylo?« vykřikla Aimija. »Před soudem - nebo aspoň před popravou mohla vykřiknout, že je nevinná!«

»Nemohla,« řekl potichu Kasiže. »Iopola se nemohla hájit před soudem, protože se žádný nekonal. A před popravou jí dali pečlivě zašít ústa tak jemnými stehy, že to nebylo vidět. V chrámu Tavú mají ďábelskou vodičku, která způsobí, že člověk pevně usne a necítí bolest. Tou Iopolu omámili, ve spánku jí zašili ústa a probrala se, až když ji přivazovali ke kůlu. Pamatuješ, jak na ni Myrga volal, aby se prohlásila za nevinnou, může-li? Ona přece jenom kňučela strachem - ale mluvit, to opravdu nemohla! a Myrga to moc dobře věděl, když křičel, že jí vina svazuje ústa. Ten starý lhář a vrah si byl náramně jist, že Iopola to na něho

nikdy nepoví!«

»To by... to by bylo strašné!« plakala dívka.

»Bylo,« přikývl. »Ale mnohem horší bylo, jak tomu kdekdo v tomhle městě věřil. Vždyť i ty, její bývalá kamarádka, jsi na Iopolu házela kousíčky smůly, tak jako ostatní!«

»Kdybych věděla...«

»Já vím, kdybys věděla... Já vím, kněží to mají moc dobře vymyšlené. Ale podívej se - byl jsem ve městě po celou dobu slavností. Co myslíš, že jsem tu viděl?«

»Viděl jsi - běsy?« zatajila dech dívka a podívala se na bratra nevěřícím pohledem svých uplakaných očí.

»Ano, viděl jsem běsy,« přikývl Kasiže. »Viděl jsem, jak ozbrojenci drancují domy, nakládají uloupené věci na vozy a kvapem odvážejí. Kam jinam, než do chrámu Tavú! To jsou ti běsi, kterými lidi straší velekněz Myrga!«

»Ale - kdyby tě spatřili...«

»Kdyby mě spatřili, byli by mě určitě zabili,« ledabyle kývl Kasiže. »Vždycky zabili každého, kdo si chtěl majetek pohlídat a mohl by ten podvod prozradit. Jenže dnes si byli jisti, že tu není živáčka a prohlíželi město jen ledabyle. A já jsem se jim pochopitelně neměl chuť ukazovat. Naštěstí mám ve skrývání praxi.«

»To je ale strašné,« šeptala potichu Aimija. »Komu teď máme věřit, když ani kněží... Ale počkej! Od koho víš, jaké to bylo, když upalovali Iopolu? a co se dělo v chrámu? Ty jsi tam přece nebyl!«

»Když upalovali Iopolu, byl jsem ve městě. Mysleli jsme, že ji snad třeba na poslední chvíli vysvobodíme, ale byla tu tak velká přesila ozbrojenců, že by nějaký zoufalý útok ani neměl cenu. A co se dělo v chrámu Tavú, to vím od jednoho bývalého kněze, který už se na ty křivdy sám nemohl dívat a uprchl, aby mohl vydat svědectví.«

»Od kterého kněze?« chtěla vědět.

»Jmenuje se Zavluja. Možná ho znáš.«

»Ten přece vloni na podzim, krátce po popravě Iopoly... Zemřel! Sama jsem viděla jeho pohřeb!«

»Pohřbívali pouze prázdnou truhlu,« mávl rukou Kasiže. »Chtěli vzbudit dojem, že Zavluja zemřel, aby mohli později vyhlásit, že jeho jménem vystupuje podvodník. Ale skutečný Zavluja žije. Já ho znám, znal jsem ho dávno předtím a vím, že ani není mrtvý, ani se nejedná o podvodníka.«

»Já jsem také Zavluju znala,« zašeptala. »Jistě bych ho poznala.«

»Půjdeš-li dnes se mnou, uvidíš ho. A on ti to všechno zopakuje sám. Chceš?«

»Já... já se bojím, Kasiže,« vydechla dívka bázní. »Co se stane, když nás někdo uvidí a pošle na nás bičice?«

»Půjdeme až večer, sestřičko,« chlácholil ji. »Jakmile padnou večerní stíny, vyvedu tě z města. V šeru si nás těžko kdo všimne - a jakmile budeme za bránou, nikdo nás nechytí. Ale do večera budu muset pobýt doma s tebou. Neprozradíš mě, viď?«

»Jak tě mohlo něco takového vůbec napadnout?« podívala se na něho z hloubi duše uraženě. »Vždyť jsi můj bratr!«

»A ty jsi moje krásná a hlavně pořád stejně hodná a milá Aimija,« řekl tiše. »Bál jsem se nejvíc toho, že bys zatím, co jsem byl pryč, sedla na lep těm bestiím Tavúnům... No, zdá se mi, že tě ani v tomhle ohledu nestihli zkazit... A já už jim nedovolím, aby ti ublížili...«

*****

Aimija spolu s Kasižem vyšli z města bez potíží.

Dívka měla na sobě svou jedinou světlemodrou sukni, k ní zářivě bílou košili a přes ni, ačkoliv bylo už skoro léto, teplý bílý zimní kabátek. Na hlavě měla svůj vzácný šáteček a na zádech raneček se vším, co s sebou mohla z rodného domu odnést. Nebylo toho mnoho, ale s některými věcmi by se těžko loučila. Kasiže jí pomáhal nést druhý, větší ranec. Byl pořád

oblečen do svého tmavozeleného obleku, jen luk a šípy měl ukryty v ranci, který nesl. Hned navrchu, aby je mohl co nejrychleji použít, kdyby bylo zapotřebí.

Nikdo si jich naštěstí nepovšiml. Na bráně bylo ticho, vrata dokořán otevřená. Strážní byli nahoře a podle bujarého zpěvu byli nejspíš rozveseleni pěnivým nápojem Grízi. Kdyby k městu přitáhlo nepřátelské vojsko, bránou projde a tihle strážci o tom ani nebudou vědět, pomyslela si Aimija. Ale na druhou stranu bylo dobře, že nehlídali, protože oblek Kasiže byl příliš nápadný. Nikdo ve městě nenosil tak ohavně zelené šaty. Kasiže původně zamýšlel nechat jít napřed Aimiju, aby bránou prošla docela normálně, sám pak chtěl proběhnout tak rychle, aby mu nikdo nestihl zastoupit cestu, ale když spolu prošli bez povšimnutí, bylo to tak lepší.

»Proč nosíš tak nápadné šaty?« zeptala se dívka bratra potichu, i když už byli mimo doslech od města.

»Pořídil jsem ti už také takové,« řekl s úsměvem. »Ve městě jsou, pravda, nápadné, ale až přijdeme k lesu, uvidíš, jak mě jejich barva skryje. Nejhorší barva pro psance, jaká může být, je bílá, i když ti tak sluší. Ale jsi v ní vidět na dálku jak ve městě tak v lese. Ve městě to nevadí. Ale kdo se musí skrývat, nemůže dbát na to, zdali mu oblek sluší či ne - rozhoduje především, zda je či není nápadný v lese. A tam zelená barva úplně zmizí.«

Kráčeli spěšně po hrbolaté cestě směrem do nedalekého městečka Sidoim. Potkali několik opozdilých vozků, kteří popoháněli svá tažná zvířata, aby byli co nejdříve pod ochranou městských hradeb, i několik chodců, většinou také pospíchajících. Venku nebylo radno zůstávat, neboť zejména osamělý člověk se mohl snadno stát kořistí divokých zvířat či lidí, kteří by se neštítili zabít nejen pro pár měďáků, ale třeba i jen tak, pro radost ze zabíjení.

Byla skoro tma, když odbočili s cesty na úzkou pěšinku, která vedla směrem ke skalnímu masivu Haüže.

Tady už nebyla naděje, že potkají nějakého osamělého poutníka. Skalám Haüže se většina lidí raději vyhnula i ve dne, natož tak pozdě večer. Ale o to víc by teď bylo možné potkat divoké zvíře nebo zdivočelého člověka. Kasiže se sice nebál jako Aimija, ale i on se na okamžik zastavil, vyňal z rance luk a pouzdro se šípy, pouzdro si připjal na záda a s lukem v ruce kráčel dál. Batoh měl přehozený přes záda, ale musel si jej přidržovat, nemohl tedy vzít za ruku svou sestru, byť by si to v této chvíli sebevíc přála. Ta zatím stokrát zalitovala, že bratra poslechla, ale neodvažovala se v téhle večerní tmě ani špitnout.

Tady ostatně byla pěšinka úzká, takže museli jít jeden za druhým, Kasiže vpředu, Aimija v zamyšlení za ním. Kasiže se občas zastavil a buď se rozhlížel, nebo se zaposlouchal, ale vždy zakrátko opět vykročil a sestra se mu pro jistotu držela v patách.

Byl teď jejím jediným ochráncem. Cosi jí našeptávalo, že se už nebude smět vrátit, když se jednou rozhodla, ale tento vyčítavý hlas pokaždé zaplašila. Ostatně - ten hlas mluvil pravdu, ale Aimija si na druhou stranu říkala, že určitě neudělala chybu, že poslechla bratra a opustila rodný dům. Kdyby zůstala, mohla to být chyba mnohem nebezpečnější. Aby přehlušila ten hlas, začala se potichu modlit. Kasiže ji neokřikl, jak v první chvíli očekávala, nechal ji, i když mu její tiché šeptání muselo vadit v naslouchání. Snad přece jen není čaroděj iän, pomyslela si Aimija, ti přece modlitby zásadně nesnášejí...

Skalní bludiště se blížilo, až najednou bylo kolem nich. Mohutné šedivé sloupy, ponuré i ve dne, v noci vypadaly jako zástup obrů. Snad spících vestoje, ale hrozivých v každém případě. Kdyby se některý z nich probudil...

Kněží vykládali, že ve skalách Haüže se scházejí kacíři öre, čarodějové iänové i jejich černý pán, démon Gono - a ti krutě naloží s každým, koho na svém území přistihnou. Ale kromě nich tu prý žijí i obrovští ještěři šelkan a zubatá Grigie. Jak vypadá Grigie nikdo neví, setkání s ní až dosud nikdo nepřežil, ale kostru ještěra šelkan chovají kněží jako památku na proroka Šijimu, který jednoho z nich zabil pouhou silou svých modliteb. Aimija si připomněla, jakou hrůzu vždycky měla z těch obrovských zubů, když se každoročně slavil

Šijimův den, při němž byla vždy v hlavní chrámové lodi kostra ještěra šelkan vystavována.

Kasiže ji ovšem ujišťoval, že se ničeho takového nemusí obávat, neboť ve skalách Haüže se neskrývá žádný šelkan, Grigie ani Gono, snad jen vyvrženci öre, ale od těch jim nebezpečí nehrozí. Tak mluvil, když spolu probírali tuto cestu v poměrném bezpečí rodného domku.

»Budeš možná překvapena kolik jich sama znáš,« ujišťoval znovu a znovu Kasiže sestru, když na kacíře öre zavedla řeč. »Někteří z nás i nadále žijí ve městě a mezi ostatní do skal Haüže docházejí jen občas, neboť nebyli vyhlášeni za kacíře a mohou pobývat ve městě bez nebezpečí. Díky nim víme, co se tam děje a také víme o všech výpravách, které proti nám vysílá Myrga, velekněz chrámu Tavú. Proto nám tyto výpravy nebyly za posledních deset let nebezpečné a už si z nich ani moc neděláme.«

»Ale vždyť ozbrojenci pokaždé z lesů nějakého kacíře přivlečou,« namítla Aimija. »Neuplyne ani půl roku, aby aspoň jednoho neupálili!«

»Při těch jejich nájezdech jim sice vždycky někdo padne do ruky,« připustil Kasiže, »ale to potom není nikdo z nás, skutečných öre. Kromě nás žijí v lese i lupiči, přepadávají pocestné a mnoho jich už mají na svědomí. S těmi nemáme nic společného, nestýkáme se s nimi, ani je nepouštíme k nám, do skal Haüže. Kdo chce žít s námi, musí žít poctivě a nesmí okrádat jiné. A protože s lupiči nemáme nic společného, oni se od nás pochopitelně nemohou dozvědět, kdy je do lesů vysílána trestná výprava z chrámu. Kněží každého polapeného loupežníka vydávají za chyceného a usvědčeného kacíře. V očích důvěřivých měšťanů jim to přináší větší slávu. Lupičům je jedno, zda budou popraveni jako öre nebo jako vrahové... Ostatně nikdo z nich to ani prozradit nemůže, pro jistotu jim všem před popravou zašijí ústa.«

Kasiže najednou strnul. Ze skal se ozvalo slabé houkání nočního ptáka.

»Všechno je v pořádku, Aimijo,« oddechl si. »Už o nás vědí a očekávají nás. Ale budeme se teď muset kousek vrátit, hlavní vchod je uzavřen.«

»Jak to víš?« zeptala se šeptem.

»Slyšel jsem přece smluvené znamení,« usmál se.

Obrátili se a kousek se vraceli. Pak zabočili vpravo a vešli do houštin. Před nimi se objevila stezička, jakoby vyšlapaná divokými vepři Kalisú. Potkat tak jediného z nich, otřásla se Aimija. Ale Kasiže kráčel jistě, ačkoliv tma už téměř znemožňovala rozeznat cestu.

Houštiny ostatně skončily u šedivé, pochmurné skály. Ale Kasiže se nezastavil. Luk si teď přehodil jako nepotřebný na záda, popadl sestru za ruku a vtáhl ji do neširoké průrvy, které si Aimija zprvu nepovšimla. Ale Kasiže tu byl zřejmě jako doma. Chladné vlhko oba pohladilo po tvářích a dívka se opět zachvěla. Ale trhlina se nezužovala, naopak, brzy mohli opět kráčet vedle sebe.

»Jsme na místě,« řekl po chvilce Kasiže uvolněně, když se trhlina rozšířila do větší prostory, dokola obklopené skalami. V první chvíli Aimija neviděla pokračování cesty, až teprve později, když ji bratr dovedl ke stářím zčernalému žebříku, upevněnému na skále.

Vyšplhali se po něm. Žebřík byl vysoký, přerušovaný jen občas nevelkými plošinkami se zábradlím, kde si mohli krátce vydechnout. Vystoupili tak vysoko nad vrcholky stromů, než konečně Aimija spatřila poslední plošinku u ústí jakési jeskyně. Ale nebyla to jeskyně, jen průchod skálou. Brzy jím prošli a dostali se opět na volné prostranství.

Pod nohama najednou měli podlahu, sbitou z přiřezaných trámů. Z nich byla mezi skalami postavena veliká plošina, kolem dokola obklíčená vysokými skalními sloupy. Uprostřed prostranství vyčnívala nevysoká skála, otesaná tak, že z ní zůstal jakýsi skalní stůl. Na něm hořel velký oheň - a kolem dokola byly spousty lidí...

*****

Návštěva z nebes

»Sešli jsme se všichni, chvála Kerré!« zahájil noční shromáždění starší, nápadně vysoký muž. Byl oblečen v hnědém řasnatém obleku védó a stál teď na skále uprostřed plošiny, jasně ozařován ohněm. »Dokonce více než všichni, neboť nejen nikdo z nás nechybí, ale je nás dokonce více než minule. Tím lépe!«

»To je Kaimoo, kterého jsme si nedávno opět zvolili za náčelníka,« pošeptal sestře Kasiže.

Aimija si chvíli zvědavě obhlížela vysokého muže, chvíli podivuhodnou skalní plošinu. Sotva se trochu rozhlédla, hned ji napadlo podívat se zblízka, jak je plošina postavena. Kdosi do skal vydlabal otvory pro silné trámy, které nesly slabší fošny, položené napříč. Každá fošna byla kromě toho přibitá silnými hřeby. Musela to být hrozná práce, když si představila, v jaké výšce se plošina nachází. Byla až těsně pod vrcholky skal Haüže. Ve všech okolních skalních sloupech byly v měkkém kameni vytesány nevelké místnosti, takže celek působil dojmem hradního nádvoří. Však to také hrad byl, s hradbami a věžemi skal, kam vedly tu a tam schody vytesané ve skalách, nebo tu byly připevněné dřevěné žebříky. Tam seděli v hlídkových hnízdech zvědové, kteří stále dávali pozor, aby shromáždění ve skalách nebylo náhle překvapeno vojáky. Vrcholky skal byly kromě toho navzájem propojeny dřevěnými můstky, po nichž by se celé shromáždění mohlo vkrátkosti rozptýlit a schovat do mnoha dalších jeskyň a skalních místností. Do některých míst se zase dalo vejít jen tehdy, když byly přírodní i umělé skalní tunely odděleny od vod potoků a vyčerpány. Stržením mostů, vytažením žebříků a zatopením všech podzemních chodeb vodou se skalní komplex stal téměř nedobytným.

»Kdo tu s námi nebyli v posledních dvou dnech, těm musím sdělit jednu zvláštní novinu. Týká se to zejména nováčků. Doufám, že všichni vědí, že nic z našeho shromáždění nesmí prozradit; ostatně by byli sami proti sobě, kdyby pomáhali tavúnům.«

Aimija se zachvěla a celá se přikrčila. **Tavún** byla přece hanlivá přezdívka kněží chrámu Tavú - a říci ji nahlas, před tolika lidmi, to byla svatokrádež! Aimija to slovo nerada slyšela i v soukromí od svého bratra - cožpak takhle veřejně a naplno? s jak samozřejmou opovážlivostí to ten öre říká..!

»Náš geniální objevitel, bratr Huzzeg, který bohužel už před deseti lety zemřel, vynalezl krátce před smrtí Detóju, naši tichou řeč, kterou se teď domlouváme po celém světě, či spíše po celé této pevnině, neboť tady jsou naše bratrstva. Detóju neslyší nikdo, kdo není zasvěcen do jejího tajemství, a přece jejím prostřednictvím můžeme mluvit se všemi lidmi, kteří ji znají. My vyvrženci jsme dosud Detóju používali jen k tomu, abychom se navzájem dohovořili, abychom si pomáhali, ale hlavně abychom se vzájemně včas varovali před zbrojnoši mocných tohoto světa, kteří po nás pátrají s očividným úmyslem vyhladit nás. Je právě zásluha naší Detóji, že jsme jim v poslední době tak často unikli, že neublížili ani nám, ani těm, které chráníme před jejich zvůlí. Díky Detóji vždy stačí někdo z bratrů varovat ostatní, neboť hlídáme skoro každý krok vojsk po celé zemi.

Není tomu však ani celé dva dny co naše Detója znenadání promluvila hlasem, jaký jsme ještě neslyšeli. Známe všechny bratry, kteří mohou mluvit k ostatním a ne jenom naslouchat. Hned jsme ovšem zpozorněli, když jsme uslyšeli mluvit někoho neznámého. Přiznávám - v první chvíli jsem se opravdu lekl, že tajemství Detóji objevili Tavúni, naštěstí se ukázalo, že k nám nemluví oni, ale kdosi podobný nám, kacířům öre.

Když jsme jim opatrně odpověděli, pověděli nám, co jsou zač. A my jsme zajásali, neboť se začala naplňovat prastará proroctví, která před námi Tavúni tají, ale o nichž my dobře víme.«

»Jaká proroctví?« zatahala Aimija bratra za rukáv.

»To ti řeknu později,« odtušil Kasiže. »Teď proboha mlč a poslouchej!«

»Nováčci mezi námi je ovšem neznají,« pokračoval Kaimoo. »Těm musím něco povědět, jinak by naše slova nechápali. Ale dnes ať dobře poslouchají všichni, neboť okamžik naplnění proroctví se přiblížil a bude lépe, když si je osvěžíme.«

Shromáždění bylo naprosto potichu, jedinými zvuky, které se ozývaly, bylo praskání ohně. Aimija zatajila dech.

»Jedno z proroctví hlásá: **a přiletí pak na ohnivé lodi, která létá ve výšinách, vyslanci bohyně Kerré, aby kázali mír a lásku.**

Mnozí z nás nevěřili, že by mohla nějaká loď létat, když létání je dáno pouze ptákům. Kdo ale uvěřil doslova i těmto slovům proroctví, dobře učinil. Protože ti kdo k nám nedávno promluvili prostřednictvím naší tiché řeči Detóji, tvrdí, že se nacházejí na takové létající lodi a snášejí se k nám z dálných výšin.«

Shromáždění si povzdychlo úžasem.

»Samozřejmě jsme jim zprvu nevěřili. Požadovali jsme po nich důkaz, něco, co by nás přesvědčilo, že k nám vskutku mluví z létající lodě. A musím přiznat, že nás přesvědčili dokonale,« pokračoval muž.

»Snesli se z nebes?« ozval se kdosi.

»Kde jsou? Proč tu nejsou s námi?« vykřikl další.

»Klid, prosím!« zvedl obě ruce Kaimoo. Všichni pozvolna umlkli, aby dobře slyšeli jeho slova.

»Vyslanci bohyně jsou ještě velice vysoko a jejich loď, i když umí létat, není tak rychlá, aby už dorazila k nám,« řekl Kaimoo. »Aby nás přesvědčili, rozsvítili na své lodi lampu, abychom ji mohli spatřit. A kdo se dnes večer pozorně díval na oblohu, spatřil tam novou hvězdu. Slabou, takřka neviditelnou, ale přitom zvláštní - svítila červeně. Ale co bylo mnohem důležitější, svítila a pak zase zhasla, neboť vyslanci, kteří ji rozsvítili, ji také sami zhasili.«

»To dovedou Tavúni také,« namítl kdosi. »O slavnostech Ksišanta také vzplála nová hvězda, když Myrga zpíval - a pak také zhasla, když přestal.«

»Přesně to jsem vyslancům namítl, když jsem s nimi včera hovořil pomocí Detóji,« souhlasil Kaimoo. »Souhlasili s mou domněnkou, že se jednalo o náhodnou shodu okolností. Byla to sice podivuhodná náhoda, že hvězda vzplála právě na počátku slavností, přiznali i vyslanci Kerré. Ale to nic neznamená, ta hvězda by vzplála, i kdyby Myrga nezpíval - a právě tak by i bez jeho přičinění sama pohasla. On to nemohl ovlivnit, jenom toho dokázal dobře pro sebe a ostatní Tavúny využít.

Velice důležitý rozdíl mezi novou hvězdou o slavnostech Ksišanta a hvězdou, kterou zažehli vyslanci Kerré, je v tom, že ta druhá se přímo podvolovala **naší** vůli. Vyslanci nám dovolili, abychom rozsvícení i zhasnutí hvězdy sami řídili.«

»Chceš říci, že ty sám jsi mohl poručit, aby se hvězda rozsvítila a pak zase zhasla?« vykřikl překvapeně Kasiže.

»Ano, právě tak tomu bylo,« odpověděl Kaimoo. »Vyslanci nám řekli, ať si třikrát po sobě přejeme hvězdu rozsvítit a pak zase zhasnout. Jednou jsem si to přál já, podruhé tady bratr Yokarn a naposledy bratr Tyklef. Pokaždé, když jsme si přáli, aby se hvězda objevila, objevila se - a to ihned. A když jsme si přáli, aby zhasla, pak ihned zhasla. Každý z nás jsme ji nechali svítit různou dobu. Já asi tak dlouho, než vypiješ sklenici vody, bratr Yokarn si přál, aby zhasla sotva se rozsvítila, kdežto bratr Tyklef ji nechal svítit nejdéle z nás. Přesto i v jeho případě hvězda zhasla ihned, jakmile si to přál. Kromě nás tu bylo ještě osmnáct bratrů a čtyři sestry, ti všichni mohou moje slova potvrdit.«

»Ano, přesně tak tomu bylo,« vykřikla starší žena, celá zahalená do šedivé plachetky, v tmavozelené sukni, dlouhé až k zemi. »Já jsem u toho byla také!«

»Takže jsme všichni pochopili, že se začíná naplňovat proroctví,« pokračoval Kaimoo, když opět utichl šum, který jeho slova ve shromáždění vyvolala.

»Vyslanci Kerré přicházejí hlásat mír!« vykřikla jakási žena v davu.

»Ale kdy to bude?« vykřikl kdosi další.

»Jejich létající loď je ještě velice daleko od nás,« řekl Kaimoo. »Ale na druhé straně je prý velmi rychlá, takže už zítra v noci bude tady.«

»To přiletí sem, do skal Haüže?«

»Tam, kam si budeme přát,« řekl Kaimoo. »Ale my jsme si přáli, aby přiletěli sem, do Haüže, už na tom nebudeme nic měnit.«

»Jaká je to náhoda, že se objevili právě teď, když jsme se tu všichni shromáždili!« vykřikla jakási žena.

»Také na to jsem se jich zeptal,« odpověděl jí Kaimoo. »Tentokrát to žádná náhoda není. Před slavností jsme museli mnohokrát volat pomocí Detóji, než jsme všechno zařídili. A protože vyslanci Kerré Detóju znají, povšimli si našich zpráv a pak nám vstoupili do řeči. To zní rozumně.«

»A co tedy budeme dělat?« zeptal se kdosi.

»Dohodli jsme, že budeme jednat tak, jako kdyby k žádné návštěvě vyslanců Kerré nemělo dojít,« řekl Kaimoo. »Proto nebudeme ani přesouvat naše shromáždění na zítřejší noc, kdy mají naši hosté přiletět. Teď si spolu jen jako každým rokem zazpíváme, přijmeme nováčky a popovídáme si vespolek. Ale zítra se tu sejdeme znovu, abychom přivítali naše hosty. Tak je to domluveno.«

Kaimoo sestoupil z kamenného podia a k ohni místo něho vystoupil jiný öre, oblečený do tmavozeleného obleku, jaký ostatně měla většina přítomných.

»Každý z nás si smí na shromáždění přivést někoho ze svých známých, který pak může být přijat mezi nás, kacíře öre - ale jen pokud si to i on sám bude přát. Tak praví naše Kniha o bratrství,« pravil. »Je-li někdo takový mezi námi, ať přistoupí blíž k ohni!«

Kasiže postrčil Aimiju před sebe, aby na ni bylo v záři ohně jasně vidět. Kdosi mezitím přiložil otep chrastí a oheň se prudce rozhořel a jasně osvítil celé shromáždění.

Aimija zbledla hanbou jak se po ní všichni podívali, ale pak spolu s ní postoupilo ke středu plošiny několik dalších nováčků a Aimija mezi nimi s překvapením poznala i některé známé tváře. Oipeia, dávná kamarádka Aimiji, která se na ni ovšem dívala stejně překvapeně, jako Aimija na ni. Tam je zase Manteo, který vždycky krásně zpíval v chrámu... Celkem osm nováčků stálo před ostatními. Aimija stranou zahlédla svou sousedku, docela hodnou hokynářku Roziu - nevystoupila mezi nováčky, ale tvářila se, jako kdyby mezi kacíře patřila odjakživa... Že by..?

»Já jsem pro všechny bratr Burrod a musím vám všem něco povědět. Všichni, kdo se teď rozhodnou přistoupit k našemu bratrstvu, si musí uvědomit, že vzniklo a trvá proti vůli mocných tohoto světa, kteří se nás snaží polapit, umlčet a zničit,« začal k nováčkům kázat muž, který je předtím svolával. »Někteří z nás museli před zvůlí mocných dokonce uprchnout z měst a vesnic, jiní tam stále žijí jako ostatní lidé - a dokonce jsou mezi námi i takoví, kdo uprchli přímo z chrámu Tavú. Ti se ovšem musí mít nejvíce na pozoru, neboť jejich tváře jsou Tavúnům známé a prozrazení by bylo téměř jisté. Oč větší nám ale hrozí nebezpečí, o to více musíme my öre držet pospolu. Každý z nás musí dbát nejen na vlastní bezpečí, ale také na to, aby nic nehrozilo jeho bratřím. Kdo spatří, jak bratru hrozí nebezpečí a mlčky se na to dívá, je v našich očích špatný - pokud ovšem má možnost zasáhnout v jeho prospěch, aniž by tím ohrozil jiného. Rozumíte mi?«

»A co kdybych mohl někoho varovat, ale ohrozil tím sám sebe?« zeptal se nesměle Manteo, který si jako první dodal odvahy promluvit.

»To pak závisí na tvém uvážení,« přikývl bratr Burrod. »Uvaž co bude větší zlo. Pokud by ti samotnému hrozila smrt, je tvým právem mlčet. Pokud ale můžeš bratra zachránit před smrtí za cenu, že bys ztratil jen možnost volného pobytu ve městě, neměl bys dbát na svou škodu. i když nejsi vždycky schopen zabránit zlému, měl by ses aspoň dodatečně pokusit

udělat všechno možné, abys následky zla zmírnil.«

»A co když spatřím něco, proti čemu nemohu udělat vůbec nic?« pokračoval Manteo. »Nevím, jak bych mohl obstát sám třeba proti deseti ozbrojencům.«

»Nikdo přece neočekává, že se jim postavíš,« souhlasil Burrod. »To by bylo zbytečné. Ale pokud o nich dáš zprávu jiným, pak víc hlav víc ví a víc paží víc zmůže.«

Manteo na to už nic neřekl a ostatní nováčci se nejspíš styděli zeptat.

»Kdo by chtěl, může se od nás opět odloučit,« pokračoval Burrod. »Naše bratrstvo je dobrovolné, nikoho nemůžeme ani nechceme nutit, aby se k nám přidal, nebo aby mezi námi dále setrvával proti své vůli. Pokud by od nás chtěl někdo přece odstoupit, po takovém budeme požadovat jen aby nám dal svůj úmysl předem jasně najevo a ani pak neprozradil tajemství, zejména ne kněžím. Zatím se tak nikdy nestalo, ale pokud se někdo dobrovolně rozhodne od nás odejít, jako se dobrovolně rozhodl přidat, nebudeme mu jeho rozhodnutí ztěžovat ani nic vyčítat - pokud by tím neohrozil ostatní. Ale jak říkám, tuto možnost ještě nikdo nevyužil.«

»Kdo z vás právě teď necítí, že by se k nám opravdu chtěl přidat, může odstoupit hned,« řekl Kaimoo.

Nikdo z nováčků však neudělal ani krůček dozadu.

»Dobrá,« řekl Burrod. »Přistupte teď po jednom ke mně.«

Nováčci se po chvilce dohodli, kdo půjde jako první. Byl to Manteo, aby ostatním ukázal cestu. Burrod s každým krátce pohovořil a předal mu malý předmět. Pak chvilku podržel jeho ruku ve své a pozval dalšího.

Aimija šla jako poslední. Celá pobledlá přistoupila k bratru Burrodovi. Ten se však na ni jen povzbudivě usmál a také jí podával jakýsi předmět.

»Jaké je tvé jméno, sestro?« zeptal se jí.

»Aimija,« zašeptala.

»Ty jsi sestra Kasiže, viď?«

»Ano,« špitla.

»Věřím, že tě nezklameme,« řekl Burrod. »Sestro Aimijo, tady ti předávám naše ucho Detóji. Bratr ti vysvětlí, co to je a k čemu je to dobré. Budeš je nosit na krku, zavěšené na této šňůrce. Tímto tě přijímám mezi nás, kacíře öre. Nemusíš se bát, že's učinila něco špatného. Uvidíš, že öre jsou lidé jako ty, nejsou to ďáblovi pomocníci, jak neustále opakují kněží. Budeš naší sestrou a všichni ti tady budou bratry a sestrami. Tvůj bratr se bál, aby tě nepotkal osud Iopoly, viď?«

»Ano,« řekla a sklopila oči.

»Možná měl pravdu,« řekl zamyšleně. »Ty jsi sirotek, asi jsi to neměla nikdy lehké. Nu což, mezi námi ti bude lépe.«

»Já nevím...«

»Uvidíš sama. A teď se vrať ke svému bratrovi - a žij blaze, sestro.«

»Také žijte blaze,« zašeptala dívka a přijala nevelký předmět. Pak se otočila a rychle utíkala zpátky, ke svému rodnému bratru, který na ni čekal s rozzářeným obličejem a upřímně ji objal.

»Tak jsem ode dneška taky kacířka,« vzlykala.

»A to je moc dobře, sestřičko,« pohladil ji po vlasech. »Uvidíš, že nám dvěma bude spolu mnohem lépe, než bylo dosud každému zvlášť.«

*****

»Pověz, co víš!« majestátně zahřměl vysoký muž, oblečený do vzácného černožlutě vyšívaného roucha, na pevně spoutanou vrásčitou stařenu, oblečenou do špinavých, roztrhaných hadrů a ležící u jeho nohou.

»Všechno jsem už řekla, všechno!« sípěla stařena. »Já nejsem öre, já ne. Já jsem je jen viděla, jak jdou ke skalám Haüže, víc nevím, hned jsem spěchala do chrámu, přece se jim

nemohu postavit já slabá...«

»Koho všechno jsi viděla?« zaburácel muž.

»Nejprve Aimiju, šla tam se svým bratrem Kasiže, ten byl přece vyhlášen jako kacíř öre, co s ním měla co chodit a ke všemu v noci a směrem k Haüže...«

»Dost!« přerušil stařenu muž, už ne tak hrozivým tónem. »Nech na nás, abychom posoudili co je vhodné a co ne! Raději mluv, kdo tam byl ještě?«

»Potom jsem viděla Oipeiu, šla sama a taky k Haüže. Co by tam mohla hledat taková mladá...«

»Dost! Další!«

»Pak šel tím směrem Manteo, ale to je statný jinoch, ten se nemá čeho obávat a určitě se ani v noci neztratí...«

»Jestli budeš každé další jméno doprovázet víc než třemi slovy, dám ti vyříznout jazyk!« zahřměl muž netrpělivě.

»Veliká Kerré! To ne! Ale já jsem tam pak viděla kráčet mrtvého, opravdu, vypadal sice jako živý, ale já přece vím, že kněz Zavluja vloni zemřel... To by přece muselo vyděsit každého, i silné chlapy, i ti by se schovali, natož já...«

»Cože? Ty jsi viděla Zavluju?« vykřikl muž. Sehnul se a uchopil stařenu pevně pod krkem. »Proč jsi právě jeho nejmenovala jako prvního?«

»Protože toho jsem potkala až naposled - a vyděsila jsem se ho, myslela jsem, že si smrt přišla i pro mě... Což není děsné, když mrtvý chodí mezi živými? Milostivý Myrgo, slituj se nad svou nebohou poddanou, já se strašně bojím mrtvých, nemohla jsem běžet rychleji, když venku chodí mrtvoly!«

»Jak byl oblečený?« vyštěkl velekněz Myrga, představený chrámu Tavú.

»To je právě ta hrůza,« třeštila oči stařena. »Vůbec na sobě neměl kněžský oblek, ve kterém byl pohřben, ale nějaké ošklivé zelené hadry, jaké bych já na sebe nikdy nevzala, celé plesnivé či co...«

Hadry které stařena měla na sobě také vzbuzovaly dojem, jako by se měly každým okamžikem rozpadnout, tak byly znovu a znovu sešívané - a ke všemu Myrgovi rozhodně nevoněly.

»Už jsi slyšela, že se tu po kraji potuluje lupič, který se Milostivému Zavlujovi - sláva jeho památce - podobá jako bratr bratru? To bude zajisté on!« prohlásil a zase od ní štítivě poodstoupil.

»Když to říká Milostivý Myrga, tak to je jistě pravda, ale já, stará ubohá, jsem nic takového ještě neslyšela, kde bych to jen mohla slyšet...?«

»Dobrá,« řekl Myrga už klidným hlasem. »To jsi opravdu asi neslyšela, jinak bys jistě tím víc spěchala k nám, do chrámu.«

»I tak jsem spěchala, Milostivý...«

»Dobrá, věřím ti,« kývl Myrga hlavou. Pak se obrátil na zbrojnoše:

»Rozvažte ji. Asi nám opravdu chtěla pomoci, ačkoliv je to stará a hloupá baba. Rozvažte ji, dejte jí najíst - a pak ji zavřete. Ne do lidomorny, zatím jen do věže. Jestli nám mluvila pravdu, bude propuštěna a odměněna. Jestli lhala, poputuje do lidomorny a odtud se už nedostane.«

»Ó děkuji, Milostivý, já odměnu nechci, já jsem ráda, když jsem mohla pomoci...«

Ozbrojenci rozvázali stařeně pouta a pak ji odvedli mezi sebou. Velekněz se za ní chvíli pátravě díval. Vlekla se tak tak, ale bez odporu, v ruce už zase modlicí řetízek. Když si je taková stará husa jistá svým propuštěním, pak asi mluvila pravdu a pevně věří ve spravedlnost kněží chrámu. Myrga se ušklíbl ale hned si umínil, že tuhle starou určitě milostivě propustí - a možná jí dokonce dá i nějakou drobnou minci. Ochota by se rozhodně neměla trestat, ale všemi prostředky podporovat - už kvůli ostatním.

Ale jestli si vymýšlela?

Ďábel sám aby se v těch lidech vyznal! Za posledních pět let se počet öre zmnohonásobil a nikomu už není možné věřit. Takže i ta tichá, nenápadná Aimija - a byla to pohledná dívka, mohla by být ozdobou chrámu... Škoda jí! Ale - Veliká Kerré, vždyť se přece dalo čekat, že si pro ni její povedený bratříček přijde! Vyfoukl nám ji před nosem, zaškaredil se Myrga. Snad jsme ji měli raději vzít do chrámu dřív, snad by bylo lépe ji o rok déle zadarmo živit, než ji nemít vůbec...

Ale co - o jednu děvku víc nebo míň, mávl v duchu Myrga rukou. Tahle Aimija by asi byla příliš pokorná a poslušná. Když se žena vůbec nebrání, taky to není to pravé...

Ale Oipeia..!

Myrga zaskřípal zubama. To přece byla poddaná jaká padne každému chlapovi do oka i přes celé náměstí! Trochu smíšek, s pohledným obličejem, ale i jinak taková, jaká má správná ženská být, hbitá, pružná - však si ji Myrga při slavnostech vyhlédl pro sebe - a ona se přidá ke kacířům? Nevadí - však toho bude litovat!

A konečně - Zavluja! Je-li touhle dobou skutečně poblíž města, bylo by na čase, aby jeho hrob už nebyl prázdný!

»Stráž!« zvolal kněz do chodby.

Přiběhli dva ozbrojenci, zkřížili své dlouhé meče mezi sebou a zůstali tiše stát.

»Vyhlašte poplach jízdným!« poručil kněz. »A vyveďte mi mého hnědáka!«

*****

Skupina jezdců vyjela tryskem z brány chrámu Tavú. Vedl je vysoký kněz v křiklavě žlutočerném hábitu. Velekněz Myrga - a za ním jeho důstojník v kroužkovém odění s přilbou. Za těmi dvěma pak celá rota vojáků.

Projeli uličkami města, zvířili oblak prachu a otevřenou bránou zamířili směrem k lesům, které se tmavěly ve večerním šeru. Skupinky osamělých stromů a keřů tady členily krajinu, nebylo možné přehlédnout ji vcelku. Tady by ve večerním šeru mohla najít úkryt spousta lidí, ale to vojákům nevadilo. Jejich cíl byl dál od města, kde se na obzoru vysoko tyčily vrcholky skalních kolosů Haüže.

»Kolik jste vzali pout?« zeptal se jen tak mimochodem velekněz důstojníka.

»Deset,« zněla odpověď.

»Tolik jich ani nebudeme potřebovat. Je už skoro noc, my budeme rádi, když chytneme dva-tři. A kdyby se nám podařilo jich lapit víc, tři nám bohatě postačí. Ostatním na místě setnete hlavy, rozumíš?«

»Rozumím,« přikývl jezdec. Vypadalo to, že je to nemluva - anebo moc dobře věděl, že mlčenlivost je pro ozbrojence chrámu Tavú vlastnost naprosto nezbytná k přežití. Mluvkové by měli hledat štěstí v jiných službách - jako například u rozverné královské Gardy. Služba v chrámu byla přísnější, vyžadovala jen občas odpovědět na dotaz shora, ale měla pro některé ut neocenitelnou výhodu, že mlčení bylo oboustranné. Zájemce o službu se nikdo neptal na minulost. Rozhodovala především zručnost v zacházení s pistolí a s mečem - nikoliv zda předchozím zaměstnavatelem byl velitel královské Gardy či náčelník lapků.

Nebyli ještě ani na polovině cesty, když na nočním nebi vzplála hvězda. Ale nebyla to hvězda, která by doplnila tvářnost souhvězdí Krasierg, tahle padala dolů, zářila jen chvilku a pak zase zhasla.

»Hagesez,« řekl nahlas kněz. »Tahle hvězda věští někomu smrt. Dnes určitě nepřijdeme nazpět s prázdnou,« dodal.

*****

Gynapa vedl malý letoun pomalu dolů. Brzdy... A ještě brzdy... Tady je okraj pevniny, kde jsou očekáváni. Velká pláň, za ní horský hřbet. Přehoupli se přes něj pořád ještě v nadstratosférické výšce, ale za ním dal Gynapa protitah a letoun rychle pozbyl své dosavadní kosmické rychlosti. Tak - a teď kolmo dolů, odkud bylo zaměřeno vysílání. Okamžik - zapnutí reflektoru - a zase vypnutí.

»Za malou chvilku budeme u vás, přátelé,« řekl Gynapa do mikrofonu. »Viděli jste naše světlo?«

»Viděli jsme je - ale zdá se nám, že se snášíte k městu, skály Haüže jsou více k půlnoci, než kam letíte.«

»Nemohli byste nám tam zapálit nějaké světlo?« požádal je Gynapa. »V té tmě není nic vidět.«

»Ano - ale pospěšte si, dostali jsme právě varování o další výpravě vojáků z chrámu Tavú, nejspíš je zamířena proti nám, musíme být opatrnější.«

»Můžete to světlo rozsvítit mezi skalami, aby bylo vidět jenom shora?« navrhoval Gynapa.

»Pravda, vy shora uvidíte i to, co odjinud vidět být ani nemůže,« souhlasil hlas v éteru.

Dabin i Gynapa trpělivě hleděli do tmy. Dabin oknem, Gynapa více sledoval slabě světélkující obrazovky radaru a infralokátorů.

»Robe, pod námi jsou nějaká zvířata,« řekl náhle Gynapa, opět trochu přibrzdil a snesl se níž. Dabin sice okny nic neviděl, ale na infračervené obrazovce už byli teplokrevní živočichové dobře patrní.

»Ne, zmýlil jsem se,« opravil se po chvilince Gynapa. »Nejsou to pouze zvířata. Na každém sedí jakási bytost. Řekl bych, že to jsou lidé. Míří stejným směrem, jako my.«

»Ach - to jsou jistě ozbrojenci chrámu Tavú!« ozvalo se z překladače. »Pak ale jedou přímo k nám. Přátelé, uleťte! My také prchneme, budeme se muset sejít jindy!«

»Okamžik!« napadlo najednou Gynapu. »Jsou-li to jezdci na zvířatech, nebudou snad mít těžké zbraně - pokud nemají fotomety, ale tomu bych se moc divil. Co kdybychom je trochu překvapili? Když je oslníme reflektorem, těžko budou schopni přesně střílet. Konec konců můžeme vždycky uletět nahoru!«

»Jak myslíte,« ozvalo se z vysílačky. »Ale my vytáhneme žebříky, aby se k nám nikdo cizí nedostal...«

Malé třímístné výsadkové letadlo se jako stín neslo nad skupinkou jezdců. Gynapa za letu otočil a letěl teď pozadu, jenom podle zpětné obrazovky. Letoun přitom neustále klesal, až letěl sotva dva metry nad terénem.

»Uvidíme!« řekl Gynapa potichu.

Postavy na jízdních zvířatech náhle vyrostly nejenom na obrazovce infra, objevily se jako temné siluety i v oknech. V té chvíli Gynapa proti jezdcům rozsvítil silný přistávací světlomet. Proud světla postavy olízl a zastavil se tak, že ozařoval celou skupinu. Zvířata více než koním podobná býkům se začala vzpínat. Několik jezdců spadlo a jejich zvířata se dala na splašený útěk, jiní se je zoufale snažili ovládnout, ale měli s nimi plné ruce práce.

Gynapa přepojil překladač na vnější mikrofon. Ozvala se změť hlasů, lidských i zvířecích. Výkřiky překvapení, hrůzy. Modlící píseň. Zuřivé klení, spílání zvířatům i lidem...

Letoun se trochu zvedl do výše, ale oslněnou skupinku nepustil z kužele reflektoru. Jezdci, kteří se udrželi v sedle, se mezitím obrátili na zmatený útěk. Cosi přitom zahazovali a teprve teď si Dabin trochu oddechl. Nikoho ani nenapadlo použít proti letadlu nějakou zbraň.

»Chytíme toho žlutého,« navrhl Gynapa.

»Žlutý oblek? Takový nosí kněží chrámu Tavú!« ozvala se vysílačka ze skal.

»Máme o raději nechat na pokoji?« zarazil se Gynapa.

»Naopak! Když ho zajmete, nejvíce se dozvíme!« změnil se hlas radisty öre. Byla v něm taková dychtivost, že Gynapa neváhal a nadletěl nad postavu, která se už opět zvedala ze země. Pod přímým světlem reflektoru kněz opět padl k zemi a skryl obličej do rukou. Stačil nevelký obláček uspávacího plynu - a muž byl zajat bez sebemenšího odporu...

Dvě minuty poté světelný paprsek olízl dřevěnou plošinu. Zakroužil po shromážděných postavách a lidé před ním zděšeně uskakovali.

Kasiže přitiskl Detóju k uchu a ukázal Aimiji, jak ji má držet, aby co nejlépe slyšela.

»Prosím, udělejte nám trochu místa,« hovořila Detója. »Ať nám nikdo nevběhne pod loď.«

Tmavý předmět, z něhož k údivu všech lidí tryskalo jasné světlo, klesal pomalu dolů. Všichni zatajili dech. Nebylo tu žádné mávání křídel, které všichni najisto očekávali. Loď neměla křídla - a přece se klidně vznášela nad skalami. Její pomalé klesání se ještě zpomalovalo, až konečně loď dosedla na plošinu. Trámy zasténaly pod její váhou, ale vydržely. Ostré světlo reflektoru zhaslo, zato se rozsvítilo světélko uvnitř a ozářilo tři postavy.

Dvě z nich byly oblečené do matně stříbřitých obleků s podivnými kulatými přílbami, takže jim vůbec nebylo vidět do obličeje.

Třetí postava ležela bezvládně mezi nimi. Byla oblečená do černo-žlutého obleku, jaký nosí kněží chrámu a Aimija s úžasem poznala Myrgu, Nejvyššího! Strnula úžasem a bázní. Veliká Kerré, co se teď stane ?

V boku lodi se otevřely dveře, jedna z postav oblečená ve stříbrném oděvu se zdvihla a opatrně vystoupila.

»Děkujeme za přijetí,« promluvil neznámý. Měl zvláštní hlas, který bylo slyšet jasně, ačkoliv měl neustále na hlavě svou podivnou lesklou přílbu. »Přiletěli jsme, jak jsme vám slíbili. Mé jméno je Dabin!«

Z hloučku lidí, ustrašeně se tisknoucích k sobě a pro jistotu třímajících všemožné zbraně, rovněž vystoupil jeden z mužů.

»Buďte nám vítáni. Čekali jsme vás, i když jsme si vaši létající loď představovali jinak než jaká je. Ale jsme rádi, že jste přiletěli. Vítám vás. Mé jméno je Kaimoo.«

*****

První kontakty

Marelův stroj nabral plné zásobníky vzduchu, ale jakmile byly plné a pumpy se zastavily, obrátil letoun vzhůru a dal palubnímu počítači úkol v co nejkratší době dostihnout vrak hvězdoletu. Pak přepnul na frekvenci lodi. Krátké písknutí.

»Kdo volá?« ozvalo se. Hlas patřil nejspíše doktorce Zirranei Irolové.

»Tady Marel. Mám plné nádrže vzduchu a najíždím zpět na oběžnou dráhu. Dabin s Gynapou už přistáli.«

»No a jak?« dychtila Irolová.

»Hned se střetli s vládními vojsky,« sděloval Marel.

»Proboha, to snad ne?« lekla se Irolová.

»Nikomu se nic nestalo, neboj se,« uklidňoval ji honem Marel. »Naši je obrátili na útěk reflektorem. Zajali přitom dokonce jejich velekněze. Pak se konečně dostali k těm, co jsme se s nimi bavili rádiem, k buřičům do hor. No a tam se utkali znovu, tentokrát naštěstí jen slovně.«

»Počkej, to mi budeš muset trochu vysvětlit. Mluvíš moc záhadně na můj vkus.«

»Nechtěli jim velekněze vydat. Domorodci pro toho šamana připravovali pořádný táborák a že si ho upečou. Ne, nejsou to lidožrouti, ale barbaři ano, zabít ho asi chtěli. Dabin i Gynapa byli pochopitelně proti a doteďka se s nimi hádají. Měli jste je poslouchat!«

»Kdyby to šlo tak lehce!« zavrčela nespokojeně Irolová. »Ty si visíš rovnou nad nimi, ale my jsme chvilku na příjmu, chvilku pod obzorem. No tak, povídej, jak to dopadlo?«

»Pořád nerozhodně. Dabin pořád trvá na tom, že šamana k upečení nedostanou. Nato domorodci vypočítali asi dvacet vražd, které má ten medicinman na tričku. Mám takový dojem, že Dabin spor prohraje. Domorodci jsou patřičně nabroušení a to víš, na barbarské planetě můžeš čekat ledacos. Já jsem se v první chvíli bál, že se vrhnou i na naše lidi, ale oni nás přece jen trochu ctí.«

»A ty myslíš, že Dabin ustoupí, aby nevypukla válka mezi domorodci a námi? Myslíš, že by nám mohli ublížit?«

»To asi naštěstí nepřichází v úvahu,« ušklíbl se Marel. »Jejich zbraně jsou proti našim prostředkům skoro neúčinné. Oni se nejvíc spoléhají na jakési nože, kterými by člověka sekli nebo do něho bodli. Ty jejich kudly jsou, jak jsem pochopil, i více než metr dlouhé a proti bezbranným lidem musí mít strašné účinky, ale našince vybaveného obyčejnými létajícími nárameníky tím neohrozí. Mají prý sice i nějaké střelné zbraně, ale Gynapa i Dabin odhadují, že tím mohou ohrozit nechráněného člověka nanejvýš do sta metrů a na naše letadla nebudou mít účinek vůbec. Jenomže Gynapovi jde o to, abychom s domorodci neztratili kontakt. A když jim toho šamana nedá, budou proti nám zaujatí.«

»A jinak by se to vyřešit nedalo?« vykřikla Irolová.

»To máš těžké! Oni chtějí za každou cenu jeho mrtvolu. Dokázali mu tolik zla, že se jim ani nedivím. Tady v tomhle světě to budeš mít moc těžké, děvče. Já tě chápu, vím jak ti asi je, mně se to taky nelíbí a ty jsi navíc Bardžanka - ale tady lidé jednají trochu jinak než na planetách Galaktického Společenství. Tady se zabíjí strašně snadno - a mnohdy pro mnohem menší viny, jak už jsem z jejich diskuse pochopil. Co s tím chceš dělat?«

»A co kdybych toho šamana zabila - já?« řekla najednou Irolová.

»Ty?« vytřeštil oči Marel. »Bardžanka - a zabít člověka? Neblázni, to přece není možné! Že by Bardžan dokázal ublížit myslící bytosti, i kdyby to jeho samotného mělo stát život? Že bys klidně dokázala člověka upéci jako nějaké podsvinče? Nebo ho propíchnout tou jejich metrovou kudlou?«

»Barbare!« otřásla se Irolová. »Řekla jsem zabít - ale ne ublížit!«

»Tomu nerozumím zase já,« vyjekl Marel.

»Trochu přemýšlej!« odfrkla si Irolová. »Když ho omámím a pak ho strčím do ledničky,

zabiju ho tím? No přece zabiju! Ale tohle já udělám docela klidně - a navíc ho zaleju vodou a udělám z něho kus ledu! Jenomže - tím mu přece neublížím, rozumíš mi už?«

»Jo tak... A ty si myslíš, že tohle domorodci neznají, takže na to skočí?« došlo konečně Marelovi. »Počítáš s tím, že oni nevědí, že ty ho pak zase dokážeš oživit?«

»To si právě myslím! Pokud nemají agisary - a ty nemají, jako že je měla jen jedna jediná civilizace v Galaktickém Společenství - Bardžá!«

»Zirranei - děvče, jsi zlatá!« vykřikl Marel. »Poslyš - vymontujte tam u vás jednu ledničku, za chvíli jsem tam! a připrav se, asi poletíš se mnou dolů! Dabin sice trvá na tom, že zrovna ty musíš být v naprostém bezpečí, ale tady jde o život, snad nebude proti. Hrome, oni jsou mimo dosah vysílaček - ale než k vám doletím, určitě jim to sdělím. Jen aby dokázali do té doby odložit popravu..!«

*****

Zirranei Irolová otevřela ledničku a všichni, kdo byli poblíž, se k ní nahnuli.

Kaimoo si vlastní rukou sáhl na ledový kvádr v němž bylo vidět tělo člověka, oblečeného do žluto-černého roucha, ale hned zase ucukl rukou. Led mrazil do prstů.

»Myrga je mrtev,« prohlásil Dabin. »Jste spokojeni?«

»Dáte nám jeho tělo?« otázal se Kasiže.

»Chcete je spálit, že?« zeptal se pro jistotu Gynapa.

»Ovšem,« pokrčil rameny Kasiže.

»Jeho tělo nedostanete,« prohlásil Gynapa. »Naše víra a naše zákony nám nedovolují spalovat živé ani mrtvé. Nestačí vám jeho smrt?«

»Oheň, ten by si zasloužil!« řekl Kasiže. »Ale - konec konců, když nesmíte, nesmíte. Hlavně že je po něm! Ale co teď bude s jeho tělem?«

»Když dovolíte, uspořádáme mu tajný pohřeb,« vyjednával Gynapa. »Beze slávy, beze svědků. Nebude snad lépe, když ho už nikdy nikdo neuvidí?«

»Když si představím, že on má v chrámu Tavú připravenou přepychovou hrobku - a teď bude někde zahrabán jako prašivý pes - tak to docela stačí,« řekl se zadostiučiněním vousatý Zavluja.

»Dobrá, jsme dohodnuti,« uzavřel debatu rychle Gynapa. »Myrgovo tělo zůstane nám - ostatně my jsme ho přece zajali. Ale teď se musíme poradit, co dál?«

»Teď se všichni rozejdou,« pokrčil rameny Kaimoo. »Tady zůstanete jen vy jako hosté a několik z nás, většinou ti kdo se nemají kam vrátit, protože do města nesmějí. Většina lidí už i tak odešla, aby byla ještě před jitrem doma.«

»Není to pro ně nebezpečné?« zeptal se Gynapa.

»Je - ale tady ve skalách všichni zůstat nemůžeme. Mnoho lidí se tu neuživí. Proto kdo může, ať se raději vrátí.«

»Je tu také dívka jménem Oipeia?« zpozorněl Gynapa.

»Ta tu už nebude,« rozhlédl se po svém prořídlém hloučku Kaimoo. »Ona je nováček, nikdo ve městě o ní neví, proto jí celkem nic nehrozí. Ta se už jistě vrátila.«

»A dívka Aimija?« pokračoval rychle Gynapa.

»Já tu jsem - já odtud půjdu s bratrem,« přihlásila se nesměle docela hezká dívenka.

»A Zavluja?«

»Já se do města vrátit nemohu,« prohlásil vousatý muž. »Mne by upálili hned a s gustem, zná mě každý...«

»No sláva!« řekl Gynapa. »Zachraňovat jedno děvče snad bude možné, ale kdyby jich bylo víc...«

»Jak to myslíte?« zpozorněl Kaimoo.

»To máte z toho, že chcete pořád zabíjet a zabíjet,« odfrkl si Gynapa. »Kdybyste Myrgu aspoň vyslechli, tak jako já... Dozvěděli byste se, že Myrga sem do skal jel právě aby polapil tyhle tři, Aimiju, Oipeiu a Zavluju. Na ty dvě dívky budou navíc u jejich domovů čekat

ozbrojenci.«

»Veliká Kerré!« vykřikl Kasiže s hrůzou. »Pak je Oipeia ztracena! Jedině - Kaimoo, ty ji můžeš zachránit! Dej, ať promluví její Detója, prosím tě!«

»Myslím, že už bude pozdě...« řekl Kaimoo...

*****

Oipeia nehybně ležela na kamenné podlaze vězení.

Veliká Kerré, jak se to jen mohlo stát?

Oipeia se nevracela do města sama. Držela se celou cestu své sousedky, o které se tady dozvěděla, že je dávno tajnou öre, ale jejíž přítomnost mezi vyvrženci byla tím nejlepším balzámem na její pochyby, zda udělala dobře či špatně. Když je i taková Rozia, která nikdy v životě nikomu neublížila, mezi kacíři, pak není pravda, že všichni öre jsou násilníci, vrazi a neznabozi...

Cestou spolu moc nemluvily. Někde tu mohly být i zbytky ozbrojenců chrámu Tavú, kteří přišli o svého velitele. Kdož ví, třeba se budou bát vrátit? Ale také by se mohli mstít. Bylo třeba dávat o to lepší pozor.

A kromě toho cítily, že se stalo něco významného. Hosté z nebes rozhodně nebyli obyčejní lidé! Opravdu přiletěli na létající lodi - to přece viděl každý, kdo má v hlavě oči! Proč ale skrývali své tváře? Kdož ví - třebas měli tři oči, nebo obličeje jako kočka - co se dalo tvrdit? Ale určitě to nebyli ďáblové. Ti by nesnesli modlení. A jak Oipeia viděla, modlilo se potichu více lidí, ne jenom ona. Létající loď by spadla, když dovnitř Oipeia v nestřežené chvíli vhodila svůj modlicí řetízek! Dávala pak dobrý pozor, aby jej nikdo nevyhodil ven - a když se pak loď zase tak klidně vznesla, bylo jisté, že to není výtvor ďábla.

Za branou se rozloučila s Roziou a spěchala přímo domů. Nebyla sice vyhlášena jako öre, ale nebylo by podezřelé, že se tak pozdě k ránu prochází spícím městem?

Ale ve dveřích domku, kde bydlela...

Slabé písknutí Detóji pod oděvem bylo slyšet sotva jako kdyby pískla myš. Oipeia si vzpomněla, že má v tom případě Detóju přitisknout k uchu, protože Detója mluví jen potichu. Vytáhla mluvící krabičku, přidržela si ji u ucha...

»Voláme Oipeiu..!« ozvalo se najednou. Dívka ten hlas poznala. Byl to přece Kasiže, bratr nejmilejší kamarádky Aimiji, který dnes oběma trpělivě vysvětloval, k čemu Detója je a co s ní mají dělat... Kasiže - který za tu dobu, co ho neviděla, velice zmužněl a byl ještě hezčí, než když prchal před zbrojnoši chrámu...

»Oipeio, zastav se! Vrať se zpátky do Haüže, honem! Doma tě čekají ozbrojenci, uteč jim!«

Ale právě v té chvíli ze dveří přilétla smyčka provazu a stáhla se dívce kolem krku. Pozdě, Kasiže! Dívka se rychle pokusila smyčku roztáhnout a s krku shodit, ale provaz ji mocným škubnutím povalil na zem. Prudce strhla aspoň Detóju a mrštila jí o podlahu. Z krabičky se vyvalil namodralý dým. Tak to mělo být - ucho Detóji se nesmělo dostat neporušené do rukou kněžím. Tak to říkal Kasiže!

V té chvíli se ale na ni vrhli tři zbrojnoši. Vkrátkosti ji spoutali, ústa jí převázali šátkem, takže ani křičet, ani pohnout se nemohla. Dva u ní pak zůstali na hlídce a třetí odběhl pro pomoc. Tolik povyku kvůli obyčejné dívce? Ale respekt ozbrojenců způsobila Detója, které si všimli, jak se z ní valí dým. Málem všichni utekli, ale když viděli, jak snadno dívku přemohli, přece jen si dodali kuráže. No, aspoň že si v téhle chvíli k ní moc nedovolovali, pomyslela si. Ta trocha štiplavého dýmu jim naštěstí vzala chuť pošpásovat si - s čarodějkou!

Ale když ji pak hodili na káru a vezli spoutanou městem, když viděla tváře měšťanů, jak si na ni ukazovali, když pak na ni dopadly první kameny, uvědomila si, že s ní je konec. Zemře, zemře v plamenech hranice. Jako loni chudák Iopola - taky nevinně. Zašijí jí ústa? Určitě! a její družky na ni budou házet kousíčky smoly, aby bylo více plamenů? Tak jako ona, Oipeia, házela na Iopolu... Ale to nevěděla, co ví teď, opravdu si myslela, že je Iopola

čarodějnice. Teď se ale stala čarodějnicí sama - i když už ví, jak to vlastně je...

Dovezli ji do chrámu a vhodili do cely. Nevyslýchali ji - mučení, kterého se tak bála, se jen odložilo na později. i tak věděla, že je ztracena. A zvláště teď, když byl zabit velekněz Myrga...

*****

»... jestli to opravdu není horší, pak si myslím, že je ještě naděje,« řekl pomalu Gynapa.

Seděli všichni za masivním stolem z hrubých klád v jedné místnosti, vytesané do skal Haüže. Všichni **hosté z hvězd** si odložili kosmické skafandry, neboť Irolová prohlásila, že zdejší bakterie nejsou nic kromobyčejného a že je ochotna ručit za to, že s agisarem vyléčí jakoukoliv zdejší nemoc. Kromě Dabina, Gynapy a Irolové tu teď byli Kasiže, Kaimoo, Burrod a Zavluja, ale okénkem i skalními dveřmi nakukovaly desítky dalších, kteří se už nevešli dovnitř.

»Jak ji chceš zachránit z rukou těch hrdlořezů?« bědoval Kasiže.

»Problém je podle mě v tom, že ji těžko můžeme najít, dokud bude někde v kobkách podzemí chrámu,« přemýšlel nahlas Gynapa.

»Chceš ji snad zachraňovat z rukou ozbrojenců, až když ji povezou na popravu?« vykřikl Kasiže. »To už teprve nebude možné!«

»Co když se naše létající loď snese znenadání na průvod a ozbrojence povalí k zemi?« navrhoval Gynapa.

»Pak ji někdo stačí probodnout - tomu nezabráníte!« řekl Zavluja chmurně.

»Může se chycený kacíř vyhnout mučení, když se přizná ke všemu?« zeptal se Gynapa.

»Mučení možná ano - ale hranici bude mít tím jistější,« namítl Kaimoo. »A kromě toho - oni odsouzencům zašívají ústa a to je i tak dost nebezpečné.«

»Ale co kdyby odsouzenec tvrdil, že se veřejně přizná, nenechali by mu ústa volná?« zkoušel Gynapa.

»To nikdo neví,« uvažoval Zavluja. »Jenom tak by mu asi neuvěřili. Ale kdyby slíbil, že všechno veřejně přizná, když mu poskytnou milost, že mu kat před upálením zlomí vaz - ono je to přece jen lepší a rychlejší než smrt v plamenech - pak by ho možná nechali. Mělo by to pro ně větší cenu...«

»Opravdu krásná milost,« zabručel Gynapa. »Poprava by se konala ve městě, v chrámu nebo na otevřeném prostranství?«

»Ovšemže ve městě,« odpověděl zoufalým hlasem Kasiže. »Tavúni by si to divadlo nedokázali odpustit!«

»V tom případě je podle mě možnost, jak dívku přece jen zachránit,« řekl Gynapa vážně. »Ale k tomu by bylo potřeba, aby se někdo z vás dal zajmout spolu s ní. Když se ke všemu přizná, nebudou mít důvod ho mučit. Zavřou ho - kam? Nejspíš do vězení. On tam pak najde Oipeiu a uprchnou spolu.«

»Veliká bohyně - jak?«

»Dostane na to tuhle věcičku,« položil Gynapa na dřevěný stůl cosi podobného podivnému šperku.

»Co je to?« natáhl krk Kasiže, aby lépe viděl.

»Létací nárameníky sygyty,« prohlásil Gynapa. »Nebudou pod oděvem ani znát. Člověk, který je má na sobě, může létat - právě tak tiše a jistě, jako naše létající loď. Jakmile bude z chrámu venku a nad ním nebude kamenný strop, vyletí vzhůru a než se ozbrojenci vzpamatují bude mimo jejich moc.«

»Ale co bude s Oipeiou?« vyhrkl Kasiže.

»Pro tu máme druhou soupravu sygytů,« řekl Gynapa. »Kdo jí je předá, může ji naučit s nimi zacházet, ale i kdyby to nešlo, můžeme její létací nárameníky řídit i na dálku. To znamená, že odletí i ona.«

»Ach, veliká Kerré - kdyby se to podařilo..!«

»To bude záležet na tom, kdo se dá zajmout, aby dívku zachránil. Bude to nebezpečné, ale už se mi to zdá přece jen reálnější.«

»V tom případě se dám zajmout já,« prohlásil Kasiže.

»Bude zapotřebí veliké odvahy,« pokýval hlavou Gynapa. »Pro jistotu ti budeme s naší létající lodí hotovi přijít na pomoc.«

»Děkuji Vám už teď,« zamumlal Kasiže.

*****

Stříbrné kapkovité letadlo se pozvolna snášelo na pusté pobřeží ostrova...

Dole narážely na téměř kolmé úpatí rozběsněné vlny, ale nahoře na skalnaté plošině byl poměrný klid. Ostrov vybral Gynapa podle fotografií, pořízených z oběžné dráhy. Byl to jen osamělý sopečný útes uprostřed oceánu, pokrytý úrodnou půdou, takže na vrcholu rostl hustý prales. Až nespočetná hnízdiště práků tu podle předběžného průzkumu nebyli žádní živočichové. Nebylo tu nic, co by mohlo ohrozit bezbranného člověka. Nebylo tu ale nic, co by mu dovolovalo doufat, že ostrov opustí, nemá-li křídla jako ptáci - nebo létající loď. Sestoupit po strmých stěnách k moři bylo téměř nemožné. Dole neustále řvaly vlny a nesmírnou silou bičovaly pevný čedičový základ ostrova. Spustit na vodu člun by za těchto okolností bylo naprosto vyloučené - byl by vzápětí mrštěn na čedičové útesy.

Gynapa vynesl z letadla staršího muže, oblečeného stále do černožlutého oděvu. Lékařka Irolová nakrátko k jeho krku přistrčila svou malou, žlutohnědou lékařskou chobotnici, **agisar**. Chapadlo polechtalo nehybného muže pod krkem a ten pomalu otevřel oči.

»Posaď se, Myrgo,« poručil Gynapa.

Oslovený jen malátně poslechl.

»Kde to jsem..?« zeptal se.

»Jsi na ostrově,« řekl Gynapa vážně. »Pamatuješ se snad, jak tě soud kacířů öre odsoudil k smrti, ne?«

»Ti ďáblovi spřeženci!« zahrozil Myrga v hněvu pěstí. »Toho budou tisíckrát litovat, kacíři prokletí..!«

»Nám se ale zdá, že mají pravdu,« řekl Gynapa. »Vždyť ty jsi žádnou svou vraždu ani nepopíral! My sice nechceme, abys zemřel, ale do chrámu Tavú se nevrátíš. Zůstaneš na pustém ostrově uprostřed oceánu. To bude trest za tvé viny.«

»Jak se opovažujete?« vyhrkl velekněz.

»Můžeš být rád, že zůstaneš naživu,« zamračil se Gynapa. »Ale už nikdy nebudeš škodit lidem.«

»Tak proč mě chcete nechat naživu?«

»Protože my lidé z hvězd nesmíme zabíjet,« řekl Gynapa.

»Vy jste,« zarazil se Myrga, »... Opravdu z hvězd?«

»Vždyť ve vašem učení jsou přece zmínky o tom, že kdesi ve hvězdách žijí lidé,« řekl Gynapa klidně. »Proč se divíš? Cožpak neznáš Proroctví?«

»Já jsem si příchod lidí z hvězd představoval jinak,« zamumlal Myrga. »Měli se snést ve veliké ohnivé lodi a lidé se jim měli klanět.«

»Vždyť tomu tak bylo, vzpomeň si,« řekl Gynapa naléhavě. »Pamatuješ se na slavnosti *Ksišanta* a na novou hvězdu, která vzplála na obloze? Což se jí všichni lidé neklaněli?«

»Já jsem se neklaněl,« přiznal Myrga. »Já hlupák jsem to nepoznal.«

»Proto jsi pak padl k zemi, když jsme ti naším světlem posvítili do očí. Neříkej, že jsi ani potom nevytušil, že nejsme obyčejní lidé!«

»Ale vždyť s vámi ten... Kaimoo a ti ostatní öre mluvili jako se sobě rovnými - a hned napoprvé,« zadrhlo Myrgovi.

»Oni s námi nemluvili poprvé,« zavrtěl hlavou Gynapa. »Ty to asi nevíš, ale oni znají jedno z hvězdných tajemství - umí mluvit s někým, kdo je vzdálen třebas za horami...«

»Ano... to ve svaté Kronice bylo... Řeč, která je slyšet přes hory i přes oceány, ale kterou neslyší nikdo, jen ten, kdo má Detóju,« vzpomínal Myrga s vytřeštěnýma očima...

»Jak že jsi to říkal?« vyskočil Gynapa.

»Detója se to mělo jmenovat,« svěsil hlavu Myrga. »Vy ji asi znáte, není-liž pravda? Ale nepochopím, kde to vzali ti vyvrženci öre, když jedna jediná je bezpečně ukrytá v chrámu Tavú... A nikdo se jí nedotkl už nejméně tři sta let...«

»Tak - to je teď skutečnou záhadou i pro mě,« zamyšleně odpověděl Gynapa.

»V chrámu je spousta záhad,« řekl Myrga. »I takových, o jakých se ani vám možná nezdá...«

»Však se na ně podíváme,« pokrčil rameny Gynapa. »Ale bez tebe, Myrgo. Ty zůstaneš zde. Za jiných okolností bychom si s tebou snad rádi popovídali - ale uznej sám, že bytosti z hvězd nemohou jednat - s mnohonásobným vrahem.«

»Vy beztak nejste ti, na které čekáme,« odsekl velekněz vzpurně. »Protože ti praví lidé z hvězd, ti teprve přiletí. A oni pak s vámi, nezvanými vetřelci, určitě zatočí!«

»Uvidíme,« usmál se Gynapa kysele.

Letadlo se pak vzneslo a zamířilo nad moře. Velekněžovy kletby se za ním nesly marně. Hluk příboje je přehlušil...

*****

Silita se v době poledního odpočinku skočila podívat za Eolou, ale ta už to také věděla. Večer bude na náměstí velká podívaná! Oipeiu budou upalovat! Taková hodná kamarádka to byla - a hleďme, čarodějnice! Jak ta se musela přetvařovat, no to je k neuvěření! a prý bude upálena společně s Kasižem, ten je přece kacíř už dávno a bude to asi pěkný lotr!

Společně zaběhly k mistru Kevo pro trochu hořlavé smoly. Aby měly čím házet do plamenů. Jen tak se dívat přece není to pravé. Celé odpoledne se pak těšily na podívanou, ani se jí dočkat nemohly. Konečně se přiblížil večer, s ním soumrak - a čas popravy.

Na náměstí bylo živo. Bylo tu celé město a dívky v tom davu rychle hledaly své kamarády a kamarádky. Ale - nebyli tu všichni. Několik jich tentokrát chybělo. Manteo, Kianai, Eutea, Iataa, marně je vyhlížely. Kdepak asi jsou? a což Aimija, té přece budou upalovat bratra, proč tu není? Každý věděl, že má bratra nesmírně ráda, ale to přece neznamená, že ani nepřijde na jeho popravu! Vždyť jí za to hrozí přísný trest, když se bude protivit vůli kněží!

Konečně se nad městem ozvalo troubení a vrata chrámu se sama od sebe otevřela. Širokou cestou dolů od chrámu až na náměstí vyjela nejprve skupina zbrojnošů, aby uvolnila ulici v davu. Lidé se rychle rozestoupili - nikdo přece nestál o případnou ránu karabáčem.

Pak vyšel houf kněží s velkými těžkými modlicími řetězy. A za nimi, na černé popravčí káře, vezli odsouzence.

Silita mžikem oba poznala. Oipeia seděla opřená zády o mříže nehnutě, byla jen strašlivě bílá. Vedle ní stál na kymácející se káře Kasiže, dávno už vyhlášený öre. Kupodivu se tvářil klidně. Ten je ale otrlý, pomyslela si Silita.

Za károu šla družina zbrojnošů, pak další skupina kněží, potom kněžky chrámu a úplně na konci houf těžkooděnců.

Kněze vedl Kaaron. Kde je ale Myrga, velekněz? v průvodu nebyl vůbec! Co to znamenalo, že by byl Myrga těžce nemocen, aby se nemohl účastnit popravy? Kdo vznese obžalovací řeč?

Průvod došel k náměstí. Tam se zastavil, kára předjela k oběma připraveným hranicím a pikenýři se hustě rozestavili kolem s namířenými píkami. Pak kat spolu se svými pomocníky obřadně odemkli zámky a otevřeli klec popravčí káry.

Mezitím vystoupil kněz Kaaron s velkým listem. Davy lidí ztichly v očekávání rozsudku.

»Tito dva kacíři, Oipeia a Kasiže, byli zajati přímo v našem městě!« zahřměl Kaaron.

»Jejich drzost šla tak daleko, že se nejen volně pohybovali mezi poctivými měšťany, ale když byli zajati, oba se slavnostně přiznali ke všemu, co se jim kladlo za vinu. Zejména, že se ve skalách Haüže účastnili schůzky s ďáblem Gono, a to právě včerejší noci! Oipeia měla při svém zadržení u sebe ďáblův amulet, který bude upálen spolu s ní!«

Kasiže v té chvíli uchopil Oipeiu za ruku a sám, jako první, vyšel ven z klece popravčí káry. Jakže, on snad ani nebyl spoután? Ale utéci nemohl - píky kolem něho byly tak hustě, že by byl desítkou z nich proboden, kdyby se pokusil o útěk.

»Ano, byli jsme včera v noci ve skalách Haüže,« řekl najednou nahlas Kasiže. Davy lidí rázem ztichly. To tu ještě nebylo, aby odsouzenec promluvil! Každému měla vina svazovat ústa - ačkoliv Kasiže teď vlastně jenom potvrzoval obžalobu a tím se jen víc a více odsuzoval! Také Kaaron mlčel, jen se pyšně shlížel na davy lidí.

»Včera jsme se ve skalách Haüže sešli s lidmi z hvězd,« promluvil najednou Kasiže. »Lidé z hvězd k nám přiletěli dát podle Proroctví mír a spravedlnost. Dívejte se!«

Davy oněměly překvapením.

Oba odsouzenci se najednou ruku v ruce zvedli a vzlétli do výše. Už byli nad popravčí károu, už vystoupili výš, nad střechy nejvyšších domů na náměstí...

»Já i Oipeia jsme byli při tom, když byl včera velekněz Myrga za své do nebe volající zločiny odsouzen k smrti a popraven!« pokračoval Kasiže. »Lidé - nevěřte Tavúnům! z jejich chrámu vám vykoupení nepřijde! Chrám Tavú je sídlem lhářů, podvodníků a vrahů...«

Kněz Kaaron se vzpamatoval.

»Střílejte!« rozkřikl se na ozbrojence.

Pistole ozbrojenců se zvedly vzhůru a ozvalo se práskání výstřelů. Ale na pohybující se terč, navíc vznášející se ve výšce, střelci nebyli připraveni, nevěděli jak mířit. Ač se to zdálo neuvěřitelné, všechny kule prolétly neškodně mimo.

»Frajer - nemohl si to odpustit?« zavrčel v té chvíli Gynapa, který to sledoval shora. Jeho výsadkový člun visel ukryt všem očím v paprscích zapadajícího slunce.

»Lidé! Nad vámi létá nová hvězda! Ne ta, kterou opěvoval Myrga, jiná! Ve dne není vidět, ale v noci poznáte, že se pomalu pohybuje po obloze. Není to totiž obyčejná hvězda, ale ohnivá létající loď. V ní jsou lidé z hvězd, kteří k nám přinesou mír a spravedlnost!« volal z výšky Kasiže, zatímco davy lidí padaly tváří do prachu.

»Cožpak se nikdo z vás nestrefí, holoto?« křičel Kaaron vzteky bez sebe. Pistole však byly prázdné a jejich nabíjení by trvalo příliš dlouho. Jen mrak šípů se vznesl do výše, ale opeřené střely nedoletěly tak vysoko, neškodně se obrátily a spadly, většinou na střechy domů.

Velící důstojník švihl karabáčem nejbližšího ozbrojence a vytrhl mu z rukou těžký luk. Přiložil šíp, natáhl až k uchu - a bez sebe vzteky vystřelil. Šíp, vymrštěný vztekem a silou, doletěl jako jediný ke svému cíli.

Oipeia vykřikla bolestí. Vznášela se dál, ale z hrudi jí trčel veliký černý šíp s ozubeným hrotem a bílá halenka jí rázem zrudla krví.

»Zirranei - připrav si agisar, budeš mít práci!« klidně řekl Gynapa do mikrofonu vysílačky. Pak pohnul řízením, jeho stříbřitý kapkovitý člun se přihnal ke Kasižemu a Oipeii, kteří stále viseli nad náměstím, zasypáváni mraky šípů. Byli teď, pravda, trochu výše, naprosto mimo dostřel, ale Kasiže, místo aby uletěl do skal Haüže, jak bylo domluveno, pořád se jen marně snažil dlaněmi zastavit proud krve, který dívce tryskal z rány i z úst.

»Oni mi ji zabili!« vykřikl zoufale Gynapovi do očí, když se vedle něho otevřel vstup výsadkového letounu.

»Nastup si,« vyzval ho Gynapa. »A Oipeiu vtáhni dovnitř. Naše lékařka si poradí i s horšími ranami.«

»Myslíte, že ona nezemře?« podíval se na něho s divokou nadějí Kasiže.

»Tohle Zirranei zvládne,« řekl Gynapa klidně. »Ale už se nezdržuj - nevidíš, jak Oipeia

trpí? Čím dřív bude v rukou naší lékařky, tím lépe pro ni! Ale příště bys neměl být tak lehkomyslný. Bolest tvé dívky už nikdo neodčiní.«

»Ta krev tě přijde draho, Kaarone!« vykřikl dolů k davům Kasiže.

Pak se vsoukal do létající kapky a opatrně vtáhl dovnitř umírající dívku. Dvířka se zavřela a létající kapka, pod níž náhle zasršely oranžové plamínky, prudce vyrazila směrem ke skalám Haüže.

Davy lidí se daly na bezhlavý útěk do svých domovů...

*****

Kapkovité letadlo se pomalu vznášelo dvě stě metrů nad velkou náhorní planinou. Dole byly lesíky, vystřídané občas loukami, dvě jezírka a obraz zpestřovalo i několik skalních sloupů. Náhorní planina byla přibližně lichoběžníkovitého tvaru, její nejdelší rozměr byl kolem tří kilometrů, nejužší místo mělo necelý kilometr. Na všech stranách končila strmou propastí, dobře tři sta metrů hlubokou.

»Z dálky to vypadalo jako Stolová hora v Africe,« řekl zamyšleně Dabin.

»Spíš Planina Hadů na Bardžá,« opravil ho Gynapa, který na této planetě kdysi studoval.

»My tomu říkáme Gonova hora,« řekl tišším hlasem Kaimoo. »Nahoru se ještě nikdy nikdo nedostal. Slýchal jsem, že se tam někteří odvážlivci kdysi vypravili, ale buď se vrátili s nepořízenou, nebo se nevrátili vůbec. Ta hora je prokletá ďáblem, který tam sídlí.«

»Tak se na ni podíváme, ne?« kývl Gynapa a poněkud ubral vznášivé síly. Letadélko nasadilo na přistání.

»Tam?« polekal se Kaimoo. »Ale to přece...«

»Podívej se Kaimoo,« usmál se dobrácky Gynapa. »Říkáte, že se tam nikdy nikdo nedostal. Jak tedy můžete tvrdit, že tam sídlí nějaký démon Gono? Kdo tam byl? Kdo ho viděl? Já o té hoře, pravda, nevím skoro nic - ale když máme létající loď, můžeme se na to podívat bez nebezpečí, že bychom spadli se skály. Ale nebudu tvrdit, že tu sídlí Gono jen proto, že je sem trochu obtížnější cesta. To ať si říkají kněží chrámu Tavú. Ostatně - nejsou to oni, kdo tuhle zvěst vyhlásili?«

»Možná máte pravdu,« přiznal Kaimoo, ale i tak se trochu zachvěl, když se letounek s drcnutím zastavil na kamenné plošince. A viditelně si oddechl, když se nic zlého vzápětí nestalo...

»Půjdeme se na to podívat,« vyskočil Gynapa. »Kaimoo, zůstaň tady s Dabinem. Kasiže půjde se mnou, viď?«

Kasiže, doposud schoulený na čtvrtém, nouzovém sedadle, se ihned začal protlačovat ke dveřím.

»Poslyš - ale teď už žádné frajeřiny,« obrátil se k němu Gynapa, sotva stáli venku před letadlem. »Kdyby něco - třeba jedovatý had, nebo tak - ihned do výšky - a pozor, abys měl nad sebou volno, nebo si rozbiješ hlavu. Nesmíš věřit tomu, že Irolová zvládne všechno. Je to doktorka na zdejší poměry zázračná, ale i ona je jen člověk, jako my všichni. Kdyby se ti něco stalo, přinejmenším si vytrpíš všechnu bolest, než tě k ní dopravíme. A to určitě není o co stát.«

»Budu dávat pozor,« přikývl pokorně Kasiže.

Dvě postavy společně vykročily a brzy zmizely v blízkém řídkém lesíku...

*****

Zmijí jed

Novým velekněžem chrámu Tavú se stal kněz Kaaron, Myrgův dosavadní zástupce.

Ve zmatku, který nastal po nezdařené popravě, uprchli kněží i se svými ozbrojenci a zavřeli se do pevných zdí chrámu. Ale ani měšťané, ani venkované nedali najevo nějakou zášť vůči kněžím, ačkoliv to Kaaron čekal. Nebylo by divu. Ti dva öre opravdu létali - a ta podivná létající loď, která je nakonec odvezla... To byl skutečný zázrak, navíc Kaaron věděl, že tak by opravdu bylo možné vykládat Proroctví... Kasiže skutečně promluvil slovy, která byla napsána - i když přece jen maličko jinak...

Ale také se ukázalo, že lidé věří víc kněžím, než svým vlastním smyslům. Nikdo se nezdvihl, nikdo nehodil kamenem. Ale - dalo se jim věřit?

Hned druhého dne po jeho zvolení přišli za Kaaronem dva z nižších kněží, Kwaja a Grumo. Přišli velice pokorně, jak se sluší a patří, ale opovážili se navrhnout Kaaronovi, zda by nebylo lépe, kdyby se chrám pokusil smířit se s öre ze skal Haüže.

Kaaron dal hned oba dva nemilostivě vyhodit z místnosti, ale cítil, že nemůže nechat věcem volný průběh, jinak přijde o autoritu. Proto hned poté k sobě zavolal dva kněze, na něž se až dosud mohl vždycky spolehnout.

»Máme dvě možnosti,« prohlásil rezolutně, když v jeho místnosti osaměli. »Buďto se nám podaří konečně ty kacíře ve skalách potřít, nebo s nimi budeme muset vyjednávat. Jak se zdá, něco se přece jen přihodilo. Aby se začalo naplňovat Proroctví, tomu se mi nechce věřit, mnohé příznaky hovoří proti. Ale ti kacíři opravdu létají. Jenže to by také mohlo znamenat, že jen objevili některá Tajemství - a to je potom docela obyčejná svatokrádež. Já si myslím, že dosud nemůže jít o Proroctví. Pak je ovšem naší povinností potrestat tuto svatokrádež a tvrdě zaútočit na kacířské doupě ve skalách Haüže. Ale nepůjde to asi přímo. Tajemství létání jim dává velkou výhodu. Budeme muset udeřit jinak, pokud možno nečekaně a zezadu.«

»Tuším, jak by mohl náš útok vypadat,« řekl Kasoo, starý shrbený kněz s jedním nevidoucím, bílým okem. A ušklíbl se.

»Nebude to tak těžké - pokud nás nikdo nepozná,« řekl na to zamyšleně druhý, známý jen pod přezdívkou Motii, vrah...

*****

Vrak hvězdoletu **Touha** klesal zatím podle předpokladů.

Reaktor šel jako hodinky, přídavné chladiče, narychlo vytavené dole na planetě a na oběžné dráze namontované, ho zatím stačily uchladit. Girrigy nebyly v pořádku všechny, ale ty co byly, nesly dostatečně.

Na palubě byl jedině Marel. Ostatní se v této chvíli nacházeli v nouzovém přístřešku na Gonově hoře. Marel vedl vrak dolů opatrně, aby se v případě nekontrolovatelného pádu zřítil do veliké pouště na jihu pevniny, kde by natropil co nejméně škody a odkud by pak možná mohli i nerušeně odvozit, co by v troskách bylo ještě použitelné. Sám byl připraven v kterékoliv chvíli vyskočit. Měl na sobě létací girrigové nárameníky a v lodi byly otevřené všechny dveře.

Ale motory loď stačily ubrzdit a pak i donést přes čtvrt pevniny až k cíli, ke Gonově hoře. Tam Marel loď otočil tak, aby hlavní východ směřoval k rozestavěnému domu ve skalách, tak jak bylo navrženo.

»Úžasné!« volali domorodci. Závěrečnou fázi letu lodi, která měla přece jen na zdejší poměry neuvěřitelné rozměry, nadšeně sledovali spolu s trosečníky. Ti to ale viděli jinak. Otřepané okraje lodi, najednou nějaké malé a celé oškubané, otavené a zčernalé v plamenech hvězdy, jim dávaly tušit, že hvězdná loď dorazila do své konečné stanice a už nikdy se nezvedne do vesmírných dálek.

»A jsme tu definitivně,« zhodnotil to za všechny Dabin.

»Co teď budeme dělat?« zeptal se ho Kaimoo.

»Pokusíme se zařídit se tady, na vrcholku Gonovy hory,« odpověděl mu Gynapa. »Založíme pole, aby se tu uživilo více lidí. Máme s sebou semena různých rostlin, v jezírku taktéž založíme plantáže bifarnu. Je to natolik výživné ovoce, že se, myslím, nebudeme muset bát hladu.«

»Tady nahoře se může uživit dost lidí,« přikývl Kaimoo. »Zvláště když nebudeme muset platit daně ani chrámu, ani králi. Výhodou je, že nám nikdo úrodu nesebere ani nezničí. Zatím nás naštěstí není moc. Ale kdyby se k nám chtělo časem přidat lidí víc, pak to tu jednou nebude stačit...«

»Do té doby jistě něco vymyslíme,« mávl rukou Gynapa. »Ale teď musíme dostavět dům, abychom mohli ubytovat všechny lidi ze skal Haüže. Tam je to sice velice krásně uděláno, ale ne tak dobře, aby pevnost nemohlo zkušené vojsko dobýt, nebo přinejmenším vyhladovět.«

»Pak byste nám snad pomohli, ne?« podíval se zkoumavě Kaimoo. »Pro vás by bylo snadné pobít jakékoliv vojsko...«

»Víš Kaimoo,« oplatil mu zpytavý pohled Gynapa, »my lidé z hvězd nemáme rádi zabíjení, to sis už asi všiml. Uděláme všechno pro to, aby k žádnému střetnutí nedošlo, ale nechtěj po nás abychom pro vaše zájmy někoho zabíjeli. Dokud to bude možné vyřešit jinak, nechceme vidět krev...«

»Ani plameny, viď?«

»Ani plameny,« dodal rychle Gynapa.

»Ale jak to pak bude s nastolením spravedlnosti na celém světě?« zeptal se Kaimoo přímo. »Proroctví přece říká...«

»My jsme také jenom lidé, jako vy,« řekl Gynapa unaveně. »Jestli to chceš vědět, povím ti celou pravdu. Naše létající loď sem nepřiletěla, aby nastolila právo a spravedlnost, jak je psáno ve vašem Proroctví. My jsme sem byli vysláni jen jako průzkumná výprava do neznámé části oceánu hvězd. A naše létající loď tady ztroskotala. Příliš jsme se přiblížili k jedné ohnivé hvězdě, nevidíš sám, jak je ohořelá? Máme, pravda, nějaké přednosti, máme mnoho věcí, jaké vy neznáte a ještě dlouho znát nebudete, ale nejsme vyslanci bohyně, jak si pořád myslíte. Jsme jen lidé, kteří teď budou muset trpělivě čekat na pomoc ostatních.«

»To je ovšem něco jiného,« zamyslel se Kaimoo. »Ale pak mi odpovězte na takovouto otázku. Jestliže jste opravdu jen trosečníci, jejichž loď tady u nás ztroskotala, kdo vás na takovou dlouhou cestu vyslal? Protože přece nemůžeš popřít, že i vaše ztroskotaná loď dovede velice krásně, lehce létat. Také vaše malé létající člunky jsou něco kouzelného. Musíte pocházet přímo z čarovného světa!«

»V tom máš možná pravdu,« přikývl Gynapa. »Náš svět je opravdu trochu čarovný. Ale my jsme sem byli vysláni abychom zjistili, co je za jeho hranicemi. Jak víš, je nás pouze dvanáct - a dvanáct lidí svět nepředělá. Můžeme dát volnost lidem jako jste vy, ale jen na malém území, jaké představuje třeba tato nepřístupná hora. Ale vymýtit nespravedlnost na celém světě není v našich silách. Už proto ne, že nám naše víra zakazuje zabíjet lidi, i kdyby to byli naši úhlavní nepřátelé.«

»Ale Myrgu jste přece zabili!«

»Máš pravdu - ale už sis všiml, že není smrt jako smrt. Když byla Oipeia prostřelena šípem, dával jí někdo nějakou naději? Když ji vynesli ze člunu, všichni jste prohlásili, že je dávno mrtvá. A přece ji naše doktorka dokázala přivést k životu! Dnes už na ní není znát, že byla zraněná, nemá ani jizvu po té smrtelné ráně - a jak víš, všichni jsme nedávno přijali pozvání na její svatbu!«

»To je pravda - vy opravdu dovedete zázraky,« podíval se Kaimoo na Gynapu podezřívavě.

»Chceš mi tím říci, že ani Myrga nebyl mrtev?« vyhrkl po chvilce, když si to všechno

domyslel.

»Sám jsi viděl, že byl změněn v kus ledu,« řekl Gynapa. »My jsme mu ale vybrali smrt bez bolesti, kterou navíc naše doktorka dokáže překonat.«

»Pak je možné, že jste ho ani nepohřbili a on žije dál?«

»Ano, je tomu tak,« řekl Gynapa. »Myrga žije. Postarali jsme se jen, aby už nikdy nikomu škodit nemohl.«

»Neměli byste nás takhle podvádět,« zaškaredil se Kaimoo.

»Museli jsme to tak udělat,« odpověděl mu Gynapa tiše. »Naše přesvědčení nás k tomu zavazuje. A u nás platí víc než vaše pravidla pomsty. Kromě toho jsme vás ani nepodvedli. Myrga byl skutečně mrtev - ale jeho tělo zůstalo nám. Mohli jsme si s ním dělat cokoliv - třeba je oživit.«

»Ale co když se Myrga vrátí? Zase se stane velekněžem, zase bude zabíjet, odsuzovat k smrti, páchat násilí..?«

»Myrga se nevrátí,« vrtěl hlavou Gynapa. »Vysadili jsme ho na pustý ostrov, odkud se dostat nemůže. Bude žít, ale nikomu nebude škodit. Naše pojetí spravedlnosti hovoří jasně - zločinec nesmí dostat příležitost opakovat zločiny. Ale na světě není dost pustých ostrovů, abychom tam mohli odvézt všechny zločince, co světu vládnou. Rozumíš mi?«

»Kdy se ale dočkáme spravedlnosti z Proroctví?« sepnul Kaimoo nešťastně ruce. »Já jsem doufal, že se toho dožiji!«

»To pořád nemůžeme vyloučit,« usmál se Gynapa. »Uvažuj! Když jedna loď ztrosková, pošle se jiná! Jednoho dne se tu objeví krásná, velká loď, které se podaří proplout vším tím nebezpečím až k nám. Jednoho dne tu nebudou létat dva malé člunky, ale tisíce takových - a větších! a až nás tu bude místo dvanácti lidí tisíc, pak vám pomůžeme změnit váš svět, aby byl konečně spravedlivější. Ale i potom to uděláme tak, že přitom neporušíme náš zákaz zabíjení.«

»Ale kdy to bude? Kdy sem přiletí ta vaše druhá loď?«

»Nevím,« pokrčil rameny Gynapa. »Kdyby vyrazila hned jak jsme ztroskotali, už by tu mohla být. Naši krajané se asi něčím zdrželi. Ale oni přijdou, tím jsem si jist...«

»Už aby to bylo,« zabručel si Kaimoo pod vousy. »Přece jen na některé lumpy ani andělé nemají dost silné metly.«

Gynapa se na to usmál. Překladač i tato tlumená slova zachytil a zobrazil, ačkoliv nebyla určena k přeložení.

*****

Oipeii se udělalo špatně. Zkroutily ji najednou divné křeče a brzy nato upadla do bezvědomí.

Přivolali lékařku Zirranei Irolovou, ale ta se na dívku jen **podívala agisarem** a okamžitě zavolala Dabina a Gynapu.

Zatímco dívku přenášeli do **létající lodi**, Gynapa rychle vyhledal Kaimoa a cosi mu vysvětloval. Kaimoo také nelenil a s pomocí dalších vyhlásil sněm všech öre, nacházejících se na **Gonově hoře**.

Všichni se brzy shromáždili na neveliké skalní plošině mezi **bezpečně zakotvenou létající lodí** a právě rozestavěným společným domem, který nedaleko od ní dva lidé pilně dlabali do skály; rezonanční tavičkou jim to šlo, jako kdyby vrtali do rozměklého másla.

Na Gonově hoře nedrželi hlídky - nač také když se nahoru bez létající lodi nebo nárameníků nikdo nemohl dostat? Proto se dostavili všichni, kdo sem byli v poslední době převezeni ze skal Haüže.

»Stalo se neštěstí,« promluvil ke shromážděným Kaimoo. »Někdo se pokusil zabít Oipeiu. A protože se tak stalo tady, musí být mezi námi i vrah.«

»Ale jak to?« vybuchl Kasiže, zdrcený tou zprávou. »Což tu nemáme zázračnou doktorku?«

»Neboj se, Kasiže,« uklidňoval ho Gynapa. »Naše Irolová ti ji vyléčí, o tom nemusíš pochybovat. Teď ale nejde o to, zda bude Oipeia žít - a ona bude - mnohem závažnější je, že je tu mezi námi někdo kdo ji chtěl zabít. Nemůžeme přece žít pohromadě s vrahem!«

»Pak ať ten, kdo ji chtěl zavraždit, sám bídně zahyne!« vykřikl Kasiže. »Ale - kdo to jenom může být?«

»To je právě, co potřebujeme zjistit,« prohlásil Kaimoo. »Máme-li mezi námi vraha - abychom se báli ulehnout, aby nás jednoho po druhém nepodřezal? Ba ne - my ho musíme objevit a to za každou cenu, aby už nemohl nikomu škodit.«

»Jak ho chcete najít?« vykřikl pochybovačně kdosi z nově přijatých.

»Jak jistě víte, jsou mezi námi lidé z hvězd,« řekl na to trochu tišším hlasem Kaimoo. »Znají spousty tajemství, o jakých se nám ani nezdá. Některá už dokonce v náš prospěch použili. Jen díky jim jsme se ubytovali tady na hoře, kam se dosud žádný smrtelník nemohl odvážit. A teď nám nabídli, že s použitím tajných věd viníka poznají a usvědčí.«

Gynapa pozorně pozoroval shromážděné. Kdyby měli aspoň jeden jediný časoprojektor! Ale všechny **uxiony** shořely v plamenech hvězdy a výprava teď neměla nic, co by mohla k tomuto účelu použít.

A přece - povšiml si, jak jeden mladík z nově přijatých zbledl a nenápadně se snažil posunout trochu dál dozadu, za ostatní.

»Dohodli jsme se už s lidmi z hvězd,« pokračoval Kaimoo. »Budeme jeden po druhém předstupovat před muže z hvězd a ten se na každého z nás podívá čarovným škapulířem. Viníka jistě pozná, kdežto ostatní se bát nemusí, jim nic nehrozí. Bát se musí jedině vrah. Nebo vrahové, je-li jich více.«

»Pojďte - ale jen jeden po druhém,« prohlásil Gynapa.

Zázračný škapulíř byl obyčejný infravizor, kterým by se dala rozpoznat horečka, ale určitě ne vina či nevina. Gynapa spoléhal na to, že se viník prozradí. A kdyby ne - bylo by možné prohlásit, že vraha kryje nějaká zlá síla - a opakovat pokus s jednoduchým detektorem lži, který by sestrojili. Tak to také předem domluvil s Kaimoem, který se obával nezdaru, ale připustil, že by i ten jednoduchý trik mohl mít úspěch.

»Půjdu první!« vykřikl Kasiže. »Postavím se hned vedle muže z hvězd a bídák, který se mi pokusil zabít Oipeiu, ať se těší!«

Při těch slovech vytáhl krátký mečík a výhrůžně zacinkal jeho ostřím o nejbližší kámen.

»Ne tak, Kasiže,« přibrzdil ho Kaimoo. »Kdyby sis začal s jedním vyrovnávat účty, další by mohli nepozorovaně přejít mezi očištěné - a nebylo by to nic platné.«

»Přesto tu budu hlídat,« trval na svém Kasiže.

»Obě létající lodě jsou uzamčeny a nikdo z nás nemá ani létací nárameníky,« řekl Kaimoo. »Nikdo odtud z Gonovy hory utéci nemůže.«

Kasiže však přesto zůstal stát asi dva kroky za Gynapou, jakmile prošel kolem něho a Gynapa pronesl své osvobozující: **Čistý**.

Pak předstupovali další. Gynapa si pochopitelně nejdříve vybíral z těch, o nichž byl sám přesvědčen, že nic spáchat nemohli. Třeba Kaimoa, kterého měl prve neustále na očích, Kasižeho, zřejmě spravedlivě rozhořčeného nad tím, že mu chce někdo ohrožovat jeho děvče, nebo Vanitiho, který před půlhodinou přiletěl s Dabinem a nic tedy provést nemohl.

Tím jistoty skončily a kdekdo z následujících mohl být vrahem. A Gynapa se rozhodl psychologicky zaútočit přímo na mladíka, který se mu zdál nejvíc podezřelý.

Vybral ho kývnutím prstem a když ten váhavě přistoupil, podíval se na něho infradetektorem. Nic, co by tohoto muže odlišovalo, neviděl. Ale všiml si jeho dalšího zaváhání.

»Ty se postav támhle stranou,« ukázal velitelsky prstem. Mladík zbledl a Kasiže udělal pohyb, jako by se na něho chtěl vrhnout s mečem.

»Já ne, Veliká Kerré, já to nebyl!« vykřikl vtom mladík a padl na kolena. »Já jsem nic

do studny neházel, to oni, Kasoo a Motii, já bych nikoho ani zabít nemohl...!«

»Vrtáku!« vykřikl starší muž s jedním okem slepým, který tu byl též jako jeden z nováčků. »Neříkal jsem ti, že nikdo nic nepozná?«

S těmito slovy přiskočil k mladíkovi - a vbodl mu do zad nůž. Potom se jako lasička vrhl na Gynapu, jenže Kasiže byl ve střehu, skočil též a ťal po něm svým mečem. Ruka s nožem, čistě odseknutá, padla do prachu.

»Ale stejně zemřete, zemřete všichni!« vykřikl bolestí a vztekem stařec. »Nemůžete ani dopadnout jinak, když jste rouhavě vkročili na tato prokletá místa!«

Rozeběhl se - a než mu v tom mohl kdo zabránit, vrhl se s proklínáním do třistametrové propasti.

V té chvíli se v davu ozvaly další bolestivé výkřiky.

»Jste prokletí ďáblem - a ďábel vás potrestá!« křičel tam kdosi. Zástup lidí se rozstříkl do všech stran od muže s krvavou dýkou v ruce. U jeho nohou se bolestí svíjeli dva mladíci a děvče, probodení zezadu.

»To je přece Motii z chrámu Tavú!« vykřikl bývalý kněz Zavluja. »Lidi, zabte ho - to on je ten vrah!«

»Nechte ho mně!« vykřikl Kasiže a obrovským skokem proti knězi vyrazil s krvavým mečem v ruce.

Motii se ihned postavil do střehu - ale sám jasně viděl, že proti meči nebude mít s nožem šanci.

»Mě nikdo živého nedostane!« vykřikl vztekle, sklonil se a ještě jednou zuřivě bodl do těla dívky, ležící před ním. Potom hodil nůž proti Kasižemu, ale ten jeho pohyb vystihl a stačil letící nůž mečem odrazit. Motii už neměl zbraň, ale vzdát se nemínil. Otočil se a rozeběhl se k okraji plošiny. Okamžik - a s bláznivým chechtotem i on zmizel v hlubině. Kasiže, který ho pronásledoval, se sotva zastavil na pokraji propasti...

»Irolová!« vykřikl Gynapa do vysílačky. »Máš tu čtyři probodené nožem! a už jsi zjistila, co je to za otravu?«

»Hned jsem tam,« ozvala se celkem klidná odpověď. »Máte už toho, kdo to zavinil?«

»Dvěma z nich už nepomůžeš ani ty,« zavrčel Gynapa. »Ale co bude s ostatními?«

»Ať ke mně všichni jeden po druhém přijdou,« odtušila klidně Irolová. »Někdo nasypal nebo nalil do studny kulturu ošklivých bakterií. Normálně by byly smrtelné, ale nebojte se, už si pěstuji protibakterie, bude jich brzy dost.«

»Pospěš s tím, než bude pozdě,« zabručel Gynapa místo díků. »Ono to totiž možná propukne v nejbližších chvílích! Jak vidím, Aimija má ty křeče také!«

Shromáždění lidé se opět rozprchli do stran - mezi nimi zůstala na zemi ležet dívka, bledá jako křída. Chvilku ještě v křečích zvracela, pak sebou už jen zmítala.

»Sestřičko!« vykřikl zoufale Kasiže. Odhodil meč, skokem byl u ní a objal ji.

»Jen klid, Kasiže!« promluvil velitelským hlasem Gynapa. »Vezmi svou sestru do náruče a dones ji za Oipeiou. Irolová ti je vyléčí obě - a stejně i všechny ostatní...«

»A tamty dva - ty také uzdraví?« vykřikl Kasiže hněvivě a udělal hlavou pohyb tím směrem, kde skalní plošina spadala do propasti.

»No, já sice nejsem doktor, ale dovedu si představit, co z nich asi zůstalo,« řekl Gynapa smutně. »A mám dojem, že těm dvěma už nepomůže ani Zirranei...«

»Tak přece jen jste k nám přinesli Spravedlnost,« prudce vydechl Kasiže.

*****

Stříbřité kapkovité těleso pomalu klesalo na nádvoří chrámu Tavú.

Nádvoří bylo prázdné. Všichni, kněží i ozbrojenci, byli poschováváni za pevnými zdmi. Stříbrná kapka ani nedosedla, jen se trochu pootočila a z otevřených dveří cosi velikého vypadlo. Pak se stříbrná kapka zase zvedla nad věže chrámu a zamířila směrem ke skalám Haüže.

Dlouho se nic nedělo. Teprve po chvilce si jeden z kněží dodal odvahy a potichu povzbuzován ostatními došel k velkému balíku, který zůstal ležet uprostřed nádvoří.

Když se nic nepohnulo, opatrně sáhl na látku, kterou byl podivný předmět zabalen. Nadzvedl ji - a vykřikl zděšením.

V hrubé látce tu byla zavinutá dvě těla, obě dvě rozbitá k nepoznání. Podle bílého nevidomého oka kněz poznal, o koho se jedná.

»To jsou Kasoo - a Motii!« vykřikl. »A oba mrtví!«

»Cože?« ozval se hlas samotného velekněze Kaarona. »Co to má znamenat?«

»A tady je něco napsáno!« vykřikl kněz a pozdvihl list jakéhosi bílého pergamenu.

»Ukaž to sem!« vykřikl Kaaron a vyběhl na nádvoří.

Bledý kněz mu list podal.

»Toto jsou Kasoo a Motii, kněží z chrámu Tavú, kteří se pokusili zabíjet,« četl Kaaron. »Sami si zvolili smrt, když skočili ze skal, aby unikli spravedlnosti.«

»To nám nastotisíckrát zaplatíte, ďáblovi spřeženci!« zahrozil Kaaron směrem, kterým odlétla létající loď.

»Ale je tam ještě něco, Nejvyšší,« podotkl nesměle kněz.

»Jejich smrt byla zbytečná, nezabili nikoho, jenom sami sebe. Ale dobře víme, kdo je vyslal. Kaarone, přestaň proti öre vést boj - sice se se zlou potážeš. Vzpomeň si na slova Proroctví! Spravedlnost nebude nastolena jenom pro obyčejné lidi, ale i pro tebe a pro všechny, kdož jsou v chrámu Tavú! Přestaňte už pořádat hony na lidi a raději uspořádejte svůj život tak, jak by měl být podle Proroctví! Protože i vy brzy vydáte počty ze svých činů!«

»Mě - velekněze chrámu Tavú - že by měli poučovat nějací kacíři?« zasmál se Kaaron.

»Zítra si přiletíme vypůjčit Posvátné Kroniky. Připrav nám je!« končil dopis.

»Nejlepší si nechali na konec,« rozchechtal se Kaaron. »Oni by si chtěli - blázni - vypůjčit Posvátné Kroniky? Když nám ale vyhrožují, dostane se jim přivítání, jakého se jim patří. Aby si nemohli stěžovat, že jsme je nevyslyšeli!«

»Co chceš ale dělat, Nejvyšší? Vždyť oni mají opravdovou ohnivou létající loď, které naše šípy neublíží!«

»Opravdová ohnivá létající loď vypadá jinak,« odsekl na to Kaaron. »V Posvátných Kronikách je přesně vyobrazeno, jak bude vypadat doopravdy! Tyhle létající lodě jsou úplně jiné, mohou pocházet jedině z Gonovy dílny, pamatuj si to! v tom případě nabijeme do Velkého Régugu posvěcenou železnou kouli - a uvidíme, jestli ďáblovo dílo vydrží takovou zkoušku!«

»Ale v knihách je psáno, že Velký Régug může být použit tehdy a jen tehdy, když hrozí zkáza samotnému chrámu Tavú!« zděsil se kněz.

»Ano - tak jest psáno,« přikývl Kaaron. »Ale kdyby měli ti vyvrženci chrámu vnucovat svoji vůli, byl by to opravdu jeho konec...«

*****

»Do konce týdne jsme úplně na dně se zásobami,« přišly za Dabinem Lerouxová s Borelovou. »Zůstanou nám jen železné dávky koncentrátů, na ty bychom snad ani neměli sahat. Jak je to možné, že jsme už na dně?«

»Vždyť je nás tu také mnohem víc, než na kolik ty zásoby byly předpokládané,« utěšoval ji Dabin. »Ale jak víte, už se nám tu pěkně rozrůstají plantáže a za chvilku budeme moci sklízet. Bifarnu bychom mohli možná použít už dnes, ale její plody teď nejvíce přibývají, ještě s nimi trochu počkáme. Vortje s Kasižem poletí do lesa a pokusí se něco ulovit, v lesích je zvěře dost, jak se zdá. Ale jak jste na tom vy?« obrátil se na Lerouxe a Njonga.

»Dráty máme natahané - dnes večer to můžeme spustit,« zněla odpověď. »Na domorodce to bude určitě působit dojmem pohádkového zámku...«

»Jen aby... Hlavně aby nám pak s tím naším vrakem nikdo nechtěně neodletěl,« staral se

Dabin.

»To je chráněné heslem,« odsekl Njongo. »Ale když ty jsi tak trval na tom, že možnost letu musí zůstat zachována...«

»Nikdy nemůžeme vyloučit, jestli to nebude nutné,« řekl Dabin mírně. »Například si vezmi zemětřesení...«

»Já jsem přece neprotestoval,« řekl Njongo smířlivě.

»Ale do toho skalního domu se všichni nevejdou,« řekla Borelová. »I kdyby byli po deseti v jedné místnosti.«

»Taky jich tam bude bydlet jen část,« usmál se Dabin. »Většina bude bydlet s námi. V našem hvězdoletu je přece dost místa i pro ně...«

»Já nevím,« otřásla se Borelová. »Já bych jim tak slepě nedůvěřovala. Už jsme tu měli dva vrahouny. Jestli si mezi sebe nataháme tyhle divochy, mohou nás jednoho dne...«

»Prosím tě, kdo jsou u tebe divoši?« naježil se Dabin. »Patří sice do trochu méně vyvinuté civilizace, ale jsou to lidé jako my, rozumíš? Máme k nim mnohem blíže než k lidem Aigury... A vyprošuji si, aby je někdo nazýval divochy. My, lidé ze Země, k tomu nemáme ani nejmenší právo. Není to tak dávno, co jsme byli úplně stejní, jako jsou dnes oni.«

»Ale přece,« zkusila protestovat Borelová.

»Podívej se, Edito, oni snad vypadají trochu divoce, ale to vůbec nic neznamená. Kasiže, Vaniti a Kaimoo se už přece naučili létat nejen s nárameníky, jako všichni ostatní, ale můžeme jim svěřit i výsadkový letounek. Zavluja a Kineo umí zacházet s rezonančními tavičkami, ačkoliv naprosto nevědí, co je to rezonance. Budeme je muset více zvyknout na hygienu po našem, což závisí na tom, kdy budeme mít hotovo všechno zařízení. Napřesrok postavíme ještě jeden dům a uvidíš, jak nám tu všem bude dobře...«

»Napřesrok?« vyjekla Lerouxová úžasem. »Poslyš, Dabine, ty mluvíš, jako kdybychom tu měli zůstat natrvalo!«

»Tak přece nejenom mluvíme, ale i jednáme,« přikývl. »Nikdo z nás neví, jak dlouho tu budeme muset zůstat.«

»A co pomoc ze Společenství?« vyhrkl Njongo.

»Kdo nám jakou sliboval?« podíval se na něho Dabin. »Kdo o nás ví? Když jsme se po první tragedii rozhodli letět dál, věděli jsme, že o nás nikdo nebude vědět, jen si na to vzpomeňte! Já jsem byl tenkrát proti vám, ale návrat jsem vám nenařídil, takže je to stejné, jako kdybych souhlasil. A potom? Řekl bych, že jsme se strefili do vybuchující supernovy. Co se stane, když tudy po našich stopách poletí další hvězdolet? Pravděpodobně bude opatrnější - a když ne, pak spadne do stejné pasti jako my. Jenže na něm bude Gurroa a ten už zařídí, aby se další lodi téhle hvězdné soustavě vyhnuly. Možná, že to pak vezme z dálky časoprojektorem, ale co zjistí? Nic. Bude tedy předpokládat, že jsme se vynořili z nadprostoru rovnou do plamenů a shořeli. A pokud by někoho napadlo prohledat nejbližší hvězdné soustavy, pak vás musím ujistit, že nás ani potom nenajdou. Mrštilo to s námi mnohem dál, než kam bychom se mohli dostat vlastní silou. Můžeme čekat jen na jedno - že nás najdou při další etapě průzkumu této oblasti. Když vezmeme v úvahu tempo průzkumu, vyjde nám něco mezi padesáti až třemi sty lety.«

»Tři sta let mezi divochy?« vyjekla Borelová. »To bych nepřežila!«

»Ale přežiješ,« uklidňoval ji Dabin. »Tobě to nemusí tak vadit - ale podívej se třeba na Irolovou! Na tuhle výpravu nastoupila krátce po svatební cestě - ta na tom bude hůř než ty! Může snadno přijít i o manžela, protože je možné, že nás vyhlásí za mrtvé a on si za pár let vezme jinou. Ona mu tady určitě věrná zůstane, přece víš, jak je to u Bardžanek, ale jí samotné to nebude nic platné! Kdežto ty, pokud vím, žádný závazek nemáš, takže si můžeš najít partnera a zabydlet se - vždyť tahle planeta je pro nás skoro jako nějaké přírodní letovisko...«

»Jenže vy jste už všichni ženatí, až na Vortjeho, který se točí kolem Sentové, a Gynapy,

kterému se zase moc líbí Luburová. Já mohu leda zůstat na ocet,« řekla kysele.

»Můžeš si najít někoho z místních,« navrhl jí Dabin.

»Pěkně děkuju - co bych s ním asi tak dělala?«

»No co asi!« vyprskl Njongo. »Já bych věděl...«

Také několik dalších se přidalo k jeho veselí.

»Tak abys věděl, Nkwame, když už bych si chtěla někoho najít, tak to budu myslet vážně,« odsekla mu Borelová.

»To přece můžeš,« pokýval hlavou Dabin. »Když si najdeš nějakého mladého, chytrého chlapce, můžeš ho naučit všemu co bude třeba. V palubních knihovnách je výukových programů, že není vyloučeno, že se z něho stane za třicet let odborník, až ho od nás ani nerozeznáš. Jsi ještě mladá, menší věkový rozdíl tu ještě nebude znát. Ostatně si nikoho nemusíš brát hned. Některé dívky se vdávají už v šestnácti, jiné až ve čtyřech stech letech - a také to nemají špatné.«

»Vždyť oni se tolik ani nedožijí,« odfrkla si Borelová. »Nejpozději za šedesát let z každého bude senilní stařec nad hrobem...«

»To by snad byl, kdyby ti ho Irolová neupravila,« řekl Dabin. »Jenže ona to udělá s většinou těch lidí, co tu jsou s námi. Už s tím dokonce začala, jestli o tom nevíš. První na řadě byl Kasiže a Oipeia...«

»Ona jim může prodloužit život?« podívala se nevěřícně.

»Až na naši úroveň - a nejen to,« odtušil Dabin. »Oni tu mají proti nám pár genetických odchylek, ale jen dvě z nich jsou nesnášenlivé. A to už se dá, jak ani nevíš, odstranit - když už to myslíš vážně. Já si ale myslím, že to nebude ta hlavní překážka, proč si nechceš nic začínat s místními. Ta bude v tom, že bys nejprve musela překonat svou ješitnost a pocit nadřazenosti. Mimochodem oboje dost falešné.«

»Takže ty si myslíš, že tihle - nechci říkat divoši, ale určitě primitivové - jsou geneticky na naší úrovni?«

»Nejen geneticky,« řekl Dabin. »Opakuji ti, jsou k nám mnohem blíž než třebas Aiguřané. A to bys měla vědět, že mezi Aiguřany a námi jsou možná smíšená manželství.«

»Já vím jen o jednom - a i to je div! Takoví vepříci,« uchichtla se Borelová. »No máš pravdu, tihle divoši vypadají alespoň jako lidé...«

»Edito, huso hloupá!« povzdechl si Dabin. »Ty jsi nikdy neviděla, jak vypadá Gurroa?«

»Ten co byl s námi byl přece člověk,« zarazila se. »Už jsem slyšela, že on může být všelijaký...«

»Já ti poradím jedno. Zalez teď hned k terminálu a dej si najít všechno, co bude v knihovnách o civilizaci Gurroa. Až si to přečteš, skoč si za Irolovou a ještě trochu se jí přeptej. Irolová ho zná osobně - a on jí říká **kmotřičko**. Jestli o něm někdo z nás ví něco bližšího, bude to Zirranei. A jestli i potom ještě něco cekneš o domorodcích a divoších, asi ti opravdu není pomoci... Ale pak si začnu vychovávat někoho z místních na nového planetologa, protože já ve své posádce nechci mít žádné primitivy!«

»Nejsem primitiv, to jsem si snad nezasloužila,« vyhrkla Borelová a zrudla. »Už dlouho mě nikdo tak neurazil, Dabine. A od tebe bych to čekala nejmíň!«

»Tak neurážej jiné,« opáčil Dabin. »Ti místní si to zase nezaslouží od tebe...«

*****

Obluda

Planeta se probudila úplně...

Nebyla to totiž planeta, jako všechny ostatní, co se ve vesmíru vyskytují, některé teprve krátce, jiné už po miliony let... Tuto planetu tvořily výhradně mikroby...

Byly to neveliké částečky hmoty, které stěží obsahovaly orgány, nutné k pouhému přežití. Kdysi v pradávných dobách, před milionem let a možná víc, u nich jakási náhodná mutace dala vzniknout nepatrnému telepatickému orgánu. Ten spojil dohromady jednoduché i složitější podněty, na něž mohly osamělé mikroby reagovat jen stěží, a povýšil je do čehosi, co umožňovalo mnohem lépe organizovat jejich existenci. Dříve nekoordinovaná masa mikrobů získala telepatií netušené možnosti. Spojením i těch nepatrných částeček informací jim umožňovalo soustřeďovat se tam, kde se právě nacházela potrava a po jejím vyčerpání aktivněji vyhledávat další. Mikroby tak brzy poznaly, že jejich kolonie, společně řízená telepatickými podněty, má mnohem větší naděje k přežití, než osamělé mikroby či jejich shluky, které po vyčerpání potravy zpravidla hynuly hladem. Telepatická masa mikrobů se začala chovat nečekaně logicky. Naučila se včas vysílat na všechny strany **průzkumné shluky**, aby vyhledaly potravu. Když některý potravu našel, ostatní se rychle přelily za ním. Jednotlivé mikroby samosebou neměly inteligenci žádnou, ale tady byly navzájem propojeny do telepatické sítě, která jako celek byla neuvěřitelně složitá, řádově miliónkrát komplikovanější než je struktura lidského mozku. Inteligence této sítě pak představovala něco, co se nedalo podceňovat. Když se její úsilí opřelo proti nějakému konkrétnímu cíli, nebylo síly, která by se jí mohla úspěšně postavit.

Už před miliónem let tyto mikroby sežraly všechno živé, co se nacházelo na povrchu **mateřské** planety. Telepaticky organizované shluky mikrobů neměly při zpracovávání potravy všech druhů žádnou vážnější konkurenci. Nejprve rozkládaly jen hnijící odpadky, přičemž v krátké době zcela vytlačily a pohltily všechny konkurenční, ale neorganizované bakterie. Pak se naučily měnit svou strukturu a tím i své vlastnosti - a začaly si uvědomovat samy sebe. Přednosti a schopnosti se snažily využít a ještě vylepšit, vady naopak odstranit. Nesmírně rychle se naučily modifikovat samy sebe, vytvářet účinnější buňky, vybavené lepšími mechanismy. Tak mohly lépe rozkládat potravu - a brzy poznaly, že se jejím žíravým mutantům nemůže úspěšně postavit ani imunitní systém vyšších živočichů. Pradávná zvířata, která nalezené shluky mikrobů pozřela v domnění, že tento rosol je potrava, je nestačila strávit. Mikroby je napadaly zevnitř a začaly jejich orgány rozpouštět. To ovšem znamenalo pro každé zvíře vzápětí smrt - a bohaté hody pro vítěze.

Přestaly čekat, až se je neopatrná zvířata pokusí sežrat a samy je začaly vyhledávat a napadat. Rudohnědý hlen brzy rozpustil všechny živočichy na jedné z pevnin. Nebylo místa, kam by se jim mohlo jediné zvíře schovat. Převzaly nakrátko roli živočichů v tom, že se samy začaly živit rostlinami, dokonce je nějakou dobu i samy podporovaly a **pěstovaly**, ale jakmile převzaly tajemství jejich fotosyntézy, už rostliny nepotřebovaly - pohltily je tedy také. Pronikly do hlubin všech moří, kde postupně rozpustily mořské živočichy a brzy se vynořily na pobřeží dalších pevnin, kde rovněž připravily strašlivou smrt všemu živému. Inteligentní rosol zaplavil všechny pevniny i moře, jejichž hladina poklesla, jak **mořské** mikroby ochotně předávaly životadárnou vodu **suchozemským** bratřím - až nakonec moře vysály do dna a veškerou vodu si začaly obhospodařovat samy. Když pak už nenašly žádnou další potravu, jaly se vysávat a rozpouštět i sám nerostný povrch své planety. Šlo to sice pomaleji, ale vytvořily si k tomu zvláštní křemičité mutanty a protože na to měly nespočetná tisíciletí, sežraly nakonec absolutně všechno. Celá planeta se proměnila v jedinou, pečlivě organizovanou gigantickou kolonii tvaru koule o velikosti bývalé planety. Na jejím povrchu byly mikroby se zvlášť odolnými buněčnými stěnami, pevně spolu spojené, které se nebály kosmického vakua, které tu panovalo, když spotřebovaly bývalý vzdušný obal planety. Mezi

nimi byly umístěny chráněné buňky schopné fotosyntézy, které produkovaly život pro ostatní, žijící v hloubkách.

Statisíce let tak potom žily dál, živíce se jen čistou energií své hvězdy, svého slunce. Čas od času na povrch této planety narazil meteorit. Náraz obvykle zahubil tak velké množství mikrobů, že by z toho čísla lidem přecházel zrak, ale hmota meteoritů teď představovala jediný vnější přísun něčeho, co by se dalo nazvat potrava - stavebního materiálu, na který se vždycky mikroby hladově vrhly. Časem přišly i na to, jak si tu žeň dopřát bez zkázy při srážce. Z planety se oddělovaly nevelké dceřiné objekty s podobnou strukturou jako **mateřská** planeta. Klony byly stále připojeny telepatií, fungovaly tedy spíše jako prodloužené oči a ruce. Mikroby už dávno ovládaly gravitaci - to bylo nutné, jinak by jejich spodní vrstvy hynuly pod tíhou vrchních. Menší klony se tedy mohly samy aktivně pohybovat a vyhledávat další meteority, co jich po hvězdné soustavě bylo. Pokud na nějaký narazily, rozpustily jej a rozmnožené o jeho hmotu se vrátily zpět, neboť jim bylo vždy lépe pohromadě. Menší útvary měly totiž těžší život než všemocná planetární kolonie.

Tak postupně pohltily veškerou volně se pohybující hmotu ve hvězdné soustavě. Když potom poznaly, že tady už nic více nenajdou, stáhly se zpět a opět se živily čistou energií. Aby jí získaly víc, přesunuly se dokonce blíž ke hvězdě, do optimální vzdálenosti.

Ačkoliv telepatická síť mikrobů v té době dávno věděla, že ve vesmíru je hvězd mnoho a některé z nich jsou docela blízko, ačkoliv tušila, že u většiny hvězd by nalezla tolik potřebnou další hmotu, nemohla se pořád odhodlat ke skoku mezihvězdným prostorem. Věděla, že s rostoucí vzdáleností od hvězdy velmi rychle ubývá životodárného světla a správně se obávala, že by mohla zcela zmrznout, než by se dostala opět do **pásma života**. S klony, vysílanými k honbě za meteority, získala smutnou zkušenost: zmrznutím a rozmrznutím se vždy úplně ztratila telepatie, bez níž by byla jen hroudou živé, ale neinteligentní hmoty. Zmrzlý klon měl pro ni cenu opět jen jako potrava. Proto raději klidně vegetovala v záři své hvězdy a čekala. Její nesmírná inteligence líně podřimovala. Dávno nepotřebovala čelit žádným nástrahám přírody, protože **nad přírodou zvítězila** - sežrala ji.

Jednou na planetě neopatrně přistála hvězdná loď. Ostré plameny jejích raketových motorů byly čímsi novým - ale což mikroby předtím nerozpustily a nepohltily i mnohem žhavější jádro původní planety? Pohltit neopatrný hvězdolet bylo dílo jen několika málo hodin.

Přitom se ale superinteligence mikrobů nakrátko probrala z dlouhého polospánku a začala uvažovat. Co to je za podivně organizovanou hmotu - a jak se tu tak najednou objevila?

Několik chuchvalců obzvlášť chutné živé hmoty nalézající se uvnitř, tak důvěrně podobné pradávným živočichům, mikroby rozpouštěly obzvlášť pomalu, po celé desítky minut. Nebylo třeba spěchat, vždyť ty bytosti, ačkoliv zoufale pobíhaly po vnitřních dutinách a hledaly kudy uniknout, neměly nejmenší šanci. Útočné shluky mikrobů si na nich výborně pochutnaly, vždyť živá hmota byla vždycky snáze stravitelná, byla přímo stvořená k sežrání - a přitom je všechny důkladně buňku po buňce analyzovaly. Opatrný postup se ukázal jako moudrý. Mikroby se tak zmocnily nejen pouhého dalšího stavebního materiálu, nové hmoty - ale i vzpomínek a vědomostí nebohé posádky, které převzaly z umírajících mozkových buněk.

Dozvěděly se tak, odkud tyto bytosti přiletěly a jaké to tam je. Obrazně se olízly - bylo tam několik planet, plných nejen různých minerálů, ale i velice chutně připravené živé hmoty. Ale ani teď se nemohly odhodlat skočit do vesmíru. Protože loď těch sežraných bytostí sem letěla příliš dlouho. Její stěny byly neživé a nevadilo jim, že byly celou dobu letu vystaveny tomu nepříjemnému kosmickému mrazu. Planeta mikrobů ale potřebovala neustálý přísun energie, kterou by v kosmickém prostoru nemohla nijak získat. Snad kdyby se na cestu vydala menší část, která by si s sebou mohla vzít dost zásob... Co to ale znamenalo - zásob? Když mikroby vysílaly do okolí hvězdy své létající klony, neměly jinou možnost, než jako zásoby

použít mrtvá těla jiných odumřelých mikrobů. Tato hmota se však později vždycky vracela, navíc s další, ukořistěnou. Teď by však měla být tato vyslaná část navždy ztracená? Ne - nikdy!

Když se to tak vezme, obyvatele spojených světů Kerré i Erroly, o nichž se mikroby dozvěděly ze vzpomínek sežrané posádky hvězdoletu Kerrai, nezachránilo nic než právě tahle nezřízená žravost mikrobů - a jejich neschopnost ani na čas ji potlačit.

Malé letadélko, které se po další dlouhé době pokusilo přistát na zrádném **povrchu**, nepředstavovalo mnoho kovové hmoty - a jen jediný kus chutnější živé hmoty. Nelétalo ale na žalostně neekonomický raketový pohon, ovládalo gravitaci. Když pak analyzační shluky mikrobů rozkládaly mozek pilota, dozvěděly se mnoho zajímavého.

Důležitou informací, navíc ne příliš dávnou, bylo to, že nedaleko odtud ve vesmíru musí být mnohem větší kosmická loď, jejíž posádka navzdory smrti jednoho svého člena stále pokračovala v pokusech o zkoumání planety směšnými sondami. Ty bylo docela zábavné chytat, ale nepředstavovaly významný přísun materiálu. Loď sama - to by byla kořist, která by asi stála za vyslání létacího klonu s jeho neefektivní spotřebou živin a energie! Ale co víc - tato loď se uměla pohybovat ve vesmíru elegantněji, bez velké spotřeby energie - a hlavně mnohem rychleji! Co kdyby tajemství jejího pohybu umožnilo mikrobům konečně cestovat od hvězdy ke hvězdě? Tyto bytosti věděly o tolika dalších světech, že se superinteligence telepatické sítě planety probrala z nečinnosti a začala přímo horečně přemýšlet.

Naneštěstí (či snad naštěstí!) toho výsadkový pilot Itči o mimoprostorovém konvertoru mnoho nevěděl. Věděl, že něco takového existuje, uměl dokonce s jeho pomocí řídit loď mezi hvězdami, ale o jeho principech, tím méně o konstrukci neměl sebemenšího ponětí. A mikroby navzdory své superinteligenci přehlédly, že v těch nechutných krystalech paměťových bloků palubního počítače je zakódováno mnohem více informací, než v mozku člověka. O polovodičových pamětech se z mozku pilota sice také něco dověděly, ale bylo už pozdě, jejich jemňoučké struktury byly dávno zničeny.

Rozhodly se proto polapit velkou loď.

Přímo by to asi nešlo. Natolik **přečetly** mozek pilota Orlanda Itči, aby pochopily, že jim hvězdná loď rázem zmizí v nadprostoru, jakmile se ji pokusí polapit přímým útokem. Vyslaly proto několik klonů, které by se měly pokusit loď obletět a překvapit zezadu (o tom, že tyto bytosti mají oči jen na jedné straně, mikroby moc dobře věděly). Teď šlo jen o to, zaujmout nějak pozornost bytostí, aby si nevšimly, co se k nim zezadu blíží...

Další letoun s posádkou byl i pro mikroby překvapením. Ty bytosti uvnitř byly ale zvědavé! Ale letoun se blížil tak obezřetně, že by jej bylo opravdu těžké překvapit.

Mikroby proto zaútočily rozptýleně.

Krátký pobyt ve vakuu těm z povrchových vrstev nijak moc nevadil. Vznesly se k letadélku jako nesmírně jemný obláček, naprosto nepostřehnutelný jakýmikoliv detektory (o jejichž kvalitách ostatně mikroby věděly prakticky všechno, protože jedno takové letadélko měly příležitost analyzovat a navíc ze vzpomínek pilota Itči věděly, že se jedná o stejný typ). Uchytily se nejprve na kovovém povrchu stroje, pak se vrhly na gumu hermetických uzávěrů - a v krátké době byly uvnitř.

Když jako odporný rudohnědý rosol vstříkly rozpuštěným těsněním oken i dveří do řídící kabiny, překvapily tu další živou bytost. Její skafandr samozřejmě pro žravé schopnosti mikrobů, zvyklých rozežírat i kovy a kámen, nepředstavoval velkou překážku, ale ta bytost uvnitř byla jiná, než ty před ní. Dosud všechny bez výjimky v panice vyskakovaly ze svých míst, ječely hrůzou i bolestí, když byly obalovány odporným, žíravým, rudohnědým hlenem, a zejména když začal rozleptávat jejich citlivé nervy. Jak poslepu zoufale hledaly, kudy by snad přece unikly nevyhnutelnému sežrání! Pradávná zkušenost totiž mikrobům velela co nejdříve napadnout oči, ale stejně nenasytně požíraly jejich krev, vnitřnosti, buňky, nervy... Bytosti obvykle přestávaly křičet, když měly žíravého rosolu plné i plíce - ale to už z jejich

končetin zbyly jenom pouhé kosti, jako minerální lahůdka na konec...

Tahle bytost, ačkoli sebou také mimoděk škubala bolestí, pozorovala rozklad svého těla skoro klidně, jako by neměla přestat existovat. Z posledních sil důrazně varovala ostatní bytosti velké hvězdné lodi, přiměla je k okamžitému odletu - což stihly těsně předtím, než k jejich lodi dorazil první z vyslaných klonů - ale pak vypnula posledními zbytky sil motory letounu a nechala jej dopadnout na povrch planety, jako by se tím hladovým mikrobům sama nabízela - vím, máte hlad, poslužte si...

Vzpomínky této mrňavé bytosti, menší než všechny sežrané v poslední době, byly také velmi podivné. Takové - neúplné. Ne že by byly omezenější, než vzpomínky jiných analyzovaných tvorů, naopak! Tahle bytost si pamatovala nesmírné množství informací. Telepatická síť superinteligence mikrobů se tak konečně dozvěděla všechno co potřebovala vědět o principech nadprostorového konvertoru **igidhig**, dozvěděla se nesmírně zajímavé podrobnosti o **Galaktickém Společenství Myslících Bytostí** (stovky světů, obydlených těmito chutnými tvory!), a též o dalších několika tisících světech, obývaných zcela jiným druhem bytostí, jakýmsi inteligentním hmyzem (jak asi budou chutnat?). Jenomže něco v těchto vzpomínkách chybělo. A dokonce se zdálo, že to bylo něco podstatného, důležitého.

A něco podivného se stalo když analyzační shluky mikrobů dorazily až k mozku tohoto podivného tvora. To už byl tento tvor vlastně mrtev a prakticky i sežrán, jeho končetiny byly odděleny, aby byly snáze rozleptávány, nasycené analyzační shluky už spořádaly i větší část těla, kde zmizela většina těch nejchutnějších měkkých vnitřních orgánů. Ustávaly též poslední reflexívní záškuby rozkládajících se tkání, svalů a nervů. Ale pak najednou telepatická síť mikrobů pocítila podivný, nikdy nepoznaný záchvěv. Tento prazvláštní pocit netrval dlouho, ustal v témže okamžiku kdy začal - ukončil jej ostrý elektrický záblesk, který v té chvíli sežehl část tkání, dokonce i s několika tisíci mikrobů, nalézajících se okolo. Zcela znemožnil analýzu právě té oblasti mozku, odkud ten divný pocit přišel. To se ještě nestalo u žádného tvora, kterého kdy mikroby sežraly! Ale dál se nedělo nic - a tak si telepatická síť mikrobů ani neuvědomila, že právě v této chvíli vlastně - poprvé - prohrála.

Analyzační shluky postupně úplně rozpustily mozek tvora, z jehož paměti vytěžily tolik důležitých informací. Planetu přešel i vztek nad tím, že jí velká loď unikla nadprostorem, kam za ní prozatím nemohla poslat žádný ze svých klonů.

Nejdůležitější, co se mikroby dozvěděly, byla informace o principech nadprostorového konvertoru. Konečně něco, co by umožňovalo lety mezihvězdným prostorem! Něco, co by bylo tak elegantní, že by omezilo pobyt ve vražedném kosmickém chladu mimo příjemně vyhřátou oblast u hvězdy, ale nestálo by to moc energie. A hle - takové zařízení by tu bylo! a jak je jednoduché! Teď už vůbec nic nestojí tomu, aby inteligentní telepatické mikroby zaplavily a pak pohltily všechny planety v celém vesmíru! To bude, panečku, život!

Krátké uvažování vystřídala horečná aktivita. Aby bylo možné létat nadprostorem, bude teď nutné přeměnit strukturu velkého množství mikrobů nacházejících se v blízkosti centra kolonie. Bleskově vypěstovat nové struktury, jaké až dosud nebyly zapotřebí. Přenechat jim velké množství záložní hmoty i energie. Ale telepatická síť byla tak chtivá zkusit si své nové možnosti, že jí nezáleželo na ničem jiném. Dokonce se nezdržovala s přísunem uhynulých mikrobů, ale obětovala této přeměně i nesmírné množství dosud živých jedinců.

Krátce před dokončením té přeměny však začal poznenáhla nepochopitelně mizet obraz okolního vesmíru a byl nahrazen rozptýleným odrazem světla hvězdy na zrcadlově se lesknoucí bláně, která obklopila celou tuto hvězdnou soustavu.

Mikroby bleskem prohledaly vzpomínky sežraných bytostí - a najednou pochopily, co se stalo.

Šest Gurroových křižníků sevřelo z nadprostoru hvězdnou soustavu do gigantické bubliny **Géja-pole**, neprostupného pro jakoukoliv hmotu i záření. Past dokonale sklapla.

Superinteligence planety tentokrát zpozorovala nebezpečí pozdě. Pokusila se sice

o únik, ale tvrdě narazila na blánu a pochopila, že tudy to nepůjde. Blána byla schopná odolat účinkům výbuchu těch nejtěžších vodíkových pum, i když byla vytvářena přímo. Tady byla navíc generována v nadprostoru **evseji**, odkud se do obyčejného **euklidova** prostoru promítala se stonásobenou silou. Mikroby zkusily prorazit ji v právě objeveném nadprostoru, ale i tam byla nesmírně pevná blána **Géja-pole** silnější, ačkoliv soustředěný nápor celé planety ji svou setrvačností odpovídající čtyřem kvintilionům tunám hmoty nakrátko vyboulil na stranu a po odrazu i na opačnou. Blána vydržela, zato planetka se musela vrátit do obyčejného prostoru, aby pohltila miliardy tun mikrobů, rozdrcených při této srážce.

Gurroa dřív než před několika minutami pochopil, že jeho protivník je naprosto odlišný od všeho, co kdy ve vesmíru civilizacím myslících bytostí hrozilo či hrozí. Teď poprvé viděl, že něco zevnitř alespoň na krátký okamžik přetlačilo jeho generátory. Věděl, že v Euklidově prostoru se oblast, uzavřená do blány **Géja-pole**, chová jako naprosto oddělený inerciální systém s těžištěm ve středu bubliny, bez ohledu na to, jak se bublina pohybuje vzhledem k okolnímu vesmíru. Jen tak je v něm možné přemisťovat celé planety a nerozdrtit přitom jejich křehkou kůru. Ale tady se Něco muselo opřít o bublinu v nadprostoru **evsej**! To znamená, že tahle planeta, která pohltí všechno co dosedne na její povrch, se už dokáže sama, bez cizí pomoci, přesunout i do nadprostoru.

Bublina **Géja-pole** naštěstí dokonale zablokovala nejenom oblast normálního prostoru, ale i nadprostor **evsej**. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby měla podivná planeta možnost volného pohybu vesmírem, znamenalo by to katastrofu, proti které by nebezpečí atomových střel a fotometů, jakkoliv mohlo vést k zániku celých civilizací, bylo celkem nepatrné.

Gurroa však už naštěstí věděl, s kým má tu čest. A celou jeho telepatickou sítí jako by proběhl úsměv.

Tato planeta je také telepat, uvědomil si ve chvíli, kdy mikroby rozežíraly tělo jeho průzkumníka. Bolest z ničených nervů potlačil silou vůle; jen tak mohl navzdory oslepení do poslední chvíle pozorovat, co se děje.

Telepatie civilizace Gurroa spojuje lidi, to znamená, že jejími součástmi jsou bytosti, které by za jiných okolností byly schopné i samostatného, inteligentního chování. Jejich telepatickým spojením vznikla bytost s řádově mnohem vyšší inteligenční kapacitou. A tak civilizace Gurroa nedlouho po svém vzniku dokázala divy, o jakých příslušníci jinak mnohem staršího a zkušenějšího Galaktického Společenství Myslících Bytostí dodnes dokázali nanejvýš snít. Když se Gurroovy křižníky postavily proti několikatisícové flotile bitevních lodí hmyzí civilizace Agrišů, která kdysi napadla okrajové planety Společenství, nepadl z jejich strany jediný výstřel - a přece všechny gigantické kosmické bitevní lodě během několika desítek minut zmizely z vesmíru, aby je už nikdy a nikdo ve Společenství nespatřil (*viz Agrišská válka). Vrcholem bylo přemisťování planet. Galaktickému Společenství přineslo víc nových nedotčených planet než všechny dosavadní kosmické výpravy. Jestliže dříve platilo, že na jednu obyvatelnou planetu připadá dvacet neobývatelných, najednou tomu bylo naopak. V neuvěřitelně krátké době přemístil Gurroa do **pásma života** tolik dosud zmrzlých planet, že tím zajistil životní prostor pro stamiliardy bytostí. Většinou planety věnoval pro další rozvoj Galaktickému Společenství, ale také poražené hmyzí civilizaci **Říši Glug** - sám si prý pořád vystačil s jedinou tímto způsobem získanou planetou, o níž nikdo v celém Galaktickém Společenství neměl tušení.

Teď se ale Gurroova telepatická síť poprvé v historii srazila s rovnocenným protivníkem. Protože proti ní tu stála také telepatická síť, možná i stejně inteligentní, jenže o několik statisíců let starší - a na rozdíl od civilizace Gurroa naprosto bezcitná, vypočítavá a bezohledná...

V jediném, nepředstavitelně krátkém okamžiku, když se analyzační mikroby při rozleptání mozku Gurroova průzkumníka dostaly do těsné blízkosti jeho telepatického orgánu, došlo ke kratičkému propojení obou telepatických sítí. Bylo tak krátké, že si ho inteligence

mikrobů vlastně ani nepovšimla, ale Gurroa právě na tento okamžik čekal a včas se připravil.

I obyčejný lidský mozek může být v kritických chvílích neuvěřitelně schopný, dokonce mnohem více, než si lidé sami připouštějí. Ve chvílích, kdy člověku hrozí smrt, může se mu před **vnitřníma očima** odvinout v jediném krátkém okamžiku celý dosavadní život. To jeho podvědomí na okamžik dostane právo využít veškerou mozkovou kapacitu, bleskově prohledá všechny vzpomínky ve snaze najít v nich situaci, která by se okamžitému stavu nebezpečí podobala, v dobré víře, že co už jednou pomohlo, by snad mohlo pomoci i nyní...

A protože každý takový okamžik pro Gurroovu telepatickou síť nikdy neskončil hůř, než nanejvýš smrtí jednoho člověka, což se celku jako takového příliš nedotklo, i v okamžicích smrti Gurroova telepatická síť získávala cenné vědomosti. Jen tak do sebe nasála i neuvěřitelné množství vzpomínek planety mikrobů. Od okamžiku, kdy si před tisíciletími mikroby poprvé uvědomily své JÁ až do té chvíle, kdy právě nenasytně požíraly zbytky jednoho člověka, části civilizace Gurroa. Tak jako ony kořistily vědomosti, které byly uložené v mozku člověka, převzal Gurroa naopak jejich znalosti. Když se kratičké spojení přerušilo, Gurroa věděl co potřeboval.

Otřásl se ale odporem, když se dozvěděl myšlenky této superbytosti a způsob jejího uvažování. Uvědomil si, že teď bude muset tuto bytost beze slitování zničit, i když zničí inteligentní telepatickou bytost jedinečnou v celém vesmíru. Věděl, co se asi z jeho vlastních vzpomínek dozvěděla - a co by jí možnost pohybu nadprostorem přinesla. Jaká by to byla strašlivá pohroma pro světy myslících bytostí, na které by tato velice zvláštní všežravá obluda ve vesmíru narazila! Gurroa věděl, že této myslící, ale bezcitné bytosti, sevřené v objetí bubliny Géja-pole, nemůže poskytnout žádnou šanci k přežití, ačkoliv mu samotnému myšlenka na úmyslnou zkázu inteligentní bytosti byla těžká. Pro Gurroova ducha myslící tvor znamená cosi vzácného, cosi křehkého, něžného, co je třeba chránit, někdy i za cenu oběti vlastního těla nebo i několika těl. Vždyť ani vraždící hvězdolety Agríšů Gurroa nezničil, jen je všechny nepoškozené prohodil nadprostorem zpět k jejich mateřským planetám, odkud kdysi dávno vzlétly. Pak navíc věnoval těmto hmyzím bytostem pro přebytek jejich populace několik desítek nových planet za pouhý slib, že už nikdy v budoucnu nebudou ubližovat jiným tvorům. Agríši byli tak překvapeni, když jim jejich přemožitel namísto odvety nabízel pomoc v jejich problémech, že ochotně přistoupili na uzavření věčného míru s Galaktickým Společenstvím...

Gurroa však už věděl, že nebude možné vnutit mír i této superinteligenci, pro kterou všechny živé bytosti ve vesmíru nepředstavují nic než - *velmi chutné žrádlo*.

Naštěstí byla technická převaha v této chvíli na straně civilizace, vzniklé na planetách lidí. Strašlivé generátory Géja-pole zabzučely námahou - a celá obrovská bublina, jejíž průměr byl zpočátku celé desítky světelných hodin normálního **euklidova** prostoru, začala svůj objem pomalu zmenšovat. Zprvu rychlostí která ani v **euklidově** prostoru nepřesahovala pár desítek metrů za vteřinu. Tato rychlost se zvětšovala, až dosáhla hodnot několikanásobně vyšších, než je rychlost komet v perihéliu.

To už tento pohyb zřejmě zaznamenala i planeta mikrobů. Citlivé přístroje, umístěné na křižnících, zjistily v jednom z nadprostorů, vhodném pouze pro přenos telepatických vln, strašlivý, zoufalý řev. Superinteligence mikrobů si s děsem, hrůzou a vztekem uvědomila, jaký ji čeká osud...

Bude děsivou rychlostí natlačena do středu zmenšující se koule - do středu, kde oslnivým jasem plane hvězda, jejíž nepředstavitelně rozežhavenou hmotu v žádném případě sežrat nedokáže...

*****

Prosebník

Na dveře pražského bytu se pozdě večer ozvalo zabušení, ačkoliv byly opatřeny běžným elektrickým zvonkem. Návštěvník zřejmě velice pospíchal, dokonce tak, že si ani nerozsvítil světlo na chodbě.

»Máme také zvonek!« vyčetl mu muž, který přišel otevřít. Byl to Evropan silnější postavy, ale ne tlustý. Vypadal jako zápasník - jeho tělo nebylo zřejmě zvyklé zahálet - anebo se často pohyboval v prostředí vyšší gravitace. Oblečen byl jen podomácku, pracovní kalhoty, šedivý svetr a pantofle.

»Pane Vojto, zavolejte mi, prosím, kmotřičku,« vydechl návštěvník a zapotácel se slabostí, až se přidržel veřejí. Muž oslovený jako Vojta ho zachytil, jinak by mladík upadl.

»Zoidée!« vykřikl **pan Vojta**. »Poběž sem s *agisarem*, ale honem! Něco se děje!«

»A ty pojď dál - lehneš si u nás...«

»Ležet - proboha, jen to ne!« vykřikl mladík. Dal se ale bez viditelného odporu dovést do pokoje, kde vyčerpaně klesl do pohodlného čalouněného křesla. V jasně ozářené místnosti bylo zřetelně vidět, že to - není pozemšťan. Byl drobnější postavy, na výšku měl sotva jeden a půl metru. Svým podivně rozpláclým nosem připomínal vepříka a na prstech jeho rukou zcela chyběly nehty. Zato je měl silně ušpiněné od jakéhosi červeného oleje a také obličej měl plný červených šmouh. Byl oblečen do špinavé, promaštěné kombinézy, ale posadil se do křesla, aniž by bral ohled na to, zda je ušpiní. Nezdálo se, že by to majiteli bytu příliš vadilo, ani že by návštěvník působil cize. Naopak, navzdory jeho exotickému zjevu se oba dorozumívali nářečím rodilých pražáků.

V krátké chvilce přiběhla žena, volaná prve jako Zoidée. Ta vypadala téměř pozemsky. Měla snědou pleť, evropské rysy obličeje a dlouhé, černé vlasy. Tak trochu jako Cikánka, ale kdo alespoň jednou v životě viděl někoho z planety Bardžá, nemohl mít o jejím původu pražádnou pochybnost. Byla o hlavu vyšší než pozemšťan Vojta, tím robustnějším dojmem působila proti drobounkému tělíčku příchozího. V ruce držela nevelkou chobotnici, jaké se v přírodě na Zemi nikdy nevyskytovaly. Světle hnědá šupinatá chapadla tohoto tvorečka se ženě jemně ovíjela kolem ruky. Byl to **agisar**, inteligentní lékařská chobotnice, jaké žijí ode dávných věků v přátelství s lidmi na planetě *Bardžá*. Tak nějak žili lidé Země odedávna se psy - kteří se těm chobotnicím v žádném případě nemohou rovnat co do inteligence.

»Kmotřičko Zoidée - zachraňte mě!« vykřikl zoufalým, ale tichým hlasem mladíček, jakmile ji spatřil.

»To jsi ty?« podivila se žena. »Co se děje?«

Bylo vidět, že i ona návštěvníka velice dobře zná.

»Pomoz mi, kmotřičko - nebo mě zabije!« řekl vyčerpaně chlapec.

»Tady přece nikdo není! Kdo - a **kde** tě ohrožuje?« zeptal se rychle Vojta. První včas pochopil, že nebezpečí není zde, ale jinde.

»Ta bestie mě zničí,« zamumlal chlapec nesrozumitelně. »Ale já ji ničím také. Držíme teď jeden druhého pod krkem a vzájemně se dusíme. Kdo s koho - buď já, nebo ona. Ale ona má hroznou výdrž - zato já už jsem na konci sil...«

»Jaká bestie - kde je a co je to zač?« zeptal se věcně pan Vojta.

»Šest tisíc světelných let odtud,« řekl mladíček. »Ale je to nejstrašnější příšera, s jakou jsem se setkal. Améby z *Gíjó*, před nimiž Bardžané kdysi utekli, jsou proti ní jen neviňoučká koťátka. Dovedete si představit obludu s rozměry přes dvacet tisíc - kilometrů?«

»Proboha!« vyhrkla Zoidée, ale ani mrknutím oka nedala najevo, že by o těchto slovech zapochybovala, jakkoliv zněla příliš fantasticky. Z očí návštěvníka viděla, že nežertuje.

»Jak jsi na ni přišel?« zeptal se Vojta rychle.

»Objevil ji hvězdolet **Touha**,« řekl vyčerpaně mladík. »Kmotřičko - dej mi rychle něco na povzbuzení, nebo ti tady usnu a už mě nevzbudíš...«

»Opravdu vypadáš, že by ses měl teď uložit do postele a trochu se prospat,« řekla vlídně Zoidée. Mezi těmito slovy přiložila k ruce mladíka svou lékařskou chobotnici.

»To právě nesmím,« řekl mladík odevzdaně. »Jak usnu, už se neprobudím, v tom je celé nebezpečí.«

»Jak to? Vždyť ty, co já vím, přece spíš... tak nějak na střídačku, nebo ne?« sondovala opatrně Zoidée.

»Obvykle,« přikývl. »Ale už čtyři dny tomu tak není. Jak mi někdo usne, už ho neprobudím. Už víc než devět desetin mě spí a spí - a ještě jsem neprobudil ani jednoho. Já teď těmi zbylými nesmím usnout vůbec - ale jestli to bude trvat ještě dlouho, zabije mě to.«

»Jak to?« vyděsila se Zoidée.

»Za to může ta bestie,« vydechl mladík. »Když jsme ji objevili, dokázala spolykat všechno ve své vlastní hvězdné soustavě, ale aspoň neuměla létat mezi hvězdami - nebo si na to netroufala. Ale ona nejen že pohltí všechno, nač narazí, ona si přitom vezme i vzpomínky těch, které sežere - a to je ta hrůza. Když pohltila pilota Orlanda a pak i mě... Zkrátka - od nás se naučila používat nadprostor **evsej**. Zablokoval jsem ji, ale opravdu až na poslední chvíli...«

»Ona je také - Myslící?« pochopila Zoidée.

»Ona má možná větší inteligenci než já,« řekl sklesle chlapec. »Přišla na to, jak mě napadnout, ačkoliv ji držím jako v kleštích. Její inteligence jí dovoluje také vynalézat - a když se ode mě dozvěděla všechno možné o nadprostorech, hrozně rychle se naučila jich využívat. Donedávna jsem ani netušil, že by mě někdo mohl hladce vyřídit prostřednictvím telepatie!«

»Čím jsi ji zablokoval?« zeptal se chvatně Vojta. Zoidée si mezitím posadila **agisar** za krk a dvě jeho chapadla si přiložila přísavkami přímo na otevřené oči. Pro toho, kdo by spolupráci tohoto druhu viděl poprvé, to mohl být nepříjemný pohled, ale na druhé straně bylo vidět, že ona něco takového nedělá poprvé. Teď i ona spolu se svým agisarem vytvořili dvojitou bytost - agisar mohl používat její paměť a za to jí naopak sděloval všechno, nač přišel.

»Zadržuji ji šesti svými křižníky v bublině Géja-pole,« vydechl unaveně mladík. »Uzavřel jsem ji co nejdůkladněji, nejen v **euklidově** prostoru, ale v nadprostoru **evseji**. Myslel jsem, že když ji pořádně stisknu, natlačím ji do hvězdy, ale tomu se dokázala vyhnout. A teď je to kdo s koho, buďto ji v krátké době zničím, nebo ona mě. Kdyby mi utekla, pak bych vám nedával šanci na více než půl roku života...«

»A zkusil jsi s ní jednat?« nadhodil Vojta.

»Když vám řeknu jen že je to zbytečné - věříte mi?« řekl tiše. »Já o ní vím všechno, ona o mně také. My dva se nemáme o čem dohadovat. Ona chce pohltit celý vesmír a já jí to buď překazím, nebo mě sežere také. Věříte mi?«

»Nikdy jsem o tvých slovech nepochyboval,« vrtěl hlavou Vojta. »Ale jak to, že ti dokázala přetlačit i Géja-pole?«

»To zatím nedokázala, já ji pořád velice pevně držím,« ujišťoval rychle. »Kdyby neznala **evsej**, byl bych ji asi už dávno natlačil do hvězdy a byl by od ní pokoj. Jenomže ona přišla na to, že v **evseji** jí ani plameny hvězdy nemohou ublížit a protože se blána Géja-pole v **euklidu** zarazila o hvězdu, nemohu ji tím pádem rozdrtit ani v **evseji**. Sedí tam a přemýšlí, už je to skoro třicátý pátý den. Právě před čtyřmi dny ale přišla na to, jak mě může zničit, i když ji tam dusím jak mohu...«

»Jak to?« zeptala se Zoidée. »Jestliže ti neutekla - jak tě tedy může ohrožovat?«

»Proti bláně Géja-pole jí inteligence není nic platná,« poprvé se trochu usmál. »I kdyby proti mně použila naprosto stejné křižníky, jako mám proti ní já, nebo třeba i lepší, co já vím - nebylo by jí to nic platné, protože je uvnitř a já ji škrtím zvenčí. Géja-pole je jako kryt vynikající, odolá i termojaderným bombám, ale v tahu je ještě lepší. Ona po hmotné stránce nemůže dělat naprosto nic - ani geniální inteligence není nic platná člověku, zavřenému do ocelového vězení.«

»Tak v čem je problém?« nadhodil Vojta.

»Napadla mě čtvrtým nadprostorem telepaticky,« hlesl. »Není to hmotné, to tamtudy ani nejde, je to takové neustálé šumění v hlavě, ani ke zbláznění to není... Ale projevuje se to tím, že když mi kdokoliv usne, už ho neprobudím. Mimina usnula všechna hned první den, tomu jsem ani nebránil. Já to táhnu jen těmi nejstaršími. Ale jak asi dlouho, myslíš, mohu vydržet nespat? Vždyť už nespím čtvrtý den a cítím, že to je nad mé síly! Spáče jsem prozatím uložil jak to šlo nejlépe - ale všichni spí nesmírně tvrdě, ani se nepohnou. Spousta mimin už měla proleženiny. Jakmile jsem to zjistil, odtahal jsem je do beztíží na hvězdolet, tím jsem to zčásti vyřešil, jenže nikdo ze spících nic nejí, nemají ani polykací reflex - a já už nemám sílu je všechny obskakovat... Soustřeďuji se teď už jen na to, abych udržel v chodu **Géja**-generátory na křižnících, protože kdyby i ty vysadily, pak...«

»Takže ode mě potřebuješ, abych tě, pokud to půjde, udržela nespat?« zeptala se Zoidée starostlivě. »Je ti ale jasné, že něco takového poškozuje zdraví - a bude tě to stát i pár let života? Já vím, ty se na něco takového nemusíš tak ohlížet, jako obyčejní lidé...«

»Když mě neudržíš vzhůru, bude to má smrt,« řekl temně. »Co mi může záležet na pár letech života?«

»Dobře, dej mi ruku, nějaký ten *dryák* ti dám,« řekla paní Zoidée klidným hlasem a mladík k ní odevzdaně natáhl paži s vyhrnutým rukávem. Otřásl se trochu, když mu na předloktí položila svou lékařskou chobotnici, ale držel dál.

»Nemyslíš, že bych měla zavolat pár kolegů - lékařů?« pokračovala paní Zoidée, když skončila svůj zákrok. »Říkáš, že v tom máš i svá mimina - to by pak opravdu nebyl žádný žert! Mohli bychom ti s nimi pomoci?«

»Asi to opravdu budu potřebovat,« povzdychl si. »Taky se mi zdá, že tohle bych sám nezvládl...«

»A nemohli bychom ti pomoci i s tou obludou?« nadhodil pan Vojta.

»Proto jsem přece přišel,« ožil mladík. »Pane Vojto, já dokonce vím, co by mi pomohlo nad ní vyhrát. Ale to teď není v mých silách, je to jedině v silách pozemšťanů.«

»Proč zrovna pozemšťanů?« podivil se Vojta.

»Protože já bych potřeboval aspoň jedno atomové torpédo, jako byly pozemské Sylvy, co je lidé posílali proti...«

»Ale ty už snad budou všechny rozebrané,« řekl Vojta vážně.

»Pane Vojto, buďto mi seženete pár těchhle Sylv dřív než se zhroutím, nebo bude zle! Tu bestii může zničit snad jenom atom. Jde o všechno, proboha, udělejte něco!« řekl vážně.

»Neslyšel jsi?« vyjekla Zoidée. »Ty přece...«

»Na mě se můžeš spolehnout,« přikývl Vojta. »Ty se zase postarej, ať ti kmotřenec neusne, když je to tak jak říká. Já jdu volat, kam to půjde.«

Odkvačil do vedlejší místnosti, odkud se ozvalo klapnutí vypínače, pak několikeré krátké písknutí a vzápětí strojový hlas počítače. Oznamoval, že je připraven splnit jakékoliv přání svého pána.

»Ferdo, spoj mě telefonem s panem Kurtem Nachtigalem, je ve tvém seznamu. Sežeň mi ho kde chceš, smíš použít i moji prioritu Strážců!« poručil Vojta. »Kdyby ses ho nedovolal, se stejnou prioritou zavolej pohotovost v Radě kosmonautiky na Bardžá.«

Chvíli bylo ticho. Ale kdo si dovede představit, co asi počítač stihne za tak krátkou chvíli?

»Pan Kurt Nachtigal, prosím,« ohlásil Ferda výsledek své činnosti nevzrušeným strojovým hlasem.

Kdosi v telefonu zaševelil své jméno.

»Buď zdráv, Kurte, tady Vojta, Praha, Země, pamatuješ se ještě na mě?« zavolal Vojta.

Jako odpověď se opět ozvalo jakési slabé štěbetání.

»Jak jsem tě našel? Ani nevím, to můj počítač, ale to je snad vedlejší. Je mi děsně líto,

Kurte, ale teď nejde o tvou dovolenou, jde o životy, rozumíš? a ne o jeden, ale rovnou o osm set miliard životů!«

»Ovšemže nejde jen o Společenství - já už připočítávám i **Říši Glug**, té hrozí totéž co nám... Ano, tak nějak... je to globální galaktická katastrofa, vystihl jsi to přesně...«

»Oč jde? Poslyš, Kurte - potřebujeme teď hned, nanejvýš zítra, alespoň jednu Sylvu... Ano, tu tvou atomovou... Já ti věřím, že ji nemáš, ale tohle je tak vážné, že kdybys musel vytahat z postelí celou planetu Igysuo, tak nejpozději zítra jednu smontujete, jinak je Galaktické Společenství v háji. **Říše Glug** by byla nejspíš na řadě jako druhá a nikdo už by to nezastavil. Myslím to naprosto vážně!«

»Heleď, Kurte, máš mě za malého? Ale ovšemže vím jak ho zavolat! Jenže on přišel sám... Ano, ve vedlejším pokoji mi sedí Gurroa osobně, jeho civilizace je prý před zhroucením a on potřebuje termonukleární Sylvu... No vážně! On ji tak nutně potřebuje, já ne! Já ani nevím, co bych s ní dělal!«

»Že o jedné víš? Člověče zlatá! Utíkej ji prohlédnout, ať je určitě v pořádku, za chvíli si pro ni Gurroa přijde... Cože? Jestli to muzeum nebude otevřené, dej rozvalit dveře, vem je čert, rozumíš? Tady jde o všechno!«

»Ano, tam budu volat taky, hned po tobě. Neboj se, Rada kosmonautiky ti dá všechny potřebné pravomoci, tam nejsou žádní zabedněnci ani byrokrati. Kdyby oni nedokázali jednat okamžitě, tak tam nikdo z nich nemusí být...«

»Spěchej jak můžeš, já teď volám na Bardžá... Připrav se i na to, že jedna nemusí stačit...!«

»Slyšel jsi to, Pavle?« křikl pan Vojta tak, aby ho bylo slyšet i ve vedlejší místnosti. »Jednu Sylvu možná budeš mít hned - mají ji na Igysuo v muzeu... Naštěstí to není maketa, ale opravdová, dokonce snad provozuschopá...«

»Nebudu ji potřebovat celou,« řekl Gurroa také trochu hlasitěji, aby ho bylo slyšet. »Vymontuji si z ní jen nálož. Náhodou mě to tenkrát zajímalo, okopíroval jsem si výkresy. Vím přesně, jak je velká. Nosné letadlo budu také potřebovat jiné, jenže o tom už jednám na Aiguře... Tam mi je začnou během nejbližší půlhodiny stavět...«

Vypadalo to, že se mezitím přece jen trochu vzpamatoval. Ale jen paní Zoidée a její agisar věděli, jaký šílený *dryák* museli použít, aby dosáhli takového účinku...

»Moc ti děkuji, kmotřičko,« zvedl se náhle. »Mohl bych tě požádat, abys mi takhle povzbudila i další? Možná ti to bude trochu proti mysli, ale uvaž - můžeš mi ublížit dvojím způsobem. Buďto tím, že mi pomůžeš a několika mým lidem tu a tam poněkud zkrátíš život - a víš moc dobře, že mi to jako takovému nevadí. Nebo mi nepomůžeš - a pak mi uškodíš mnohem víc, protože bys mě mohla i zabít nečinností.«

»Vždyť víš Pavlíku, že pro tebe udělám první poslední,« řekla paní Zoidée vážně. »Ale také bych se tě chtěla na něco zeptat. Říkal jsi, že tu kosmickou příšeru objevil hvězdolet **Touha**. Přece dobře víš, že tam je naše dcera...«

»Snad nemyslíš, že bych na ni mohl zapomenout?« podíval se chlapec na svou **kmotru** smutně. »Ale já vás v tomhle směru nepotěším. Když mě ta obluda začala požírat, varoval jsem je a důrazně jsem jim nařídil, aby okamžitě tu nebezpečnou část vesmíru opustili. Ujistil jsem je, že mi už nikdo nepomůže, dokonce jsem vypnul motory svého letadla, aby naprosto jasně viděli, že nemá cenu čekat, ale to už jsem neměl oči, nemohl jsem se přesvědčit, zda mě poslechli nebo ne. Když jsem pak tu oblast sevřel do blány Géja-pole, hvězdolet **Touha** tam zaručeně nebyl. Ale na základnu se nevrátil. Co to znamená? Obávám se, že je ta obluda spolkla všechny - i s letadlem.«

»Ale jistě to nevíš?« zesinala Zoidée.

»Nevím, to bych musel vidět na vlastní oči, jenže na to nemohu použít časoprojektory,« zavrtěl hlavou. »Géja-pole jim dokáže pořádně narušit funkci. Kdykoliv jsem použil pole Géja, vznikla v tom místě **hluchá oblast**, projekce **uxionů** tam nějakou dobu nefunguje.

Uvědomíš-li si, že se nevrátili...«

»Chudák Zirranei,« zašeptala Zoidée. »Jak to teď jenom řekneme Svenovi..?«

»U toho bych taky raději nebyl,« povzdechl si Gurroa. »Ale prosím tě, kmotřičko, pomoz mi ještě trochu... Jestli ta obluda zahubila Zirranei, je to samozřejmě tragédie, vím, jde o tvoji dceru... Já ji měl svým způsobem taky rád... Ale s tím teď nic neuděláme, teď jde především o ostatní - vždyť ta obluda může brzy sežrat všechny lidi v celém vesmíru... Na pohřební řeči bude čas, až to vyhrajeme... tedy - jestli to vůbec vyhrajeme...«

»A... bylo to moc ošklivé, když tě ta obluda požírala?« zeptala se Zoidée potichu.

»Rozhodně to nikomu nepřeji,« otřásl se trochu. »Někdy, až bude víc času, ti to vylíčím podrobně, bude-li tě to jako doktorku zajímat. Ta bestie člověka nerozkouše ale rozleptá, pálí to jako když spadneš do koncentrované kyseliny, nebo do vařícího oleje. Víš, já jsem tu bolest překonal, ale skřípal jsem při tom všema zubama, co jich mám. Nebyla to jednoduchá rychlá smrt jako po zásahu bleskometem... Teprve když mi rozleptala nervová zakončení, přestalo to bolet. Stačil jsem dokonce sledovat, co mi právě žere - ale normální člověk by během té doby stačil zešílet... i Zirranei musela příšerně trpět... jenže to nevím jistě a ani bych pro ni nemohl nic udělat. Kdož ví, možná přece stačili utéci a jsou naživu...«

»Kdo ví... tak mi sem tedy pošli další,« přikývla Zoidée a dlaní si zakryla oči. Věděla, co se stane v následujícím okamžiku. V místnosti se fialově zablýskalo a naráz tu stálo osm naprosto vyčerpaných mladých lidí, pět děvčat a tři chlapci. Tři děvčata byla stejné vesmírné rasy jako první Gurroa, všichni ostatní byli pozemsky-evropského vzhledu. Současně první Gurroa zmizel.

»Pěkně jeden po druhém,« povzdychla si Zoidée.

Přistupovali mlčky, nastavovali ruce s vyhrnutými rukávy kombinéz. Dvě dívky byly oblečené v nadýchaných šatech, asi se už nestihly převléknout z nějaké slavnosti - a jedna je dokonce měla už pořádně umazané od červeného oleje, vypadalo to jako surové **B-palivo**... Gurroa už nešetřil ani své dívky, které jinak málokdy posílal tam, kde by jim hrozilo skutečné nebezpečí...

Zoidée tyto podrobnosti vnímala, ale neřekla na to nic, i když se jí v očích objevily slzy.

»Děkuji ti, kmotřičko,« řekla drobounká dívenka, která přišla na řadu jako poslední. »Můžu poslat další?«

»Můžeš - a kdyby můj agisar nemohl, Vojta mi jistě půjčí svůj,« ujistila ji Zoidée.

To bylo silné tvrzení. Na Bardžá odedávna platilo, že manželky, manželé a agisary se zásadně nepůjčují... Ale tady šlo o hodně a nebylo možné, aby Vojta, který se dohadoval s Radou kosmonautiky na Bardžá, nechal všeho a přišel léčit, i když i on měl svůj agisar a s ním i titul lékaře...

Postupně se u Zoidée vystřídalo kolem padesátky mladých lidí, vesměs nesmírně vyčerpaných, s modrými kruhy nevyspání pod očima. Dvě dívky měly dokonce horečku, ale navzdory ní si ani ony neodpočinuly.

»To už je všechno, co mi zbylo,« prohlásila ta nejmenší dívenka, která se objevila úplně nakonec. Tahle byla zřejmě čistokrevná Aiguřanka, neboť se od ostatních lišila černýma očima úplně bez bělma. »Prosím tě kmotřičko, zavolej ještě koho ze známých seženeš a pojď se podívat na moje mimina. Budu ti moc vděčný... Já se teď věnuji té bestii, nechám ti tu Marcelku, moc mi už nepomůže. Té jediné dej menší dávku - stačí, aby tě vydržela doprovodit k miminům... Můžeš ji pak nechat usnout...«

»Jak to myslíš - že ti už nepomůže?« zeptala se dívenky Zoidée, když jí s pomocí agisaru podávala preparát. »To ty u těch mimin nikoho nemáš? Kde máš Yl-lu?«

»Yl-la je na **dovolené** u táty v Mofidii,« řekla měkce dívenka. »Naštěstí o ničem neví - a já jsem rád, že ji to netrápí. Ani tobě bych nic neřekl, kdybych tě opravdu vážně nepotřeboval. Chtěl bych tě poprosit, neříkej jí to. Nebudu si před tebou hrát na víc než co jsem. Jsem také jen člověk lidského rodu a i když mám nějaké možnosti navíc, všemocný

rozhodně nejsem. Teď už jsem strašně unavený a ta bestie to může vydržet celé roky. Jestli zklame i naděje, kterou dávám do atomové Sylvy, znamenalo by to, že bestie bude žít dál. i kdybys byla zázračná, nepomůžeš mi přežít více než o pár dnů. Moje křižníky nikdo z lidí nedokáže obsluhovat - k tomu je třeba telepatie. Když je nechám zapnuté, budou samozřejmě fungovat, ale nikdo jiný než já do nich v nadprostoru nedokáže doplňovat **B-palivo**. Rozumíš - nemůžeš k nim poslat do **evseje** cisternu, jediný způsob dopravy je synchronizovaný přenos skrz šestý nadprostor - a to bez telepatie prostě nejde. i tak se to dá provozovat jen po menších dávkách, asi tak po třech tunách najednou. Dovedeš si přitom představit, jakou spotřebu mají zapnuté generátory **Géja**? Vyčerpal jsem už svoje rezervy, teď odebírám **B-palivo** na dluh na planetách Země, Bardžá, Askaris, Ux, Auraeia, Esteo a Momoroi - všude mi zatím vyšli vstříc. Ale jestli usnu úplně, křižníky brzy vyčerpají obsah nádrží, blána Géja-pole praskne a ta bestie bude mít volno do celého vesmíru. Nejdřív spolkne mě s mými křižníky - a krátce poté nastane Apokalypsa pro všechny ostatní Myslící... Než k tomu dojde, budu mít snad čas říci Yl-le, aby se raději sama zabila.«

»Zabila - a sama sebe?« zděsila se Zoidée.

»Když jsem byl ještě obyčejný člověk, mockrát jsem se dostal do situace, která vypadala beznadějně - ale vždycky se dala nějak zvládnout,« podívala se dívenka na svou **kmotru** smutně. »Kdežto tohle by byl naprosto jistý konec - a přitom opravdu strašlivý. A já bych všem, koho mám rád, přál aspoň příjemnější smrt, než jaká nám všem hrozí. Ty jsi Bardžanka, já vím, že si sebevraždu ani představit neumíš, ale ani pro tebe bych nemohl udělat nic jiného než - zabít tě, aby ses tak příšerně netrápila...«

»Budu ti držet palce Pavlíku, ty to vyhraješ,« zašeptala Zoidée, bledá tak, jak je u Bardžanů vzácností. Oslovovala ho tímto jménem, protože byla jeho **kmotrou** - a mohla si to dovolit, tak jako málo bytostí ve vesmíru. Jen ti, kdo znali skutečné, původní jméno bytosti, nazývané nyní Gurroa...

Počkala okamžik, až u dívenky začne působit povzbuzující preparát. Pak ji odvedla do dalšího pokoje, kde ji nechala stát a sama rychle spěchala dál.

»Rada kosmonautiky se rozhodla ti vyhovět,« obrátil se k dívence pan Vojta. Ani se nepodivil, že místo drobného mladíka vidí mnohem subtilnější aigurskou dívenku. Také on dobře věděl, s kým má tu čest - i to, že je lhostejné, se kterou částí Gurroovy osobnosti mluví.

»Ale to víš, trocha pořádku v tom prý musí být. Máš si tam poslat někoho osobně, aby bylo jisté, že to potřebuješ opravdu ty a ne někdo jiný. Kdybys nemohl, já tam zaskočím a zaručím se za tebe - mě přece znají také...«

»Nemusíš - budu rychlejší - už jsem tam osobně,« řekla dívenka. »Ach jo - je naprosto zbytečné vyhlašovat všeobecný poplach Galaktickému Společenství - to mi vůbec nepomůže... No - hlavně že už mám tu plnou moc...«

»Jak vidím, už ti tam platný nebudu,« uvolnil se trochu pan Vojta.

»Více už nepotřebuji, cítím se dost silný, abych to teď dotáhl až do konce,« řekla dívenka s jistotou v hlase.

Pan Vojta se přece jen trochu zachvěl, když si uvědomil, že Gurroa nedodržuje svá **vnitřní pravidla**. Obvykle nedával najevo, že se jeho osobnost skládá z mnoha desítek bytostí, spojených telepatií v jedinou - a když k jednání s ostatními lidmi používal dívčí tělo, pak také mluvil jako dívka - jeho inteligenci to nedělalo žádné problémy.... Ale teď se muselo něco dít, co ho zaměstnávalo tak, že si přestal dávat pozor a v těle dívky hovořil v mužském rodě. A střídal těla během jediné návštěvy - to také znamenalo něco neobvyklého...

»Vojto, vem si svůj agisar, půjdeš s námi,« řekla rychle paní Zoidée, která právě vstoupila do místnosti a zaslechla jen konec rozhovoru. »Za chvíli tu bude deset našich známých a poletíme na planetu Gurr. Pavlík tam bude potřebovat každý agisar, rozumíš? Musíme se ale zastavit v Cokrezu na Bardžá, bude to možné?« podívala se tázavě na dívenku.

»Maličkost,« odtušila dívenka. »Klidně to vezmeme i přes Bardžá. Tam se ovšem

budete muset objednat - z Bardžá si to naklíčuji sám podle svého...«

»Zdeňka s Vlastou poletí s námi,« sdělovala paní Zoidée. »Už nás tam čekají. Bude to málem jako náš rodinný podnik, jenom bez...«

Malá Marcelka s očima jako uhel si ihned rychle položila prst na ústa, což při jejím nosíku, trochu podobnému rypáčku prasátka, působilo obzvlášť směšně. Toto gesto však u paní Zoidée veselí nevyvolalo - ale zmrazilo ji v půlce věty... Málem se prořekla o Zirranei...

»Tak už pojď - jak dlouho na nás budou muset čekat?« vzpamatovala se ale téměř okamžitě.

»Já jsem přece vždy připraven,« řekl Vojta...

*****

Svorně

Skupinka lékařů, narychlo posbíraných na Zemi, Bardžá a na Ebójá, pečlivě ošetřovala spící děti. Vojta byl bývalý kosmonaut a vyznal se v řízení snad všeho co kdy kde létalo. Zkontroloval stav hvězdoletu a spustil motory na malý tah. Uvnitř tak vznikla slabá tíže, při níž se lékařům a lékařkám lépe pracovalo.

Byla to zdánlivě jednoduchá služba, ale přitom dala všem pořádně zabrat. Dětí bylo po celém hvězdoletu umístěno kolem šesti set. Všech členů civilizace Gurroa, civilizace dětí, která ale dokázala podle potřeby přemísťovat planety a která právě ze svých posledních sil zadržovala **největší obludu ve vesmíru**, bylo jen o málo více.

Hvězdolet se spícími dětmi byl ponechán jen pod dozorem **kmotřičky Zoidée** a skupiny jejích známých. Svědčilo to možná o bezmezné důvěře, kterou Gurroa lékařům projevil, ale také o tom, že mu docházejí síly, když nemůže zajišťovat ani své bezbranné děti...

Zdeňka a Vlasta si s rodiči popovídaly během práce se spícími. Došlo přitom i na Zirranei. Paní Zoidée na přímý dotaz svých dcer nemohla dát jinou odpověď, než zopakovat, co se dozvěděla o předpokládaném osudu hvězdoletu **Touha**. Zdeňka s Vlastou se samozřejmě nad svou sestrou rozplakaly, ale přitom nepolevily v péči o spící děti.

Malá aigurská dívenka **Marcelka**, která lékaře dovedla až sem, do hvězdného letadla, brzy poté usnula nesmírně tvrdým spánkem. Zoidée si to vysvětlovala tím, že Gurroa už nechtěl prodlužovat trápení své nejmenší bdící holčičky a nechal ji usnout - v pevné víře, že to vydrží i bez ní. Ale i když se Zoidée pokusila někoho ze spících probudit, brzy zjistila, že je to nad její síly i nad síly ostatních lékařů, ačkoliv dva z nich, lékaři *Grou Sofonai* a *Ziggiz Buligio*, byli už po několik století uznávanými profesory střediska biologických věd celého Galaktického Společenství, v lékařské universitě v Cokrezu na planetě Bardžá.

Spícím dětem na hvězdoletu zatím mnoho škod nevzniklo. Některé sice měly znát porůznu po těle nedávné proleženiny, ale ty jim v beztížném prostoru začínaly mizet i bez pomoci lékařů. Těm se brzy podařilo všechny spící nakrmit umělou výživou, takže by jim snad ani hlad nemohl uškodit. Podivný nesmírně hluboký spánek se však nikomu nepodařilo překonat. Právě ten však lékaře přece jen znepokojoval. Co to bylo za stav? Všechny fyziologické funkce byly na minimální úrovni. Naprostá bezvládnost, snížená tělesná teplota i celkový stav vzdáleně připomínaly umělý zimní spánek, ale přitom to bylo diametrálně odlišné.

»Paní kolegyně, jsem vám nesmírně vděčen, že jste mi na tomto ztřeštěném podniku umožnila účast,« obrátil se na Zoidée ve chvíli krátkého společného odpočinku osmisetletý *Grou Sofonai*. »Myslel jsem si, že mě v životě nic nepřekvapí - a podívejme se, něco se přece jen našlo!«

Lékaři si rozdělili hlídky, unavenější se odebrali spát.

»Jen jděte také, paní kolegyně,« pobízel Zoidée *Sofonai*. »Slyšel jsem, že u vás byl právě večer, když jste vyráželi, jistě jste unavenější než já. Já jsem vstával před odletem. A kromě toho - v mém věku už tolik spánku ani nepotřebuji.«

»Gurroovy děti už nespí pátý den!« řekla paní Zoidée a otřásla se při tomto pomyšlení.

»Jenomže nemá smyslu, aby zůstávali nevyspalí i lékaři, když to není nutné. Teď tu opravdu není tolik práce - a kdo ví, jaké to bude později,« opáčil *Sofonai*.

Když se po několika hodinách Zoidée probudila, cítila se zcela svěží. Rychle se opláchla a v mžiku byla ve velitelské kabině, kde měli svůj štáb. Tady byly soustředěny obrazovky, které jim umožňovaly udržet si přehled o prostorách lodi.

»Byla tu před chvílí jedna dívčina Gurroa,« oznamoval jí hned ve dveřích *Grou Sofonai*. »Děkovala nám, jak se staráme o její děti - ačkoliv bych neřekl, že by tak mladé děvče mohlo být matkou... A že prý se připravuje - už jen za půl hodiny - rozhodující úder na tu vesmírnou

příšeru. Máme všem držet palce!«

»Víte komu ty palce budeme držet?« podívala se Zoidée na *Groua* pátravým pohledem.

»Já vím - i sobě a všem bytostem ve Společenství - a asi nejen tam,« řekl trochu tišším hlasem *Grou*. »Budeme je držet především dětem téhle podivuhodné bytosti... Nikdy předtím jsem si nepředstavoval, že civilizaci Gurroa tvoří taková drobotina. Že by malé děti dokázaly přemístit celé planety? To je absurdní...«

»A vidíte - ono už to tak bude,« řekla Zoidée. »I když jsou teď vzhůru jen ti nejstarší, nejsou to nic víc, než jen trochu odrostlejší děti.«

»Zpočátku prý měli mezi sebou i nějaké dospělé?« zeptal se opatrně *Grou*.

»Jen jednoho,« odvětila Zoidée. »Dokonce jsem ho znala osobně. Ale už je mrtvý. Ačkoliv, i když to zní neuvěřitelně - tohle všechno je pořád on... Je to složitá bytost - i když mu některé tělo zemře, on žije dál v těch ostatních.«

»Podivné,« pokýval šedivou hlavou *Grou*. »No což, měli bychom se asi podívat, co je se všemi.«

Vydali se na obchůzku spící lodí. Nejprve byli navštívit mimina, ale tam už bylo živo. Mladší lékařky tam přebalovaly bezvládná miminka a krmily je - ovšem sondou, protože děti byly naprosto bezvládné.

Přišli do místnosti, kde byli ti starší.

»Tady o tu se bojím nejvíc,« upozornil profesor kolegyni na jednu ze starších dívek. Zoidée se nad ní taktéž sklonila - a překvapením zvedla hlavu.

»Tuhle přece znám - to je *Gerda*... Ale vždyť ona je...«

»Civilizace Gurroa bude mít zkrátka další přírůstek,« trochu se usmál *Grou*. »Ale nevím-nevím, co s ní udělá takový dlouhý spánek - vždyť je to skoro jako bezvědomí. Bojím se, aby jí to neuškodilo. Nelíbí se mi to, kromě toho je nějak příliš mladá...«

»Vždyť už jí je osmnáct let - proč ne...? Na ní je dobře vidět, jak ten čas letí - pamatuji ji jako novorozeně. Víte, profesore, že až dosud se civilizace Gurroa rozrůstala pouze díky přírůstkům zvenčí? Telepatické děti se rodily v docela obyčejných rodinách, stačilo aby aspoň jeden z rodičů byl geneticky zmutován. Je vidět, že se Gurroa rozhodl spoléhat i v téhle věci sám na sebe, na tom není nic divného. Víte přece, že i civilizace Gurroa mívá občas ztráty? v poslední válce s Agríši zahynulo několik Gurroových dětí. A víte, jak bude probíhat útok na současnou příšeru?« zvedla hlavu Zoidée.

»Něco už jsem zaslechl,« přikývl. »Má být použita **Sylva** - strašlivá zbraň, pamatuji se na ně! Jsem rád, že to aspoň někdo ve vesmíru dovede odpálit, ať už se nad tím otřeseme, nebo ne...«

»Profesore, Gurroa předtím řekl Vojtovi, že tu bombu musí dopravit, pokud to půjde, až doprostřed té amébovité tekuté příšery... Ale aby si byl naprosto jist, bude uvnitř sedět jedno jeho dítě,« řekla vyschlým hrdlem Zoidée. »Já jsem toho klučinu viděla, je mu kolem dvanácti let. V této chvíli asi sedí v té strašlivé atomové rakvi, aby ji mohl do poslední chvilky synchronizovat... možná se odtamtud dostane živý, Gurroa umí ledacos, ale vůbec to není jisté! Spíš tam zahyne, rozumíte?«

»To snad ne!« zděsil se starý profesor. »On že je takový necita a posílá na smrt i malé děti?«

»Posílá,« odpověděla tiše Zoidée. »Nemůže si dovolit obětovat starší, těch má pořád málo. Obětuje toho, koho může v budoucnu nejsnáze postrádat. Ale už v téhle chvíli mu strašně křivdíte, doktore! On tam nenechává zemřít cizí dítě - to on sám jde na smrt, protože on tu smrt opravdu prožije, se všemi svými bytostmi, chápete? Přiznám se, že jsem až teď trochu pochopila prastarou pozemskou zvěst o Kristu, ačkoliv to samozřejmě nemůže být stejné... Na Bardžá takovou legendu nemáme - nikdy jsme ji při naší mírné povaze nepotřebovali a proto je pro nás v první chvíli docela nesrozumitelná, ale když studujete poměry na Zemi jako já, tam se s ní setkáváte téměř na každém kroku... A když si uvědomíte,

že na dalších planetách - Askaris, Ux a Ullhettl mají podobnou - a vlastně skoro stejnou - legendu také, jen jména se liší... něco na tom asi bude.«

»Ještě že jsem jenom obyčejný člověk,« zalapal po dechu profesor. »Tu legendu mi budete muset paní kolegyně opatřit, určitě si ji aspoň přečtu. i když jí neporozumím, vím aspoň, že bez bytosti jako Gurroa bychom nakonec určitě podlehli té obludě.«

V té chvíli se v lodi ozval jakýsi hluk.

Ležící si naráz vzdychli - a pak s podivným, bolestivým trhnutím otevřeli oči. Všichni se pomalu posadili a podívali se na Zoidée a profesora.

»Kmotřičko,« promluvila jako první Gerda.

»Co je, Pavlíku?« přiskočila k ní Zoidée. »Tak ti to přece jen vyšlo, viď?«

»Nevyšlo, kmotřičko,« zachvěla se viditelně Gerda. »Ta bestie dostala strašný úder, na okamžik jakoby zmizela... Sama vidíš, všichni moji spící jsou vzhůru! Ale teď už zase slyším to strašlivé šumění. Ona je tam pořád, atomový výbuch ji nezabil - možná jen na okamžik omráčil.«

»Proboha - co budeme dělat?« zesinala Zoidée.

»Já si teď aspoň vystřídám všechny bdící. Padám únavou, věř mi. Víš, co se stalo? Ta bestie se mi dostala dovnitř torpéda, sotva jsem je dopravil jen pár kilometrů pod její povrch. Musel jsem to odpálit předčasně, abych to *vůbec* mohl odpálit. Možná, kdybych se dostal hloub... Zřejmě nevypadla z **evseje**, jen na okamžik přerušila svůj telepatický útok. Co se dá dělat, aspoň mi dovolila probudit se, i to je úspěch. Budu to muset opakovat s lepším vybavením. Mám právě takový zajímavý nápad... Postavím torpédo se skleněným pláštěm, pak se mi snad přes deset metrů jednolitého skla nedostane tak rychle dovnitř.«

»Kdo ale svede tak narychlo udělat něco takového?«

»Obrátím se na **Říši Glug**, něco podobného mi už nabízeli - a není to vlastně dávno...«

»A ten chlapec v tom torpédu...?« strachovala se Zoidée.

»Toho už jsem odtamtud nedostal,« povzdychla si Gerda. »Když na něm rozežírala skafandr, neodvážil jsem se ani nastavit zpoždění a stiskl jsem jeho rukou tlačítko okamžité detonace. To už jsem pro něho nemohl udělat vůbec nic - ale byla to aspoň rychlá smrt, sežrání bestií bolí mnohem víc, věř mi... *já to mohu srovnávat*...«

»A ty dovolíš, aby takhle zemřeli i další...?«

»Mám ti znovu opakovat, že tady jde o to, kdo s koho?« zachmuřila se dívka. »Buď já - nebo ta bestie!«

»Jsi vskutku příšerná bytost,« promluvil temně profesor *Grou*. »Ale budeme ti držet palce...«

»Budu to potřebovat, profesore,« souhlasila dívka vážným hlasem. »Ale vy také, nemyslete si! Jestli to prohraju, pak budou mít výhodu lehké smrti jenom ti, kdo zabijí sami sebe - a to dřív, než bude ta bestie u nich... Jak já vím, lidé z Bardžá sami sebe zabít nedokáží. Pro vás by to potom bylo nejhorší. Já už vím jaké to je, umírat rozežírán tou bestií. Držte mi palce všichni, jsme na jedné lodi, vy i já!«

Pak vstala z lůžka - zablýsklo se a dívka zmizela.

»Kde je?« podíval se bezradně profesor na paní Zoidée.

»Šla vystřídat někoho z bdících,« pokrčila rameny. »Asi si šla sednout do některého z křižníků...«

»V jejím stavu?« zděsil se.

»Snad jí aspoň svěří něco lehčího,« odtušila paní Zoidée ustaraně. »Ale jak už **oba** víme, na udržení chodu křižníků je potřeba celkem padesáti dětí - půjde především o manipulaci s doplňováním paliva. Teď se probudilo jen dvacet starších. Těch padesát, co drželo **službu** doteďka, brzy usne - i tak je div, co všechno ty děti vydržely. Ale to také znamená, že Gurroovy kosmické křižníky budou obsluhovat - batolata. Což je mnohem chmurnější i pro nás. A my mu nemůžeme pomoci tam, kde se tahle válka odehrává, ale

jedině tady.«

*****

V Galaktickém Společenství Myslících Bytostí se o ničem jiném nemluvilo, nežli o nové válce.

Byla to podivná válka. Nikdo o ní nic nevěděl, jenom to, že Gurroa, dosud nejmocnější známá civilizace, stojící mimo Galaktické Společenství, velice naléhavě požádala o několik termonukleárních náloží, právě těch, které před nedávnem sama doporučovala rozebrat jako nepotřebné. To ale znamenalo něco chmurného, když civilizace, která v poslední skutečné válce zvítězila bez jediného výstřelu a bez jediné oběti na straně protivníka, najednou nenachází jiné východisko, než atomový úder... Na koho vlastně?

Reportér Harry Ross (z časopisu **Galaxie a my**, známý po Společenství jako jediný, kdo v tomto tisíciletí pořídil za svého krátkého pobytu přímo v centru tajemné a nedostupné hmyzí civilizace **Říše Glug** jedinečné snímky jedné **matky**), na planetě Igysuo zastihl přítomného zástupce civilizace Gurroa a pokusil se ho přemluvit, aby mu prozradil více podrobností o současném konfliktu.

»To jsi ty, Harry?« vzpomněla si Gurroova dívenka, která na Igysuo dohlížela na kompletaci náloží atomových torpéd. »Moc času nemám, ale ze staré známosti ti to neodepřu. Zatím si tady natoč co potřebuješ - jaképak s tím tajnosti - a pak mi dej vědět.«

Když jí pak přišel oznámit, že je připraven, objevila se vedle něho najednou s fialovým záblekem dvě sotva pětiletá děvčátka, objala ho z obou stran - a poté zmizela v dalším fialovém záblesku i s reportérem.

Když se Harry vzpamatoval z nadprostorového letu, který takovýmto zvláštním způsobem (bez kosmické lodi a dokonce i bez skafandru) vykonal poprvé v životě a jímž byl ohlušen, oslněn a trochu i otřesen, uvědomil si jen to, že se nachází na letícím hvězdoletu. Poznal to nejen podle slabší tíže, dosahující sotva čtvrtiny pozemské, ale také proto, že mu typ lodi nebyl neznámý. Nikde tu nebyl jediný nápis, jediné označení - což právě tuto loď určovalo. Jen Gurroa na svých lodích nikdy žádné nápisy nepotřeboval.

Obě Gurroovy holčičky zmizely mnohem dříve, než se Harry vzpamatoval z ohlušení, ale on už jejich pomoc nepotřeboval. Pamatoval si naštěstí uspořádání lodi z dob, kdy se účastnil mírových rozhovorů s Říší Glug. Brzy si uvědomil, že se nachází v předsíni hlavní řídící kabiny a hned si to také namířil do dveří.

K jeho nesmírnému překvapení tam bylo živo, i když zcela jinak, než co očekával. Z civilizace Gurroa tam nebyl nikdo, zato tam bylo více než deset lidí, kteří sem vůbec nepatřili - a některé z nich Harry dokonce poznal.

»A hleďme - máme tu nějakou návštěvu,« uvítala ho už ve dveřích vysoká, štíhlá, černovlasá Bardžanka. Harry Ross se na ni podíval a zdálo se mu, že už ji musel někdy v životě vidět - ale za nic na světě si nemohl vzpomenout, kde.

»Á - Harry Ross,« usmál se na něho druhý Bardžan. Toho Harry naopak poznal ihned. Byl to šedovlasý rektor lékařské univerzity v Cokrezu, pan Grou Sofonai.

»Co vy tady děláte?« podivil se Harry.

»Co se dá,« mávl rukou odevzdaně Sofonai.

»Zaslechl jsem, že vás dnes sháněli na univerzitě,« řekl Harry. »Měli tam nesmírně zajímavý lékařský případ a velice litovali, že Vás nikde nemohou sehnat...«

»Tady to bylo také velice zajímavé...« odtušil pan Grou Sofonai. »O co vlastně v Cokrezu šlo?«

»Jedna studentka, zaslechl jsem nějaká Hanele Weisová ze Země, tam nebyla několik dní k probuzení, nebo tak nějak«, řekl Harry nepříliš zasvěceně. »Budili ji marně i vyhlášení odborníci z univerzity, což se mi zdá divné, když vím, že za pomoci agisarů dovedete probudit i mrtvé... Ale na takovýhle druh zajímavosti tam jela od našeho časopisu kolegyně Linda, ta těm lékařským věcem rozumí víc.«

»Nebyla k probuzení, říkáte?« zbystřil pozornost Grou Sofonai - a spolu s ním všichni ostatní, kdo byli v řídící kabině. »To jméno si pamatuji, Hanele Weisová, velice nadaná dívka - a docela hezká, i když má příliš pozemsky bledou barvu pleti asi jako vy, pane Harry... Poslyšte, neprobudila se právě včera - a sama od sebe?«

»Jak to víte?« podivil se Harry. »Pokud vím, teprve to má touhle dobou vyjít... Slyšel jsem, že jakmile se ta dívka probudila, někam si odskočila - a od té doby ji už nikdo neviděl... Kolegyně Linda měla smůlu, že ji tam už nestihla. Napadlo ji dokonce zavolat si na tu záhadu Strážce, ale ti prohlásili, že o nic nejde a víc z nich nikdo nedostal.«

Všichni v řídící kabině se na sebe významně podívali.

»Myslím, že jsme doma,« usmál se jeden z lékařů.

»Tajnůstkář jeden,« usmála se i Bardžanka.

»Ale proč to dělá na zapřenou?« vrtěl nevěřícně hlavou pan Sofonai. »Stačilo by mu, aby jen slovíčko prohodil...«

»To by nebyl on,« mávla rukou Bardžanka s úsměvem plným pochopení. »Vždyť víte, jak on všude vystupuje nenápadně, jak to jenom jde.«

»Moment!« opáčil Harry. »Vás už můj případ nezajímá?«

»Ale zajímá,« usmívala se stále Bardžanka. »Jenomže nám už je jasné oč jde. Hanele Weisová asi není obyčejné děvče. Kdyby Vás to zajímalo, pane Ross, my vám můžeme na oplátku prozradit, kde se s největší pravděpodobností Hanele touhle dobou nachází.«

»To přece nemůžete vědět!« vyhrkl Harry.

»Teď nejspíš sedí za řízením jednoho křižníku Gurroovy flotily,« dokončila Bardžanka.

»Pak ovšem ta Hanele je... Gurroa?« svitlo Harrymu.

»Nerad bych se mýlil - ale bude to tak,« usmíval se pan Sofonai. »Hanele Weisová... Kdopak by to do ní řekl?«

»Ale jak víte, že se probudila právě včera?« sondoval rychle Harry.

»Protože ve stejný okamžik se nám tu přímo pod rukama probudilo šest set dětí - a všechny z civilizace Gurroa,« řekla Bardžanka. »My se tu totiž několik dní staráme právě o ty nejmladší Gurroovy děti...«

»Proč? Co je s nimi?« vyhrkl Harry.

»Ani my jsme je nemohli probudit,« řekl šedovlasý lékař Grou Sofonai. »Pane Harry, je mi už více než osm set let, většinu té doby jsem prožil jako lékař - ale ještě nikdy ve svém životě jsem se nesetkal s tak zvláštním druhem spánku. Víme o něm jen to, že to je jakýsi druh hypnózy, vyvolávaný na dálku.«

»Na dálku? To by mohlo být. Gurroa je přece telepatická bytost,« připomněl si Harry.

»Právě. A když se teď chytil s vesmírnou příšerou, ona se ho pokusila hypnoticky uspat,« vysvětloval Harrymu Grou Sofonai. »A to je velmi špatné. Dokud Gurroa bdí, příšera ho uspat nemůže, ale jakmile některá součást jeho bytosti usne, už se neprobudí. A jak je známo, člověk vydrží bez spánku jen krátce. Dokonce mnohem méně než bez vody.«

»A co když usne úplně?« zeptal se Harry.

»To by byla katastrofa,« povzdechl si Sofonai. »Nám už vysvětloval, co by potom následovalo.«

A vysvětlil to několika slovy i Harrymu.

»To jsem nevěděl... O jakési obludě jsem něco zaslechl, ale ve Společenství nikdo nic konkrétního neví. Co proti ní můžeme dělat my?« vyhrkl Harry.

»Je ještě naděje,« řekla Bardžanka. »Když pár pozemských atomových náloží Gurroa dopraví do chřtánu té obludy a nechá je tam vybuchnout.«

»Pak je to vyřešené,« rozjasnil se Harry. »Před malou chvílí jsem byl na planetě Igysuo. Odborníci ze Země tam teď horečně montují nálože, jaké měla pozemská torpéda **sylvy**! Za pár hodin jich bude postaveno pět - i kdyby některá z nich selhala, další určitě s tou obludou zatočí.«

»Jste si tím tak jistý?« zeptala se Bardžanka ustaraně. »Pane Ross, dovedete si představit účinek takového výbuchu?«

»Náhodou dovedu,« trochu trpce se usmál. »Během poslední války jsem viděl hned několik desítek těch výbuchů, naštěstí jenom na obrazovce a z dálky. To když jsme se my pozemšťané zoufale a marně pokoušeli zastavit invazní flotily Agríšů silou... Byla to příšerná bitva! Kilometrové bitevní lodě se tenkrát naráz rozplývaly na prach! Strašný pohled! Ještě že se do toho potom vložil Gurroa.«

»Včera jedna **sylva** vybuchla obludě přímo **pod kožichem**. Dovedete si představit, že to ta potvora přežila a dokázala se vzpamatovat?« řekla Bardžanka potichu.

»Ne,« hlesl Harry ohromeně. »To snad není možné!«

»Při výbuchu ta obluda na okamžik přestala s hypnózou, takže se všechny Gurroovy děti naráz probudily,« pokračovala Bardžanka. »Ale hned se vzpamatovala a začala hypnotizovat zase. Padesát Gurroových dětí, které vydržely nespat celých prvních pět dní, teď spí a nikdo z nás je nemůže probudit, ačkoliv tu sám vidíš výkvět Bardžanské lékařské vědy. Kromě těch padesáti spí i všechny malé děti - od malých mimin po mladší batolata. Pane Ross, uvědomujete si, že Gurroa nemá dost starších, takže na jeho křižnících v téhle chvíli drží nepřetržitou službu i batolata?«

»Když ale pošle té obludě další **atomový pozdrav**, tak se zase probudí těch padesát, ne?« řekl s nadějí.

»A co když se ta bestie už nepoleká a nepřestane s tou vražednou hypnózou ani na okamžik?«

»To by byl ovšem konec,« hlesl Harry zničeně.

»A my proti tomu nemůžeme vůbec nic dělat,« řekla právě tak ztrápeně Bardžanka. »A kromě toho - s každým torpédem zemře jedno Gurroovo dítě. Musí tam prý být až do posledního okamžiku kvůli orientaci a synchronizaci. Gurroa sice říkal, že se je pokusí zachránit, ale poprvé se mu to nepodařilo.«

Harry se zachvěl mrazem, který mu přejel po zádech. Lidé na Igysuo jistě dělají pravé divy, ale jestliže s každým jejich torpédem zemře dítě...

V řídící kabině se zablýsklo. U dveří, za zády Harryho, který se okamžitě otočil, se objevila desetiletá dívenka v hnědavé pracovní kombinéze, celé špinavé a odřené.

»Prosím, připravte se,« řekla potichu, ale srozumitelně, neboť v kabině bylo rázem ticho, že by bylo možné padající špendlík najít po zvuku.

»Mám připravené další torpédo. Postavili mi je Glugruzi ze skla. Má dvojitý plášť, mezi první a druhou vrstvou je půlmetrová mezera plná koncentrované kyseliny dusičné, silně stlačené rozpuštěným vzduchem. Až se tam ta bestie prožere, snad ji aspoň ta kyselina zdrží, abych stihla vytáhnout ven Michala...Ten okamžik poznám podle tlakoměru... doufám, že včas... Od vás potřebuji, abyste mi pomohli probudit alespoň dvacet starších, rozumíte?«

Přikývli a beze slova se všichni společně odebrali do místností, kde byly uloženy nejstarší děti.

»Ještě máme chvilku čas,« řekla dívenka, když viděla, že jsou všichni připraveni. »Musím dostat torpédo do **evseje** co možná těsně k bláně **Géja-pole**. Pak na okamžik blánu zruším a vzápětí ji obnovím o kilometr dál. Torpédo tak bude uvnitř a ihned vyrazí na bestii - kdežto ona nemůže stihnout dostat ani molekulu své bytosti mimo bublinu.«

»A jak pak dostaneš toho kluka ven?« vydechla Bardžanka. V té chvíli si Harry Ross uvědomil, odkud tu ženu zná! Byla to přece kosmonautka Zoidée Karasová, první z Bardžá, kdo se kdy setkal s lidmi Země!

»Naštěstí to nebude vůbec jednoduché,« řekla dívenka. »Kdyby bylo, asi by mi tamtudy ta bestie unikla. V torpédu mám synchronizátor, takže jestli to bude jen trochu možné, dostanu Michala ven i skrz **Géja**.«

Náhle se dívenka viditelně zachvěla a přitiskla si obě ruce k hlavě.

»Ne - to ne!« vykřikla potichu. Chvilinku se němě dívala a její vytřeštěné oči nepřítomně hleděly skrz lidi.

»Co se děje, Pavlíku?« byla u ní v okamžiku Zoidée.

»S tímhle jsem nepočítal,« řekla dívenka zaraženě. »Ale mělo mě to napadnout. Není možné donekonečna držet hvězdu v bublině, ze které nemůže ven ani hmota, ani záření...«

»Co se stalo, Pavlíku, mluv!« řekla Zoidée naléhavě.

»Ta hvězda se přehřála a vybuchla,« řekla dívenka temným hlasem. »Nemohu ji udržet pouhými šesti křižníky, i když se v nadprostoru **evsej** jejich síla o několik řádů násobí... Ne, šest křižníků na supernovu nestačí... Zatlačuje mi je čím dál rychleji.«

»A co ta bestie uvnitř?« vyhrkl Harry.

»Nadprostoru **evsej** se to bohužel netýká,« řekla dívenka hněvivě. »Tam na tu obludu plameny nemohou. Dokud tam bude v klidu sedět, nic se jí nemůže stát. Naopak - teď bude mít i v **evseji** prostoru, co bude chtít!«

V téže chvíli se zkroutila jakousi bolestí, vycházející přímo z ní. Tento stav trval jen krátce a zase přestal. Ale v téže chvíli se naráz probudily všechny děti v místnosti, od čtrnáctiletých po nejstaršího dvacetiletého.

»No sláva!« zvolala Zoidée.

»Ještě nejásej,« zarazil ji Gurroa a spolu s ostatními vyskočil z lůžka. »Ta bestie mě sice přestala uspávat, ale před chvilinkou jsem od ní dostal telepatickou ránu, až mi vyrazila dech! Možná se jí šumění zdálo málo účinné, proto na mě zkouší něco nového - a kdo ví co horšího vymyslela...«

Všichni se zarazili.

»Víš aspoň, co se tam uvnitř děje?« zeptala se Zoidée.

»Nevím, kmotřičko,« povzdechl si mladík. Byl proti své **kmotřičce** velmi drobné postavy, což bylo dáno tím, že ona byla Bardžanka a on Aiguřan. »Já tam teď nemohu dostat nejen torpédo, ale ani sondu. Kdyby křižníky povolily třeba na nepatrný okamžik, obávám se, že by už nedokázaly blánu opět spojit. Já ji musím držet, rozumíš? Ustupovat, ale držet.«

»A vydržíš to?« zachvěl se Harry.

»Nevím,« zavrtěl hlavou Gurroa. »S tím nemám vůbec žádné zkušenosti, ještě nikdy jsem se nepokoušel držet vybuchující supernovu... Ta se za těch pár minut roztáhla, je dvacetkrát větší, než původní hvězda... A to ji brzdím, bez **Géja-pole** by už byla mnohem, mnohem větší...«

»Co budeš dělat?« zeptal se Harry už klidněji.

»Vystřídám si posádky,« pokrčil rameny Gurroa. »Teď to všechno záleží na něčem jiném než před chvílí. Kdyby se mi blána **Géja-pole** protrhla, bude mít bestie volno. Potřeboval bych dostat dovnitř torpédo, ale nemohu teď povolit ani na okamžik. A jestli mě ta bestie začne zase telepaticky ničit dřív, než bude vhodná chvíle k poslání torpéda, bude to moc špatné...«

*****

Zloději

Sondu vedl Gynapa a Zavluja ho potichu naváděl. Mluvil šeptem, nemohl si pořád zvyknout na to, že ani hlasitý hovor **tam** v chrámu nebude slyšet.

»Teď nahoru - asi tak deset sáhů - mělo by tam být malé okénko,« dohadoval se s Gynapou.

Na obrazovce se objevilo nevelké, zamřížované okénko.

»Teď podle zdi až k cimbuří,« šeptal Zavluja. »Tam budou dveře, které nebývají zamykány - je to příliš vysoko.«

»Kdyby si uvědomili, že k nim půjdeme vzduchem, možná by je zamkli,« řekl pobaveně Gynapa.

Sonda zlehka narazila na dveře. Otevřely se, ale s tak strašlivým skřípotem, až se Zavluja přikrčil. Sonda vlétla dovnitř a rychle se vznesla ke stropu.

»Zase je tu průvan,« zahromoval kdosi zevnitř. »Chlapi, vy se snad nenaučíte ani kopnout za sebou do dveří!«

Ozbrojenec oblečený jenom do drátěné košile, bez meče a jiných součástí výzbroje, v kožených kalhotách a vysokých botách, předvedl ostatním, jak se má kopat do dveří. Pak se zase vrátil nazpět do strážnice. Světlo z jeho pochodně na chvíli osvítilo místnost tak jasně, že bylo vidět jako ve dne (kamera se přitom pohotově přelaďovala z infračervené na obyčejné světlo), ale zbrojnoše ani ve snu nenapadlo podívat se nad sebe. Možná, že by si černého válce se zaoblenými konci, sotva metr dlouhého a čtvrt metru v průměru, ani pak nevšiml. Místnost byla vysoká a sonda se vznášela těsně pod klenbou, kam dopadalo jen málo světla.

»Neviděl nás,« zašeptal Zavluja. »Výborně! Teď kolem dveří strážnice a po schodech dolů, ale opatrně, schody jsou úzké, abychom na někoho nenarazili.«

Sestup točitými schody proběhl klidně. Gynapa uvažoval, kdyby šel někdo proti sondě, asi by si svítil a světlo by je včas varovalo.

»Pozor - tady by měli chodit dva strážní,« upozorňoval ho Zavluja.

Strážní tu sice byli, ale oba leželi a chrápali. Měli tu každý svou otep slámy, aby se jim měkčeji leželo, a ovšem láhev, aby jim hlídka lépe ubíhala. Dlužno říci, že oba byli s láhví hotovi mnohem dřív než s hlídkou... Sonda opatrně proplula okénkem ve dveřích, aniž by si jí strážní všimli.

»Jsme na místě - je to určitě v té velké skříni naproti refektáři,« prohlásil potichu Zavluja.

Gynapa nechal vyklopit manipulátory a pokusil se jimi otočit klíčem, který trčel ze dveří stříně. Sonda uchopila klíč a pak se celá převrátila. Tiše to cvaklo - a když dal Gynapa zpětný chod, manipulátor dveře otevřel.

Před očima obou dobrodruhů se na obrazovce objevilo osm knih. Byly starodávné, složené z jednotlivých listů papíru, popsaného znaky. Krystalové knihy tu ovšem Gynapa očekávat ani nemohl.

»Druhá zprava je Proroctví - a tahle, třetí odleva, je Kronika,« oznamoval Zavluja šeptem.

Gynapa jemně uchopil knihu Proroctví do manipulátorů. Zmizela mimo zorné pole kamery, ani nebylo vidět kam, Gynapa však věděl, že ji právě vstrčil do vaku na vzorky. Potom tam stejnou cestou uložil i Kroniku.

»Jenže teď se nedostaneme ven,« lamentoval Zavluja. Byla to pravda, sonda s plným vakem by skutečně neprošla okénkem ve dveřích.

»Je tu ale okno ve zdi,« nevzrušoval se Gynapa. »Teď už nám nevadí, že nevíme, kolikáté v pořadí je.«

»Je ale pevně zamřížované,« dodal nešťastně Zavluja.

»Odmřížujeme je,« řekl Gynapa. »Na sondě máme vpředu... Jak vy tomu vlastně říkáte?

Požírač skály?«

»V životě by mě nenapadlo, že se jednoho dne stanu také zlodějem,« oddechl si Zavluja, když mříže za slabého bzučení stekly dolů a sonda opět vylétla do volném prostoru. »Ale je pravda, i zlodějské náčiní máte, o jakém se nám ani nezdá.«

»Já to tak neberu,« zavrtěl hlavou Gynapa. »Sám jsi nám tvrdil, že chrám měl tyhle knihy uchovávat pro všechny lidi. Když si je přivlastňuje jenom pro sebe a nikomu je nechce půjčit po dobrém, kdo je větší zloděj, my nebo tavúni?«

»Když to říkáš takhle,« rozjasnil se Zavluja, »pak může být i naše svědomí čisté!«

»Teď ještě ne,« povzdychl si Gynapa. »To až obě ty knihy zase vrátíme.«

*****

Dekadence

Gynapa vstal a přehlédl shromážděné. Bylo jich tolik, že se všichni do řídící kabiny vraku hvězdné lodi ani nevešli, ačkoli to byla největší místnost v **kovovém domě**. Shromáždili se zde všichni, od trosečníků z **Touhy** až po posledního öre. Někteří se museli spokojit pohledem na obrazovky v několika sousedních místnostech, čímž bohužel přicházeli o možnost aktivně vstupovat do diskuse.

Velitel hvězdné lodi Robert Dabin už věděl oč jde. A byl klidný. Aspoň navenek.

Kaimoo, dosavadní náčelník místních öre teď seděl vedle Dabina. Kaimoo se často chodil radit s **vyslanci z hvězd**, což neznamenalo, že by se vzdal svého vlivu a přenechal veškeré rozhodování jiným. Kaimoo byl dále uznávanou hlavou místních a jako takový byl respektován i kosmonauty. Teď byl očividně napnutý. Věděl, že se bude jednat o starodávných posvátných knihách chrámu Tavú. To věděli všichni a byli tím nesmírně napnuti a vzrušeni.

Jedním z posledních přírůstků na Gonově hoře byl vážený bratr Syng. Býval dříve radistou öre, což znamenalo, že mu byla svěřena jedna z vysílaček, kterou mohl podle potřeby dávat varovné zprávy ostatním. Syng měl svůj domek v horách Orore, kudy obvykle přijížděli vojáci královské Gardy, takže jeho hlášení již zachránila mnoho životů. Syngova nenápadná chatrč byla přilepena k silným zdem rozvalin hradu Joroto, kterému se každý raději vyhnul, protože byl kdysi prohlášen za strašidelný. Mělo to nesmírnou výhodu - nikdo nepřicházel rušit klid **starého poustevníka**. Z hradu byl jedinečný výhled po okolních údolích a kromě ukryté vysílačky typu Detója měl Syng docela slušný dalekohled. Gynapa uznale hvízdl, když si jej prohlédl. To byl další div, neboť Syng rozhodně nepatřil mezi lidi, kteří se takovými věcmi chlubí na potkání. Jakým způsobem dokázal Gynapa Synga přesvědčit, aby na čas opustil svou poustevnu a vydal se s ním na Gonovu horu, bylo záhadou i pro většinu öre, natož pro posádku Touhy. Těm navíc vrtalo hlavou, proč Gynapa Synga poctil tím, že si ho vybral do své blízkosti a dával mu přednost před jinými öre, se kterými se znal déle a důvěrněji.

»Už to konečně vyklop, Ríšo,« nevydržela napětí Lucie Luburová.

»Však se dočkáš,« přikývl Gynapa s úsměvem. »Neboj se, bude to zajímavé pro všechny.«

Znovu se rozhlédl a usmál se.

»Abyste se naučili krotit svou nedočkavost, začnu trochu rozvláčněji, hned se ukáže proč. Ačkoliv se nám dostaly do rukou posvátné knihy chrámu Tavú, přece jen je tu pořád dost nejasného, takže obraz, který nám zatím vychází, je jakoby rozmazaný. Ale abych začal pěkně po pořádku.

První co mi na této planetě bylo podezřelé, byla Detója. Ano, obyčejné rádio. Nehrálo mi od samého začátku, ačkoliv to nikomu kromě mě divné nepřipadalo.

Jenomže ve zdejším světě se rádio vyjímá jako diamantový šperk v blátě. Prostě sem nepatří. Tihle lidé vůbec neznají elektřinu, obyčejná bio-lumi-lampa v nich vyvolává posvátnou hrůzu. A najednou - nepatrná hrstka lidí, nota bene pouhých bezprávných vyvrženců společnosti, má k dispozici rádio. Ke všemu takového výkonu, že jsme je zachytili ještě daleko ve vesmíru! Jak to? Vždyť tahle planeta má ve své stratosféře obstojnou Heavisidovu vrstvu, schopnou zadržet nebo odrazit většinu rádiových vln!

Můžete mi namítnout, že i na jiných světech se některé vynálezy objevovaly v různém pořadí a někde vůbec neobjevili to, co jinde považovali za maličkost. Třeba antigravitační motory - objevili je nezávisle na sobě na planetách Bardžá a Aigura - ale nikde jinde. Aiguřané na ně přišli o mnoho tisíc let později než Bardžané, na druhou stranu byly jejich girrigy hned od počátku lepší než Bardžanské baporgy. Přitom s pouhými baporgy Bardžané prozkoumali čtyři pětiny současné rozlohy Společenství. Na planetě Ux vymysleli rezonanční

tavičky, na které nepřišli nikde jinde ve vesmíru, i když je teď používáme všude. Ale všechno ve vesmíru má své pořadí. Nemůžete objevit girrigy ani baporgy, rezonanční tavičky ani počítače a rádio, pokud daná civilizace nezná a neovládá elektřinu. To prostě nejde, pochopte.«

»Huzzeg byl génius,« ozvalo se ze shromážděných.

»Prosím, nevylučuji ani možnost, že se na některém světě najde jedinec, jehož genialita úroveň celého okolního světa předstihne - třeba o celá staletí. Takové případy se stávaly a stávají. Ale ani genialita nepomůže není-li na co navázat. Bez elementárních znalostí elektřiny není možné postavit rádio, na tom trvám! Proto nejsem ochoten uvěřit, že nedávno zemřelý bratr Huzzeg vynalezl Detóju. A vůbec nejsem ochoten uvěřit, že člověk bez znalosti elektřiny vynalezne vysílačku schopnou vysílat mimo planetu, vynalezne ji hned se slušnými polovodiči, zvolí si zapojení, které je s nimi nejúčinnější a ke všemu vypracuje optimální způsob výroby v podmínkách, jaké zde panují. Napadlo mě jednu hračku rozebrat a podívat se do ní. Co tam bylo? Sto padesát termočlánků, které dávají elektrický proud teplem lidského těla, měnič s tunelovými Esakiho diodami a perfektní stříbrné akumulátory. To je, co? a tohle že dal dohromady jediný člověk?

Nebudu to už dále rozvádět. Bratr Huzzeg zkrátka Detóju nevymyslel. Byl to určitě šikovný člověk, ale Detóju jenom postavil podle dokonalého návodu, který mu zanechal někdo dávno před ním.«

»Ty snad popíráš, že náš bratr Huzzeg vymyslel Detóju?« zamračil se Kasiže a pokusil se prodrat se davem v místosti blíž ke Gynapovi.

»Je mi to líto - ale musím,« přikývl Gynapa. »Uvažuj sám - jak by potom mohla být zmínka o Detóji i v prastaré knize Proroctví, která už stovky let leží v chrámu Tavú?«

»Ale tavúni přece Detóju neznají!« namítl Kaimoo.

»Kněží chrámu Tavú Detóju vskutku nepoužívají - možná si ani nedovedou představit, k čemu může být rádio dobré. Ale někteří z nich určitě vědí, že Detója existuje - i když si snad většinou myslí, že je to jen jakási hlásná trouba. Ale podívejte se, co jsme se Zavlujou našli v chrámu Tavú!«

Gynapa vyzvedl nad hlavu jakýsi nevelký předmět, aby si jej všichni mohli dobře prohlédnout.

»Tady vidíte také Detóju, ale jinou než jakou má většina öre,« řekl Gynapa nahlas. »Tato ležela v chrámu Tavú několik set let, tedy dávno předtím, než bratr Huzzeg postavil svůj model. A co je překvapivější - obsahuje složitější součástky než Detója bratra Huzzega. Součástky, na jaké by byla pyšná kterákoliv vyspělá civilizace. Neříkám že jsou dokonalejší než současné zázraky japonské techniky - ale nemají k nim daleko. Což znamená jen jedno. Dávno před bratrem Huzzegem tu byl někdo, kdo naprosto dokonale ovládal radiotechniku.«

»To přece nemyslíš vážně, Richarde,« zavrtěla nevěřícně hlavou Borelová. »Japonská radiotechnika - u divochů?«

»Prosím tě Edito, posaď se, pořádně se nadechni a něčeho se přidrž, ať nám neupadneš,« řekl Gynapa nahněvaně. »To, co se dozvíš v nejbližších chvílích, s tebou docela určitě bací o podlahu.«

»Proč tedy tu dokonalejší Detóju nikdy nepoužívali kněží chrámu Tavú?« namítla Borelová uraženě.

»Protože se ji neodvážili rozebrat - ani nebyli schopní přijít na zkrat v napájecí části. Detója uchovávaná v chrámu byla už několik století němá, neboť tam nebyl nikdo, kdo by ji dokázal opravit. Náš kybernetik Vortje závadu odstranil. Detója potom promluvila. Na stejné délce vlny jako ostatní!«

»Ale kdo ji tedy vyrobil?« zeptala se Luburová.

»To nevím,« usmál se Gynapa. »Ale vím, komu asi původně patřila. Žil tu totiž kdysi člověk, který se stal legendou. Jmenoval se Šijima.«

»Prorok Šijima, zvěstovatel Proroctví!« vykřikl nábožně Kaimoo. Všichni přítomní ztuhli při vyslovení tohoto jména.

»Ano, byl to ten, koho později nazývali prorok Šijima,« přikývl Gynapa. »Ale - ten člověk nebyl prorokem odjakživa. Tím se stal až později, po své smrti. Protože původně to byl - velitel výpravy hvězdoletu Koreoto, vyslaného před devíti stoletími z dvojice sjednocených planet Erroly a Kerré, vzdálených odsud pouhých osmdesát světelných let!«

Tato slova, která ponechávala místní obyvatele ve stále stejné nábožné úctě jako pouhé jméno prorokovo, zapůsobila na kosmonauty hvězdoletu Touha jako elektrický výboj.

»Cože? Jak to? Odkud to víš? Proč jsi nám to neřekl dřív?« zněly výkřiky jeden přes druhý.

»Klid, prosím,« napřáhl před sebe ruce dlaněmi dopředu Gynapa, jako kdyby chtěl všechny odstrčit. »Klid - všechno se dozvíte! a držte se sedadel, ať pořád nevyskakujete!«

Shromáždění se utišilo téměř okamžitě. Jedni posvátnou bázní, druzí čirou zvědavostí.

»Tak nejprve - proč jsem to neřekl dřív? Protože to sám vím asi půl dne, což je právě čas potřebný na svolání tohoto shromáždění. A předtím jsem musel slovo po slovu prostudovat překlad dvou posvátných knih, které jsme si nedávno půjčili z chrámu Tavú,« vysvětloval Gynapa.

»Což umíte číst i Posvátné knihy?« vytřeštil údivem oči bývalý kněz Zavluja. »Vždyť jsou napsány tajnou řečí, které rozumí vždy jen dvanáct zasvěcených velekněží!«

»To není tak těžké,« usmál se Gynapa. »Neumím sice vaši **tajnou řeč**, ale ani to není potřeba - máme dokonalý překlad obou těchto knih. Budeš-li mít zájem, můžeš si je přečíst i ty - přeložíme ti je do obyčejné řeči.«

»Čáry!« ozvalo se z davu öre.

»Žádné čáry, ale poctivě po staletí získávaná moudrost našeho světa,« opáčil Gynapa. »Víte přece, že umíme mnohé, co se vám zdá jako zázračné, ale uvědomte si, že část těchto **zázraků** jste se už naučili i vy!«

»Ale většině z nich nerozumíme,« povzdechl si Kasiže.

»Však se je učíte teprve krátce,« pokrčil rameny Gynapa. »A ani po dlouhém učení nemůže jediný člověk vědět všechno. Proto každý z nás umí jenom část z celkového vědění našeho světa - a teprve všichni dohromady můžeme dělat **zázraky**.«

»Budiž,« pokýval hlavou Kaimoo. »Copak je tedy napsáno v těch knihách?«

»První knize se říká Kronika,« začal věcně Gynapa. »Ona je to skutečně palubní kronika hvězdné lodi Koreoto. Začíná seznamem členů posádky a datem startu z planety Kerré. Pokračuje poměrně jednotvárným putováním vesmírem v oblasti těsně podsvětelných rychlostí, což se projevilo tím, že posádce uběhlo jen pět let, zatímco jejich loď proletěla více než osmdesát světelných let a dostala se až do této planetární soustavy. My Einsteinovo zkrácení času neznáme, naše lodi nelétají v těchto režimech rychlostí, ale můžete si má slova ověřit v palubní knihovně. Vidíme z toho ale, že civilizace Kerré neobjevila lety nadprostorem.

V této hvězdné soustavě byla však loď Koreoto nešťastně zničena meteorem, který zničil její pohonné stroje a přinesl smrt většině posádky.

Přežilo devět lidí: šest mužů a tři ženy. Jako poslední naděje jim posloužil malý výsadkový raketoplán. Když z něho vymontovali všechno, co nebylo bezpodmínečně nutné, vešli se dovnitř všichni. Neměli už ani zásoby, zbývala jim jedině planeta. Kdyby na žádné nebyly podmínky vhodné k životu, asi by zahynuli. Po katastrofě mateřské lodi dokázali objevit všechny čtyři planety a určit, na které z nich je kyslík - a šli do toho.

Raketoplán se s nimi snesl na hladinu velkého jezera a poslední setrvačností s nimi vyjel na povlovný písčitý břeh. Proměnil se jim tak v dobrý příbytek pro začátek jejich pobytu na tomto světě.

Zato byli úplně na dně se zásobami. Neměli vzduch - ale zjistili, že mohou dýchat

ovzduší tohoto světa bez újmy na zdraví. Riskovali otravu jídlem - ale i tady měli štěstí. Na mikroby se příliš neohlíželi - a jen jediný z nich zemřel na nemoc, ale to až mnohem později.

Byl to ale život velice těžký. Spali sice na tvarovaných lůžkách raketoplánu - ale honili po lese zvěř, aby nezemřeli hlady. Mohli by se během dvou hodin přemístit na kterékoliv místo pevniny, stačilo by zapnout motory - ale prodírali se pěšky houštinami. Palivo si schraňovali na pozdější dobu, eventuálně pro případ nouze. Potkávali tu lidi - ale ti před nimi v hrůze utíkali, protože je považovali za démony.

Na rozdíl od nás tihle lidé věděli, že jim nikdo nemůže pomoci. Zpráva o katastrofě by putovala vesmírem osmdesát let a ještě déle by k nim pak letěla další výprava. Přitom průměrný věk lidí na Errole a Kerré je jenom asi stopadesát let, takže bylo jisté, že jakákoliv pomoc přijde pozdě. Kosmonauté věděli, že jejich osud je zemřít na cizí planetě a že nemají žádnou možnost návratu. A proto se už od začátku zařizovali natrvalo.

Jejich vybavení bylo mnohem skrovnější, než jaké máme my dnes. Měli zbraně, které jim mohly zajišťovat obživu lovem i obranu před dravci. Neměli sice fotomety jako máme my, ale docela obstojné pušky. Náboje, které vystříleli, si znovu plnili, protože měli mezi sebou schopného chemika, který i ve zdejších primitivních podmínkách dokázal opatřit vše potřebné. Neměli rezonanční tavičky, ale postavili si vysoké pece na tavení kovů a úspěšně tavili a kovali železo i měď. Rozhodli se, že si na vysoké skále postaví sídlo, protože raketoplán, opálený a vyžíhaný průletem atmosférou, zrezivěl a rozpadl se. Získali pevný hrad na vysoké skále, zčásti dlabaný do skály, zčásti postavený z kamene a betonu. Zbytky tohoto hradu si možná půjdeme prohlédnout, víme totiž, kde ho máme hledat.

Na nejvyšším místě hradu brzy vztyčili dvacetimetrovou kovovou parabolu rádiové antény. Postavili ji, sestrojili i vysílačku. Většinu elektroniky vymontovali z raketoplánu, některé důležité součástky si museli vyrobit tady. Vysílačku uvedli do chodu téměř deset let po svém přistání na planetě.

Tehdy jeden z mužů zemřel. Příčinou byl úraz na stavbě. Ale ostatní se nezastavili. K pěti zbylým mužům a třem ženám přibylo dalších osmnáct domorodců; tak jako v našem případě to i tenkrát byli öre, vyvrženci. A kromě toho se jedné ženě narodilo dítě, děvčátko. Další děti se pak narodily místním lidem, kteří si na hradě brzy zvykli. Palubní deník se změnil v kroniku hradu, je tam zaznamenána každá významnější událost, všechno doplněno obrázky a plánky. Tak se například můžeme dočíst, že elektřinu získávali z miniaturní podzemní elektrárničky, jejíž turbínu napájela voda blízké říčky, že měli na hradě vodovod, a tak podobně.

Jednoho dne byla vysílačka hotová. Text depeše sestavili dávno, museli jen počkat, až bude planeta v příznivé poloze, aby anténa mířila správným směrem a mezi ní a cílem vysílání nebyla žádná překážka. A protože víme, že museli čekat do zimy, jindy by stínila zdejší hvězda, znamená to, že jejich vysílání směřovalo právě proti směru, odkud jsme přiletěli my. Proto naši předchůdci pocházeli z tohoto místa...«

Gynapa rozsvítil obraz hvězdné oblohy promítaný na bílou stěnu kabiny, a ukázal na jednu z hvězd.

»To je přece - naše bohyně Kerré!« vydechl Zavluja.

»Vaše bohyně není tato hvězda, ale planeta která se u ní nachází. Je to ve skutečnosti svět, velice podobný zdejšímu světu Saimeo, kde se teď nacházíme,« řekl Gynapa. »Bohužel, nemáme možnost se tam podívat. Naše loď je v zoufalém stavu, s ní těžko někdo odletí. Ale téměř najisto víme, že tam jsou dokonce dvě civilizace.«

»Tam bych se chtěla podívat,« řekla Irolová. »Mě vždycky lákaly daleké světy...«

»Vždyť jsi, co já vím, už sama dva druhy dosud neznámých bytostí prozkoumala,« obrátila se na ni vyčítavě Lerouxová. »Cožpak musíš ty sama objevit všechny civilizace, co jich ve vesmíru je? Nech taky něco jiným!«

»Neobjevila dva druhy bytostí, ale tři,« opravil jemně Lerouxovou Gynapa.

»Ale ten jeden se nepočítá,« zavrtěla hlavou Zirranei. »Vždyť jsem hned na první pohled agisarem poznala, že je to pozemšťan, i když se zničeho nic objevil spolu s Aiguřany na Askarisu.«

»Toho ani nemyslím,« řekl Gynapa s úsměvem. »Ty opravdu máš ohromné štěstí na objevování neznámých bytostí. Nejprve jsi přece popsala Aiguřany, že?«

»To ovšem bylo obrovské štěstí a nemám na tom ani žádnou jinou zásluhu, než že jsem tou dobou právě byla na Askarisu jako jediná Bardžanka s agisarem. Víte, že se tam hvězdné letadlo Aigury objevilo naprosto nečekaně... Že měli s sebou člověka ze Země, bylo podivné, ale dobře víte, jak se to přihodilo. Sebrali ho tenkrát na Zemi náhodou...«

»Pak jsi zkoumala zdejší lidi. To nebyla žádná náhoda, vždyť ses přece právě kvůli tomu přihlásila do naší výpravy, nebo ne?« pokračoval Gynapa.

»Jistě - ale náhoda je, že tito lidé jsou tak blízko nám lidem B-typu,« pokrčila Zirranei rameny. »Bez ohledu na pozemské rasy bych zdejší lidi prostě zařadila na Zem. Mají k ní blíž než k Bardžá.«

»A pak jsi zkoumala třetí typ lidí,« pokračoval Gynapa.

»A můžeš mi, prosím tě, vysvětlit, který?« vyjela si na něho Zirranei dotčeně.

»Přeci ten, který sis právě tak přála poznat,« rozesmál se Gynapa. »Obyvatele planety Kerré přece! Ty to ještě nevíš - ale velekněžem chrámu Tavú se může stát jen přímý potomek kosmonautů hvězdné lodi Koreoto - a tím také lidí z Kerré!«

»Ty myslíš - Myrgu?« vytřeštila oči Zirranei.

»Ano, Myrgu,« přikývl Gynapa.

»Myrga je přímý potomek kosmonautů? Vždyť se od zdejších lidí vůbec ničím neodlišuje!«

»On už asi není úplně čistokrevný potomek obyvatel Kerré - protože ti se za těch pár století promíchali s místními... Při kratším průměrném věku zdejších lidí se tu za tu dobu vystřídalo mnohem víc generací, než je obvyklé na Bardžá...«

»To by se ale lidé z Kerré museli lišit od lidí zdejšího světa tak nepatrně, jako lidé Země od lidí z Bardžá! Pak ale bychom tu objevili ne jen jednu civilizaci lidí, málem přímo kompatibilní s lidmi B-typu, ale hned dvě!« vykřikla Irolová nadšeně.

»Tak nějak to asi bude,« přisvědčil Gynapa. »I v Kronice bylo napsáno, že narození prvního dítěte smíšeného typu v té době očekávali velmi napjatě. Na Kerré neznají vaše agisary a otázku možné kompatibility vyřešili nejjednodušším možným způsobem - pokusem. A když se první místní ženě narodilo dítě s jedním z kosmonautů, bylo to jasné. Později se sice narodilo i pár deformovaných dětí-mutantů, ale to by se dalo vysvětlit i jinak než nekompatibilitou, protože jedno z těch mrtvě narozených dětí mělo zaručeně jako oba rodiče původní kosmonauty z Kerré. Víte přece, že právě kosmonauté musí být častěji než ostatní kontrolováni na genetická poškození, daná kosmickým zářením - tak by se daly vysvětlit i všechny další případy deformací u smíšených dětí na této planetě. Ostatně, nebylo jich mnoho.«

»Ale jak je možné, že právě ti, kdo by měli být nositeli pokroku v tomto světě, se stali největšími nepřáteli všeho nového?« nechápal Njongo. »Jak to, že potomci kosmonautů, to znamená lidí z vyspělé civilizace, se nakonec stali kněžími chrámu Tavú, instituce, která tyransky upírá svobodu většině ostatních lidí?«

»Ani kosmonauté nemají patent na rozum - a také principy svobody se musí neustále oživovat,« řekl Gynapa smutně. »Právě potomci kosmonautů se dostali na tu nejhorší cestu, jakou si mohli zvolit. To všechno pro svou nesmírnou pýchu, kterou si sami vypěstovali - viď Borelová! Tak dlouho se nad členy této - připouštím poněkud primitivnější - civilizace vyvyšovali, až se jejich odlišnost, zpočátku daná jen vyšší úrovní vědění, postupně změnila jen v neodůvodněné pohrdání **obyčejnými** lidmi - a nakonec nebyla dána vyššími znalostmi, ale stala se pouhým deklarovaným Zákonem.«

»Ale proč se tedy proti nim ostatní lidé nepostavili?« zajímala se Sentová.

»Protože zpočátku měli potomci kosmonautů proti okolním lidem nespornou výhodu svých vědomostí a dovedli ji využít. Zdejší lidé se na ně dívali jako na bohy a všechno, co bylo odlišné od zdejší technické úrovně, byly pro ně zázraky. Na rozdíl od nás oni zdejším lidem neřekli, že jsou stejní jako oni. Nechávali je v jejich víře, že se jedná o nadpřirozené věci - a ještě je v tom podporovali. Ale už první velitel Šijima nelibě viděl, jak mu z dílen přichází stále častější volání o radu, jak méně a méně předmětů jsou trosečníci a ti zasvěcení, co s nimi žili, schopni vyrobit. Za dob Šijimy postavili tři letadla, primitivní, křídlatá, s vrtulemi. Ale nedokázali opravit hvězdnou vysílačku, když jim jednoho dne shořely důležité součástky, nedokázali ani udržet svoje vlastní letadla v provozuschopném stavu. Noví lidé se učili jen to, co bezprostředně potřebovali - a staří postupně zapomínali. Kosmickou navigaci znali původně všichni. Pak jednou Šijima zjistil, že ji zná už jen on sám.

A tehdy se stalo, že byl hrad poškozen při zemětřesení. Pět lidí zahynulo, dva místní a tři kosmonauté, jedno dítě bylo těžce zraněné a zemřelo do týdne a většina ostatních utrpěla lehčí zranění. Kapitán Šijima při této katastrofě přišel o ruku - rozdrtil mu ji padající kámen.

Jako invalida se už nemohl přímo podílet na stavbě druhého hradu. Skupinka se rozhodla přestěhovat se do jiného kraje, mimo seismickou oblast. Pustili se do stavby dalšího hradu, který měl být pevnější a odolnější vůči zemětřesení. Druhý hrad skutečně přečkal dlouhou dobu, kdežto původní útočiště kosmonautů v seismickém pásmu se za několik dalších staletí změnilo v ruiny.

Kapitán Šijima nedokázal zahálet, asi proto začal psát knihy. Kromě toho, že dále vedl kroniku, začal podle svých vzpomínek popisovat všechno, co by se podle něho mohlo hodit těmto lidem. Technologické postupy, základy výroby, vědecké znalosti z matematiky, lékařství, chemie, fyziky. Za zbytek svého života napsal těchto knih několik a určil, že musí být pečlivě opatrovány. Když bylo třeba něco podle těchto knih v dílnách vyrobit, musel být pořízen výpis, ale kniha sama nesměla opustit knihovnu, aby nebyla poškozena nebo zničena. Šijimovi následovníci pravidlo dodržovali - bohužel naprosto slepě - nepořizovali ani opisy, takže tato pokladnice vědění zůstala ostatním lidem nadobro uzavřena...«

»Tak jsem to tvrdil i já - že Knihy měly sloužit, místo aby bylo slouženo jim,« podotkl tiše Zavluja.

»Jedna z prvních knih které Šijima napsal se dnes velmi nepřesně nazývá Proroctví. Nepřesně proto, že Šijima v ní vůbec neprorokoval co a kdy se stane. Jen poctivě popsal, co jednou může nastat. Psal v ní, jak jednou možná na planetu dorazí další hvězdný letoun z Kerré. Obrázky **ohnivých lodí** dávají dobrou představu o jejich kosmické technice. V době hvězdné lodi Koreoto to byly malé i větší rakety - proto **ohnivé lodě**. Šijima také popisuje, jaké to bylo na planetách Kerré a Errola v době, kdy odtud odlétali. Tato kniha je pro nás zvlášť cenná, neboť všechno, co kdy bylo napsáno o této planetě, můžeme sami ověřit nebo i lépe prozkoumat, kdežto všemu co popisuje Šijima o svém domově, musíme věřit.«

»Proto Myrga tvrdil, že my nejsme praví!« došlo konečně Zirranei Irolové. »Proto neustále tvrdil, že naše loď není ta pravá **ohnivá loď**!«

»Šijima napsal více knih,« pokračoval Gynapa. »Ale jednu drobnou chybu přece jen udělal. Napsal tyto knihy v jazyce, kterým mezi sebou hovořili trosečníci, tedy v jazyce Kerré. Jeho nástupci již mluvili jazykem místních obyvatel a pro ně zůstaly všechny zápisy nesrozumitelné. Dnes už původní jazyk planety Kerré zná nejvýše úzký kruh vyvolených kněží chrámu Tavú. Proto jen oni mohou čerpat další vědomosti z knih, ale používají je, aby udrželi ostatní pod krutou, despotickou nadvládou. My jsme na Myrgu nepromluvili řečí planety Kerré a on z toho správně usoudil, že nejsme ti, které očekává.«

»Ale jak nám vysvětlíš, že kněží z Tavú neznají Detóju, zatímco vyvrženci öre ano?« zeptal se pilot Marel.

»Bratr Zavluja také ví o mnohých věcech, neboť byl dříve také knězem chrámu Tavú,«

usmál se Gynapa na vousatého öre, který naslouchal pozorně jako všichni ostatní. »Myslím si, že bratr Zavluja nebyl první, kdo opustil brány chrámu Tavú, protože se nechtěl dále účastnit nepravostí, páchaných za jeho zdmi. Zdá se, že si jeho předchůdce s sebou kdysi dávno vzal vzácný poklad - Šijimovu knihu o elektrotechnice. Proto se kněžím chrámu Tavú nedostává právě těchto znalostí. Bratr Huzzeg, tvůrce roztomilých vysílaček Detója, je zřejmě jenom kopíroval. Moc by mě zajímalo, co všechno v té zmizelé knize bylo - a kde se nachází dnes...«

»Nás by to zajímalo také,« povzdychla si planetoložka Jane Marelová. »Byla to vážně zajímavá přednáška, Richarde. Ještě tak kdybys věděl, kde byly ty hrady...«

»Já to přece vím,« opáčil s úsměvem. »Však jsem říkal, že bychom se na ně měli jít podívat. Původní hrad, postavený kdysi trosečníky hvězdné lodi Koreoto, se jmenuje Joroto. Je v troskách, ale věřím, že bychom v jeho podzemí mohli leccos zajímavého nalézt. V kronice je napsáno, že tehdy opouštěli hrad Joroto narychlo a nemohli se příliš zdržovat hrabáním, zvláště když se země neustále chvěla a bylo to nebezpečné.

Druhý hrad, pozdější, byl postaven velmi dobře a jistě bude dlouho snášet nejen nepřízeň počasí, ale i pokusy lidí o jeho zničení. Nemusíme za ním putovat příliš daleko. Je to totiž - chrám Tavú.«

*****

Královské vojsko

»Dabine - něco se děje,« vrazil do velínu Gynapa.

»Už mi to právě říká Kaimoo,« přikývl Dabin a ukázal na zástupce öre, stojícího proti němu. »Do země jede královské vojsko. Ale nevím, co my s tím máme dělat...«

»Řekl bych, že zrovna my bychom s tím něco dělat měli,« prohlásil Gynapa. »Víš, nebo tušíš, co v tomto kraji znamená příjezd královského vojska?«

»Kaimoo se mi to právě snažil vysvětlit,« pokrčil rameny Dabin. »Pochopil jsem jen, že se jedná o jakési neštěstí.«

»Mně to vysvětloval Kasiže, ale zdá se, že jsem pochopil rychleji než ty,« škaredil se na velitele Gynapa. »Příjezd královských vojáků se dá přirovnat jenom k přírodní pohromě, asi jako když na pole přiletí mrak kobylek. Ovšem z kobylek může být i užitek, místní lidé je nakládají do sudů s octem nebo se solí, vaří si z nich nápoj Grízi a mají tak alespoň nějakou náhradu za sežranou úrodu. Kdekoliv v království se více obávají královské Gardy. Po té obvykle nezůstane nic, co nebylo včas zakopáno. Tím spíš to platí v naší okrajové provincii, kde nikdo z královských vojáků nemá ani příbuzné, ani známé, na které by bral ohled. Krom toho tu mají smutnou zkušenost z posledních vpádů, kdy se Garda k místním lidem chovala jako k poraženému nepříteli. Lidé před vojáky houfně prchají do lesů, ačkoliv tu pobyt v lesích rozhodně nepatří mezi rekreační podniky jako v civilizovanějších světech.«

»No dobrá - ale co my s tím máme společného?« zeptal se opět Dabin nerozhodně.

»My?« vybuchl Gynapa. »My bychom se přece měli zamyslet, jak tu pohromu co nejvíce zmírnit!«

»Ale co chceš udělat?« zeptal se Dabin. »Chceš se snad s těmi vojáky prát? Kolik lidí můžeme odvézt sem, do bezpečí na Gonovu horu? Sám víš, že nejvýš pár set!«

»My lidé strašně rychle zapomínáme,« vzdychl si Gynapa. »Jak je to dávno, co u nás na Zemi byla také taková pohroma? Nazývala se, pokud si vzpomínám, **Svatá válka**... Nedošlo ti, že to bude podobný případ? a že by se dal vyřešit stejnými prostředky?«

»To bychom možná mohli zkusit... Ale dobře víš, že máme jen jeden jediný agisar! Co když to Zirranei nezvládne?«

»Musíme se o to přinejmenším pokusit, Robe,« trval na svém Gynapa smířlivěji. »Měl bys svědomí nechat kdovíkolik lidí povraždit? Víš, co dokáže s bezbranným člověkem udělat chlap s metrovým mečem?«

»No dobrá - ať se nad tím Zirranei zamyslí,« mávl rukou Dabin. »Beztak to bude záviset jen na ní.«

»Já už jsem jí to vysvětlil - ona už s **Gisíkem** ty umělé baktérie pěstuje,« řekl Gynapa. »Potřebuje k tomu jenom krev od několika dárců, ale dobrovolníků jsme našli dost.«

»Dobrá - vezmeš si to na starost s ní,« rozhodl Dabin. »Jednak sis to vymyslel - a také se ve zdejším společenství vyznáš nejlépe. Koho si na to vezmeš?«

»Už mě prosil Kasiže,« odtušil Gynapa.

»Mně bys nevzal?« otázal se Kaimoo.

»Vzal - kdybych nutně nepotřeboval alespoň jedno místo navíc jako rezervu,« řekl Gynapa.

»Jak si vlastně představujete bojovat proti královským vojákům?« chtěl vědět Kaimoo.

»Abys věděl, chystáme se mezi královské vojáky nasypat nemoc, jako nám to tady chtěli udělat Kasoo a Motii. Hlavní rozdíl bude ale v tom, že naše nemoc sice všechny královské vojáky zneškodní, ale nikoho z nich nezabije, rozumíš?«

»K čemu to bude, když jim neublíží?«

»Oni nezemřou, ale na celý den usnou, ale tak pevně, že je nic na tomto světě neprobudí. Mezitím do jejich ležení vtrhnou naši lidé...«

»...a pobijí je jako kuřata o svátcích Ksišanta,« dodal rychle a s nadšením Kaimoo. »To

by se mi líbilo!«

»Jenže my žádné vraždění nestrpíme,« zamračil se Gynapa.

»Tak k čemu potom to všechno?« divil se dál Kaimoo.

»Což si opravdu nedokážeš představit, že by to šlo i bez toho věčného zabíjení?« obrátil Gynapa oči v sloup. »Zkus si promyslet, jak to bude vypadat. V ležení všechno spí, lidé i zvířata. Nikdo se neprobere, ani když vojáky svlékneme ze zbroje, sebereme jim zbraně a necháme je v košilích.«

»To je podle mě zdlouhavé,« zabručel Kaimoo. »Proč jim rovnou nepodřezat krky - to by bylo přece rychlejší a taky mnohem jistější.«

»Protože naše víra nám v takovém případě zakáže pro vás hnout jediným prstem,« zamračil se Gynapa. »Dobrá, zkuste si je pobít - ale bez nás!«

»Máte hrozně nepraktickou víru,« zabručel Kaimoo.

»Naopak,« usmál se Gynapa. »Kdybychom vojsko povraždili, král sebere jiné, větší. Kdežto když se mu vrátí vojáci sice všichni, ale bez zbraní a s očima navrch hlavy, neboť nikdo z nich nepochopí, jak se to mohlo stát, co si bude pan král myslet? Samozřejmě ho napadne, že v tom budou čáry a kouzla. Bude sem posílat další vojsko, když si nebude jistý, co tady vlastně proti němu stojí? Já si myslím, že ne. Tím budeme mít pokoj natrvalo.«

»No... máš možná pravdu,« připustil neochotně Kaimoo.

»Vidíš,« oddechl si Gynapa. »Však už jsem to probíral spolu s Kasižem, není to jenom z mé hlavy...«

»Kasiže je velice chytrý mladík,« pokýval hlavou Kaimoo. »V tom případě nic nenamítám...«

»Dobrá - jak je na tom Zirranei?« zeptal se Dabin.

»Do večera bude mít hotovo,« kývl Gynapa. »Musí předem proti té spavé nemoci přeočkovat nás, to znamená mě, Kasiže - a celé naše **úderné komando**, co bude zítra ráno odzbrojovat královské vojáky. Ovšem až do večera budou královští vojáci řádit, v tom jim nezabráníme...«

»Jenže oni teď cestují lesem Gwanaluí,« usmál se Kaimoo. »Tam mohou ublížit leda medvědům...«

»Tak naopak dejte pozor, aby medvědi neublížili vojákům, až budou spát,« staral se Dabin.

»Bez obav - máme to vymyšlené dobře,« řekl Gynapa už na odchodu.

*****

Druhá bohyně

Nad třetím hradním nádvořím pyšného královského sídla po poledni pomalu zakroužila velká stříbrná kapka. Klesla dolů, ale nedosedla, zůstala viset kousek nad kamenným dlážděním.

Královští zbrojnoši ihned vyhlásili poplach. Okamžitě se jich asi dvacet rozestavilo půlkruhem kolem dveří do hlavní budovy, namířili své píky na neznámou věc - a vyčkávali.

Ve stříbrné kapce se otevřely podivné dveře. Část pláště se odklopila směrem nahoru, druhá část směrem dolů. Spodní část teď vytvořila jakýsi padací most, po němž vzápětí z letadla vypochodovala podivná černá postava...

Stříbrná kapka pak uzavřela svoje dveře, bez jediného zvuku se vznesla do výše a zůstala nehybně viset nad středem nádvoří, ovšem tak, že i na nejvyšší hradní věž pohlížela s úctyhodné výšky.

Černá postava chvíli nehybně stála a všichni si ji mohli dobře prohlédnout.

Nebyla neúměrně vysoká - ale také se nejednalo o žádného střízlíka. Tělo podivného cizince bylo zakované do silného pancíře z černého kovu, z něhož byly i jeho rukavice a boty. Také přílba byla leskle černá, bez chocholu, čistě hladká, jen s dozadu ubíhajícím kovovým límcem. Na čele byl zasazen jiskřící diamant, jistě velmi značné ceny. Na zádech měla postava silný černý plášť, který splýval skoro až k zemi.

Zdálo se, že cizinec kupodivu není ozbrojen. V kovových rukavicích nedržel žádnou zbraň, ať již by to bylo kopí, meč nebo pistole. Přesto z jeho postavy čišel strach. Pár kroků, které až dosud učinil, mohutně zadunělo nejprve na kovovém můstku létající lodi, pak i na kamenném dláždění. Cizí rytíř se zastavil a zdálo se, že si pohledem měří les kopí, která se proti němu zdvíhala. Bylo divné, že vůbec nebylo znát kde má jeho přílba otvory hledí. Byla zepředu tvarovaná několika vpadlinami, které vůbec neodpovídaly tvaru lidské hlavy.

Potom rytíř pokročil o několik kroků, které ho dělily od strážných. Zastavil se pouhé dva kroky od napřažených kopí, zvedl prázdnou ruku a zřetelně prohlásil:

»Chci mluvit s králem. Zaveďte mne k němu.«

Z houfu strážných, kteří se poněkud rozestoupili, na dva kroky vystoupil vousatý muž v křiklavě červeném obleku.

»Král nepřijímá,« ohlásil rozhodným hlasem.

»Mne přijme,« odpověděl stejně sebevědomě černý rytíř.

»Král odpočívá po obědě,« prohlásil strážný naléhavěji.

»Odpočívat může až potom,« prohlásil černý rytíř.

Všichni strnuli. Co svět světem stojí, žádný člověk se neodvážil mluvit tímto tónem, když je na něho namířeno tolik těžkých kopí!

»Mluvíš příliš směle, rytíři,« chmuřil se strážný. »To není dobré. Mluvíš se samotným královým hofmistrem!«

»Pak mne ohlaste u krále,« trval na svém rytíř. »Patří to do vašeho úřadu, ne?«

»Koho mám ohlásit?« zeptal se muž, který o sobě tvrdil, že je hofmistrem. Z tónu jeho slov bylo patrné, že muž přece jen uznává odvahu neznámého rytíře a že by snad byl ochoten něco pro splnění jeho smělého požadavku udělat.

»Ohlas, že s ním přišel jednat ten, kdo před včerejškem odstrojil jeho armádu,« řekl rytíř.

Tentokrát jeho slova měla na vojáky účinek. Všechna kopí se zvedla výš a několik rukou se napřáhlo, připraveno mrštit dlouhé kopí s ozubeným ostřím na cizince. Ale žádný z vojáků nic nehodil, všichni disciplinovaně čekali na povel k útoku, který zatím nepřicházel.

»To není jméno, které mohu ohlásit,« odmítl hofmistr.

»Pak tedy ohlaste rytíře beze jména,« odsekl černý.

Hofmistr ustoupil o krok.

»Dobrá - tak tedy ohlásím,« přikývl zachmuřeně. »Ale vy tady stůjte a nehýbejte se. Jestliže se pohnete dřív než se vrátím, moji vojáci zaútočí svými píkami.«

»Dobrá - tak tedy zůstanu stát,« přikývl i černý rytíř. »Ale vy si pospěšte - jestliže se nevrátíte, než by se kůň napásl, rozvalím vrata a vejdu dovnitř. Z pík vašich vojáků nemám vůbec žádné obavy!«

Několik dalších paží se napřáhlo, ale dosud na cizince, mluvícího tak troufale, žádná zbraň nezaútočila.

»Chceš vyhrožovat, rytíři?« podivil se hofmistr.

»Oznamuji vám jen svůj úmysl hovořit s králem,« odvětil rytíř. »Naopak - dávám vám čas. Ale ten se začal zmenšovat, proto se tu zbytečně nezdržujte planými řečmi!«

Muž v červeném vstoupil do dveří na okamžik pootevřeným křídlem. Vzápětí bylo slyšet zasouvání těžké závory. Několik strážných se nervózně zašklebilo. Částečně nad smělostí černého rytíře. Což může jediný člověk vyvrátit dveře, pevně zaklíněné železem? a kromě toho - jen slepý by přehlédl les kopí, zamířených na nezvaného hosta.

Černý rytíř se však nehýbal a ozbrojenci rovněž. Vysoko nad nádvořím právě tak tiše visela obrovská stříbrná kapka - cizincova **létající loď**.

Konečně se opět ozvalo rachocení závory. S hofmistrem tentokrát přišel jakýsi další hodnostář v černém sametovém obleku s bohatým zlatým vyšíváním.

»Král Kašnur tě přijme rytíři,« oznámil hodnostář pyšně, ale velkomyslně. »Leč odlož nejprve svoji zbroj - není u nás zvykem předstupovat před krále v krunýři.«

»Ať se tedy i král Kašnur oblékne do zbroje,« navrhl mu rytíř troufale. »Nejsem zvyklý odkládat zbroj před králem.«

Hodnostář si drzého cizince chvíli měřil pohledem.

»Pak budeš muset ještě chvíli posečkat,« odsekl nakonec nakvašeně.

»Mám vůči vám velikou trpělivost a dobrou vůli - a proto počkám,« souhlasil rytíř. »Ale ať si král pospíší. Už jsem řekl, že budu čekat jen tak dlouho, než by se kůň napásl.«

Hodnostář opět zmizel. Se svými vojáky tu zůstal jenom hofmistr.

»Poslyš, rytíři, což se neobáváš tolika kopí?« zeptal se opatrně.

»Cožpak se sekáč s kosou bojí obilných klasů?« odpověděl mu černý rytíř. »Nebojím se jich, neboť vím, že mi nemohou ani nepatrně uškodit.«

»Kdybys vskutku mohl rozvalit vrata - proč jsi tak dávno neučinil?«

»Nebavilo by mě honit se pak s králem po chodbách,« mávl rukou rytíř. »Nechci, aby přede mnou utíkal, naopak se s ním chci domluvit.«

»Král Kašnur není zajíc, aby utíkal,« vyhrkl hofmistr.

»Přede mnou uteče i samozubá Grígie když se rozzlobím,« odtušil rytíř a zvýšil tak obavy hofmistra i vojáků.

Mezitím se vrátil hodnostář.

»Král Kašnur tě přijme, rytíři,« prohlásil vznešeným hlasem. »Račiž za mnou do trůnního sálu!«

Vojáci se rozestoupili a dveře se otevřely dokořán. Ale uvnitř byly vidět desítky pikenýrů rozestavených podél celé dlouhé chodby. Černý rytíř nedal najevo, že by si jich vůbec povšiml. Kráčel v patách hodnostáři a to právě tak důstojným krokem, jako on sám. Strážní se nahrnuli dovnitř za nimi, takže byl rytíř obklopen ze všech stran. Nezdálo se však, že by měl z ozbrojenců sebemenší respekt.

Zastavili se až ve velkém trůnním sále.

Tady bylo všechno vypočteno na efekt, který měl ohromit každého, kdo sem vstoupí. Vysoká klenba sálu, vysoké sloupy, okna sestavená z barevných sklíček, zlacené kování, těžké brokátové závěsy. Trůn stál na dřevěném pódiu, takže každý stojící člověk mohl vidět ve výši svých očí královy boty.

Král Kašnur šestý byl velmi silný, urostlý muž, na zdejší poměry středního věku,

vousatého obličeje. Jeho vlasy, na nichž se skvěla malá zlatá přilbice, i vousy měly neobvyklou zrzavou barvu. Královská přilbice však byla tím jediným, co poněkud připomínalo zbroj. Král byl oblečen do nádherného, zlatem i stříbrem bohatě vyšívaného obleku, který přiléhal na jeho svalnaté tělo. Přes ramena měl přehozen skvostný hebounký plášť oranžové barvy, pošitý zlatými nitěmi. Snažil se tvářit vznešeně, trochu přísně, zvědavě, ale i pobaveně. Nezdálo se, že by se svého černého hosta obával. Ovšem kolem jeho trůnu stálo hned několik ozbrojenců oděných v kovovém obleku, jejichž těžké píky byly dostatečnou ochranou.

»Před králem se sluší pokleknout,« upozorňoval hodnostář rytíře, když ten se zastavil několik kroků před pódiem.

»Nepřišel jsem prosit,« odvětil rytíř.

»Pomozte rytíři kleknout,« obrátil se hodnostář stranou a sám poněkud poodstoupil.

Muž, který přistoupil k rytíři, byl vzrůstem na zdejší poměry hotový obr. O hlavu vyšší než hodnostář, bez košile, jenom v červených kalhotách a vysokých botách, takže na jeho nahé hrudi a pažích vystupovaly obrovské svaly. Než se kdo nadál, napřáhl nohu dozadu a největší silou těžkou koženou botou černého rytíře nakopl.

Černý rytíř se ani nepohnul, zato obr se bolestí chytil za nohu a se zaúpěním klesl na podlahu.

Chudák, politoval obra Gynapa, který ten náraz samosebou zaregistroval, ale jinak se ho to téměř nedotklo. Používají zvláštní způsob vyučování dvorským mravům, usmál se v duchu. Jenomže se stejným výsledkem by mohl kopat botou do skály. Dvanáctimilimetrový slitinový pancíř má hmotu přes šest tun, při včerejších zkouškách spolehlivě odolal všem ranám mečů, kopí, šípů, ale i kulí ze zdejších ručních palných zbraní, ukořistěných královské armádě. Nebýt malých girrigů, které jej nadnášejí, člověk uvnitř by se nedokázal ani nadzvednout - natož aby chodil. Pokus o zdolání setrvačnosti tak velké hmoty kopancem neměl nejmenší naději na úspěch...

»Zhanobil našeho krále!« vykřikl hodnostář, pro jistotu už bezpečně skrytý za sloupem.

Několik desítek oštěpů nato vzlétlo a kovově zazvonilo na Gynapově pancíři. Všechny však bezmocně odskočily nazpět, dva se přitom zlomily. Několik okamžiků bylo ticho, několik posledních oštěpů se ještě kutálelo stranou.

»Zadrž své vojáky králi,« řekl Gynapa klidně, jako kdyby pancéřový oděv právě neprošel zatěžkávací zkouškou. »Vždyť oni nevědí, co činí! Či snad chceš, aby odsud utíkali pouze v košilích?«

Vojáci poodstoupili dál a v očích jim byl vidět strach.

»Ustaňte!« zvolal král sedící na trůně. Celkem zbytečně, nikdo už se podruhé zaútočit nepokoušel.

»Tak - přivítání bychom měli za sebou,« zahučel Gynapa. »Teď bychom se měli věnovat něčemu vážnějšímu.«

»Pročpak jsi vlastně přišel, rytíři?« zeptal se opatrně král. »Tvrdíš, že jsi odzbrojil naši armádu. Proč? Pokud je nám známo, nikdo z našich vojáků se ani s tebou, ani s tvými lidmi vůbec nesetkal.«

»A ani se setkat nemohl,« doplnil Gynapa. »Zastavil jsem tvé vojsko ještě v dostatečné vzdálenosti od míst, kde bych proti nim musel použít silnějších prostředků...«

»Ale proč?« zeptal se král naléhavě.

»Dejme tomu, že v těchto místech nechci již nikdy tvé vojáky ani vidět...«

»Ale já zase nevidím důvodu, proč by se vojáci nemohli podle naší vůle pohybovat po kterémkoliv koutě říše,« řekl král rozhněvaným tónem.

»Dobrá - když to chceš vědět takto - pak věz, že jižní provincie již nepatří ke tvému království,« oznámil Gynapa. »Laskavě si celé toto území odřízni z map své říše.«

»Kdo si troufá říci nám něco takového?« vyskočil král.

»Já,« prohlásil Gynapa klidně. »Tady na tomto místě teď slavnostně prohlašuji, že bývalá jižní provincie se stává od této chvíle samostatnou říší.«

»Mluvíš směle, rytíři,« ušklíbl se král. »Ale ty si asi neuvědomuješ, kde se nacházíš.«

»Zavřete dveře!« vykřikl na své vojáky.

»Skláním se před tvou velkou odvahou králi,« řekl Gynapa klidně, ale už s dost jízlivým tónem. »Ovšem jen v případě, že dobře víš, do čeho se právě ženeš. Obávám se jenom, že si to neuvědomuješ. To by ses tak bláhově nespoléhal na směšné dveře, jaké tu máš. Nezastavily by mě, kdybych se rozhodl teď jimi odejít. Ostatně - nepotřebuji dveře. Budu-li chtít, odejdu kudy se mi zachce. Kde nejsou dveře, prorazím stěnu.«

»Předveď nám to můžeš-li!« ušklíbl se král. Stál na svém vyvýšeném pódiu se založenýma rukama. Za ním se vyrojily tři řady ozbrojenců. Gynapa viděl, že každý z nich drží v ruce velikou jednorannou pistoli, jakoby vystřiženou ze starých filmů, popisujících historii Země. No dobrá, chtějí ukázku, mají ji mít, pomyslel si.

Černý rytíř se naklonil a rozeběhl, ale ne na stranu ani dozadu, nýbrž přímo dopředu. Ozvalo se zmatené práskání výstřelů, vypálených zblízka, ale bez účinku. Gynapa vzápětí plnou vahou narazil do pódia. Ozval se praskot, šestitunové brnění hladce prorazilo dřevěnou přední desku podia, jako by tam narazil naložený nákladní elektromobil. Za rozraženou čelní deskou se objevila dřevěná konstrukce pódia, která se nárazem povážlivě zakymácela. Král se zapotácel, ale udržel se aspoň na nohou. Ne tak jeho vojáci z nichž mnozí padli na zem, i když spíše strachem, než nárazem. Gynapa vzápětí opět vycouval a zastavil se tam, kde stál předtím.

»Nesnaž se mě vyprovokovat, králi,« řekl Gynapa, když po chvilce ustal všechen hluk. »Spokoj se s tím, co jsi právě viděl. Kdybych tou silou narazil do některého z těch slabých kamenných sloupů co drží klenbu, obrátil bych v trosky celou budovu. Nebyla by škoda tvého krásného hradu? Opravdu chceš, abych ti předvedl celou svou sílu?«

»Není třeba,« řekl na to král zachmuřeně.

»Tvoje říše bude veliká i bez jižní provincie, králi,« pokračoval Gynapa. »Mohl bych chtít mnohem víc, mohl bych si vzít tvoji říši celou, ale já víc nepotřebuji. Ovšem, myslím to také naprosto vážně. A tedy věz - nepokoušej se posílat své vojsko přes hranice jižní provincie. Příště by se vojáci nevrátili jako nedávno pouze v košilích, nevrátili by se ti vůbec. Rozumíš dobře, králi? Nebo chceš, abych ti předvedl, jak se tví vojáci mění v černý dým a rozplynou se ve větru?«

»Není třeba,« opakoval král, stále zachmuřenější.

»V zásadě nejsem proti tomu aby tam cestovali obchodníci se zbožím nebo ostatní lidé z všemožných jiných důvodů, ale jen pokud přijdou v dobrém.«

»V této provincii se ale nachází chrám Tavú, s nímž máme jisté smlouvy,« vzpomněl si rychle král.

»To od této chvíle není tvoje starost, králi,« odvětil Gynapa. »Chrám Tavú není již tvým sousedem ani vazalem.«

»Dobrá,« odvětil král zamračeně. »Můžeš mi ale prozradit kde vlastně sídlíš? v jižní provincii kromě chrámu Tavú není přece žádný jiný hrad.«

»V nově postaveném hradu, králi,« usmál se Gynapa. »Ale kdybys mě chtěl navštívit, pošli napřed své poselství, abych tvůj průvod nepovažoval za vpád.«

»Ale kde stojí ten tvůj hrad, že o něm nevíme?«

»Dříve se tam říkalo Gonova hora,« odvětil Gynapa. To jméno ovšem také vyvolalo patřičné zašumění mezi vojáky.

Gynapa se pak otočil a pomalu vykročil směrem k zavřeným dveřím. Pomalu, nevzrušeně si sice připravoval fotomet, ale nebylo třeba, aby jej použil. Strážní i bez králova povelu hbitě otevřeli dveře na chodbu a pak i další na nádvoří. Tam se postava černého rytíře odrazila - a k všeobecnému zděšení všech přihlížejících se pomalu vznesla do výše. Bez

jediného zvuku plynule vystoupala nad střechu královského paláce, pak pomalu zaplula do dveří stříbřité létající lodi. Vzápětí se pod břichem lodi zamíhaly oranžové plameny, loď sebou smýkla stranou a odletěla.

»Měl ses dát k divadlu,« prohlásil Dabin, když si Gynapa za letu uvolnil otočné ložisko a sejmul přílbu.

»Být - či nebýt, to je oč tu běží,« zadeklamoval Gynapa, přílbu přitom držel jako Hamlet lebku. »Jenomže já si teď troufám vsadit cokoliv, že u nás už nikdy neuvidíme jediného vojáka královské armády!«

»Tomu bych věřil,« přikývl Dabin. »Ale o krále už nejde. Nám teď hrozí úplně jiné nebezpečí.«

»Myslíš chrám Tavú?« usmál se Gynapa.

»Myslím nás samotné,« opáčil Dabin. »Začínáme se chovat stejným způsobem, jako ti kněží. Divadýlkem to možná začíná, tyranií by to mohlo skončit.«

»Ba ne,« prohlásil Gynapa. »Máš sice pravdu, bylo to jen divadýlko, ale my se teď zaměříme na to, abychom pozvedli celou bývalou jižní provincii. Na tu nám síly postačí.«

»No, uvidíme,« řekl Dabin. »Ale prosím tě, občas se také podívej na sebe do zrcadla. Jakmile v něm spatříš velekněze, krále či něco takového, pak je nejvyšší čas dát tam zpáteční chod. Pokud by už nebylo pozdě...«

»Pravda,« zabručel Gynapa. »Nerad bych tu skončil v roli klauna či tyrana, jako naši předchůdci - Tavúni...«

*****

Ve velké hale nového paláce na vrcholku Gonovy hory se konalo všeobecné shromáždění. Byli tu samozřejmě všichni obyvatelé Gonovy hory, dnes nazývané **Útočiště**, kde kromě kosmonautů hvězdoletu Touha žila většina bývalých öre ze skal Haüže. Na toto shromáždění se dostavili všichni, mnozí už jako starostové některých okolních obcí.

Stranou seděli za nevelkým stolečkem jako pozorovatelé tři zástupci z chrámu Tavú. Netvářili se příliš nadšeně, ale od velkého jednání, kdy **Černý rytíř** Gynapa uzavřel s chrámem Tavú příměří, nepodnikli kněží žádnou akci proti obyvatelům města Dejkio ani proti okolním obcím. V tomto příměří bylo sjednáno, že kněží chrámu mohou nadále spravovat svůj chrám, včetně všech pozemků, které k němu odedávna patří, mohou zde slavit veškeré slavnosti jako dříve - nikoho z okolních měst a osad ale nesmí nutit pracovat na polích, patřících chrámu, nebo platit jakékoliv poplatky. Nesmějí ani vynucovat účast lidí na všech slavnostech, pokud sami nechtějí.

Kněží pochopitelně tyto tvrdé podmínky nepřijímali rádi. Znamenalo to skoncovat s bezstarostným životem v chrámu, ale obhospodařovat pole vlastními silami a když vyschl i příliv peněz a darů, nebylo už ani možné vydržovat ozbrojence.

Ti zpočátku reptali, pak se začali veleknězi protivit a když jim nezaplatil dlužný žold ani po ultimátu, všichni do jednoho chrám opustili. Vzali si s sebou zbraně, prý **aby se lépe uživili** v okolním kraji, ale dlouho je nepoužívali. Přepadli, vyrabovali a vypálili jednu vesnici, čímž jejich **lupičská kariéra** skončila. Dalšího dne se **vojsko** probudilo bez zbraní a když vojáci chtěli prchnout co nejdál, s hrůzou zjistili, že se nacházejí na nevelkém ostrově, odkud nikdy nedokáží uniknout pro divoký příboj oceánu, rozkládajícího se kolem. Poslední naději jim vzal bývalý velekněz Myrga, kterého na ostrově také brzy objevili a který už věděl, čí zásluhou se tam všichni ocitli.

Bez ozbrojenců padla poslední naděje na obnovení bývalé moci chrámu Tavú. Kněží se proto pustili sami do obdělávání svých polí, což ovšem bylo mnohem pracnější, než když dříve jenom dohlíželi. Zemědělské práce se jim ale dařily a chrám se brzy vzpamatoval. Většina z nich jen smutně vzpomínala na **staré, zlaté časy**, kdy se jim vedlo mnohem lépe a ke Gonově hoře hleděla se skrytou nebo i s otevřenou nenávistí.

Ačkoliv kněží neměli obyvatele Útočiště v lásce, přijali každé pozvání, které jim bylo

doručeno. A tak i tentokrát tu seděli tři pozvaní: Kaaron, velekněz Tavú a dva jeho kněží, všichni potomci posádky hvězdné lodi Koreoto.

»Sešli jsme se dnes mimořádně,« zahájil toto shromáždění Dabin, velitel kosmonautů. »Na oslavu ukončení roku je brzy, ukončení žní jsme nedávno již oslavili. Dnešní shromáždění má velice zvláštní příčinu. Příčinu, která asi bude nejvíce zajímat naše hosty z chrámu Tavú, protože se jich bude týkat v první řadě.«

Všichni tři kněží mlčeli, ačkoli se na ně obrátily zraky celého shromáždění. Nedalo se nic dělat, bylo lépe mlčet, než přiznat, že tihle lidé nejsou těmi původními ubohými öre z doby před nedávnem. Od té doby, co se zde usadili příchozí z hvězd, se všem v kraji vedlo velice dobře, možná lépe, než samotným kněžím chrámu Tavú. Všichni teď vypadali nasyceně a spokojeně, všichni byli dobře oblečeni a obuti, a to nejen měšťané, ale i poslední vesničané. A také by museli přiznat, že nikde nebylo vidět žádného zmrzačeného. Zázračná doktorka z hvězd uzdravila široko daleko všechny chromé, slepým dala vidět a dřívější hluší chodili do velkého sálu poslouchat s ostatními čarovně krásnou Hudbu z hvězd... A kdyby jen to! Nevyléčitelně nemocní se nejen uzdravovali, oni snad mládli - a právě tak většina starších, kteří se nechávali ošetřovat na Útočišti.

»Od doby, co jsme k vám přiletěli, se mnohé změnilo,« pokračoval Dabin. »Ale dost záhad dosud zůstávalo tajemstvím i pro nás. Jedna z nich se nám včera v noci objasnila.«

Všichni poslouchali s napětím.

»Jak víte, v tomto světě žijí i lidé, jejichž praotcové přiletěli z hvězd, podobně jako my,« ozvala se slova, jež rázem napnula pozornost i znuděně se tvářících kněží.

»Dozvěděli jsme se mnohé nejen o ohnivé hvězdné lodi, která sem kdysi doletěla, o lidech z její posádky, ale také o jejich domovském světě, který je velice daleko od nás.

Jako kosmického kapitána mě tu něco zaujalo. To něco byl čas. Mnohokrát jsem si opakoval, že je podivné, proč se sem dávno nedostala nějaká další výprava? Vždyť planety Kerré a Errola jsou sotva osmdesát světelných let odtud. Uvažujte prosím jako já. V tomto světě havaruje kosmická loď, havárii přežijí lidé a ti vyšlou domů podrobnou zprávu o tom, co tu našli. Našli tu obydlený svět plný lidí, nesmírně podobných kosmonautům. Co by udělala Bardžá, dostat takovou depeši? Podle mě by nemeškala a vyslala další výpravu. Osmdesát let letěla zpráva vesmírem, stejně dlouho, snad trochu pomaleji, by letěl další hvězdolet. To znamená, že by tady do dvou set let po katastrofě hvězdné lodi Koreoto měli být. Jenomže my víme, že se vůbec nic nedělo skoro devět set let! Tady byla podle mě nesrovnalost. Podobná nesrovnalost, jako když se na Zem dostalo podobné vysílání z hvězdné lodi Perseus také tak ztroskotané na planetě Poenaid. Tehdy se ale na Zemi nevedlo kosmickým projektům, schylovalo se k poslední **Svaté válce**, proto Země na zprávu o objevení Bardžá nereagovala. Proč ale stejně podivně ignorovali zprávu na Kerré?

Tato záhada se konečně vysvětlila. Detója v naší lodi je přece jen poněkud lepší než ty, které používají radisté öre. Minulé noci zachytila slabé volání. Blíží se k nám kosmická loď vyslaná z planet Kerré, Errola a Grunn. Tentokrát je to skutečná **ohnivá loď**, to znamená raketa, ve které jsou lidé. A my se musíme připravit na jejich uvítání.«

»Na vašem místě bych se na ně tak netěšil,« ušklíbl se velekněz Kaaron z chrámu Tavú.

»Proč?« zachytil tuto poznámku Gynapa. »Myslíš, že se s nimi nedokážeme domluvit?«

»Až oni zjistí, že jste se proti nám postavili...«

»To bylo první, co jsme jim sami řekli,« opáčil Gynapa.

»A co na to oni?« vyhrkl Kaaron užasle.

»Omlouvali vás a žádali nás, abychom vás posuzovali více shovívavě,« řekl Gynapa. »My jsme jim nic nezamlčeli a oni nám také nechtějí nic tajit. Ptali jsme se jich třebas, proč nepřiletěli dříve, hned jak uslyšeli nouzové volání, vyslané z tohoto světa posádkou Koreota. Odpověděli, že vůbec nic nezachytili, takže ani nevěděli, že zde jsou jejich lidé. Dá se to chápat. Například nestačí, aby přímou cestu nestínila zdejší hvězda - tytéž podmínky musí být

i v cíli v době, kdy tam dorazí radiové vlny! Kromě toho, lidé z Kerré a Erroly v té době objevili na opačné straně obydlený svět Grunn, kam posílali další a další kosmické výpravy, takže by ani neměli dost prostředků na vyslání lodí do této vzdálenější oblasti. Pořád létají na svých ohnivých lodích, do kterých potřebují velice mnoho atomového paliva, které čím dál tím obtížněji získávají.«

»A jakou řečí se s nimi domlouváte?« zeptal se Kaaron.

»Mluvíme s nimi řečí, kterou byly napsány knihy Kronika a Proroctví,« uspokojil jeho zvědavost Gynapa. »Ale zpočátku nám správně nerozuměli, ani my jim. Každá řeč, není-li nějak zafixována, se časem pozměňuje. Některá slova se přestávají používat, jiná vznikají. Za devět set let se jazyk může dost podstatně změnit. Vy jste vlastně díky knihám měli natrvalo zachovanou **starokerréštinu**.«

»Oni teď mluví jinak?« nedůvěřoval Kaaron.

»Ano - ale asi byste se s nimi domluvili, tolik rozdílů zas nebude,« řekl Gynapa s úsměvem. »Nám ovšem žádné rozdíly nevadí, protože my se jim snadno přizpůsobíme.«

»A kolik jich bude, těch lidí?« staral se Kaaron.

»V lodi je jich kolem osmdesáti,« odpověděl Gynapa.

»A kdy tu budou?« zeptal se rychle Kasiže, který byl teď starostou města Dejkio.

»Mají před sebou ještě čtvrt roku cesty,« řekl Gynapa. »Do té doby se na ně můžeme krásně připravit.«

»Opravdu doufáte, že se s vámi dohodnou?« opatrně se zeptal Kaaron. »Jste přece odjinud...«

»Rozumným lidem to obvykle nevadí,« řekl Dabin. »My jsme ze světa, který je odsud mnohem dále než světy Kerré, Errola nebo Grunn. Ale ani náš svět není sám. Takových jsou stovky. Žijí na nich nejen lidé, ale i bytosti, které ani jako lidé nevypadají a přesto jsou rozumné. Jak by ses chtěl shodnout s nimi, kdyby ses neshodl s lidmi?«

»Jenom jestli budou vyslanci Kerré stejného mínění, jako vy,« zapochyboval Kaaron.

»Řekl bych, že se s námi shodnou lépe než s vámi, i když jste částečně jejich pokrevní příbuzní,« řekl Gynapa. »Ale nemusíte se jich ani obávat. Mám dojem, že umějí odpouštět tak jako my...«

*****

Posel dobrých zpráv

Z **kovového domu** vyběhl kybernetik Michal Vortje a úprkem zamířil do **kamenného domu**, přímo do ordinace **zázračné lékařky** Zirranei Irolové.

»Zirranei!« křičel radostí. »Nech všeho a pojď sem!«

»Co se děje?« vyhlédla Bardžanka ze dveří. Plná čekárna pacientů nastražila uši.

»Pojď k rádiu, někdo chce s tebou nutně mluvit!« křičel Vortje.

»To nemůže počkat?« podivila se Zirranei. »Nevidíš kolik tu mám lidí? s jedním agisarem se to ani nedá stihnout! Nebo se stala nějaká nehoda?«

»Žádná nehoda, naopak!« volal Vortje, ačkoliv už byl pár kroků od Irolové. »Chce přímo s tebou teď, hned, okamžitě mluvit někdo z vesmíru!«

»Ale vždyť už jsme se dohodli,« namítala Irolová. »Hned jak přistanou, podívám se na všechny...«

»Jenomže tady nejde o lidi z Kerré!« sděloval jí nadšeně Vortje. »Chce s tebou okamžitě mluvit tvůj kmotřenec. Snad víš, o koho se jedná? Měl hlas jako malé dítě.«

»Gurroa!« vyskočila Zirranei. »Kde je?«

»Já nevím, ale nebude daleko,« jásal Vortje. »V rádiu mi odpovídal s dvousekundovým zpožděním, takže musí být někde blízko u téhle planety, ne dál než je Měsíc od Země!«

»Přece nás našel!« zajásala Zirranei.

Venku se fialově zablýsklo. Vzápětí se vysoko na obloze ozvala hromová rána a vzduch se otřásl až dolů. Lidé rychle vybíhali z budov a dívali se vzhůru.

Nad Útočištěm, dříve nazývaným Gonova hora, se pomalu snášela obrovská stříbřitá koule.

»Tohle přece není žádná z našich průzkumných lodí, tohle je o hodně větší,« zarazil se Vortje.

»To není loď Společenství!« obrátila se k němu Zirranei. »To je přece Gurroa, posílá pro nás svůj křižník!«

Další záblesk se objevil tak blízko, že všichni museli na okamžik zavřít oči.

Na planince mezi **kovovým domem** a novou budovou **kamenného domu** se objevil nevysoký, kudrnatý hoch, oblečený do okrově žluté kombinézy. Místní lidé na něho zírali a nemohli uvěřit očím. Tak divný obličej ještě nikdo z nich nikdy neviděl... Nikdo tu přece neměl tak placatý nos, navíc obrácený nosními dírkami dopředu...

»Zirranei!« vykřikl vesmírný chlapec. »Jsem tak rád, že jsi naživu, ani si to představit neumíš!«

»Pavlíku!« zvolala radostně Zirranei - a vzápětí chlapce držela v náručí. »Já jsem taky ráda, že tě vidím!«

»Už jsem se bál, že jste všichni po smrti,« usmíval se svým podivným obličejem chlapec.

»Vletěli jsme nejspíš do vybuchující novy,« vysvětlovala mu Bardžanka. »Ale přežili jsme to... Jak jsi nás našel?«

»Poslal jsem ke každé hvězdě v okruhu tisíce světelných let letounek,« usmíval se pořád chlapec. »Našel bych vás za každou cenu, to si piš.«

»Vždyť už je načase,« žertem mu zahrozila Zirranei. »Už tady trčíme jako na pustém ostrově více než rok!«

»Doufám aspoň, že jste se příliš nenudili,« rozhlédl se kolem Gurroa. »Jak vidím, tohle všechno jste tu už stihli? Ale já jsem vážně nemohl přijít dřív, kmotřičko. Měl jsem až skoro do téhle chvíle strašlivý spor s jednou planetou, víš? S tou, která pohltila Orlanda Itči - a taky mě, pamatuješ se na to ještě?«

»Aby ne - však to máme ještě někde zaznamenané,« dívala se Zirranei soucitně na chlapce. »Ta planeta... Opravdu tě zahubila?«

»Stála mě tři životy, navíc to málem vyhrála,« povzdychl si Gurroa. »To by bylo

podstatně horší. Ta příšera se totiž mezitím naučila létat evsejem a usmyslela si spolykat lidi v celém vesmíru.«

»Ale ty jsi to přece vyhrál, ne?« podívala se na něho s důvěrou.

»Vyhrál,« přikývl. »Ale museli mi pomáhat všichni, skoro celé Galaktické Společenství. Nejvíc tvá máma Zoidée a obě dvě sestry... A já jsem jim přitom tvrdil, že už jsi nejspíš po smrti. Můžeš mi to prominout?«

»A co se stalo s tou planetou?«

»Propadla se do pekla,« zažertoval trochu Gurroa. »Ale já to myslím skoro vážně. Pokusil jsem se ji rozdrtit svými křižníky, ale ona se usadila v nadprostoru nad hvězdou, kam jsem na ni nemohl - a zkoušela mě zničit telepaticky. Málem se jí to podařilo... Jenže pak se stalo něco, s čím jsem ani já, ani ona nepočítali. Já jsem svíral svými křižníky hvězdu tak dlouho, až v tom sevření vybuchla. Alespoň teď vím, jak přivést hvězdu k výbuchu a zase ji uhasit. Jenže vybuchující supernova, neprodyšně stisknutá **Géja-polem**, pronikla svými plameny do nadprostoru Eevsej - rovnou na kosmickou bestii. Jestli ji upálila tam, nebo se ta bestie předtím propadla do obyčejného Euklidova prostoru, plného plamenů hořící hvězdy, to už nevím, ale v každém případě z ní nezbyl ani prášek.«

»Jsi rád, že jsi ji zničil?« podívala se na něho.

»A víš, že ano?« oplatil jí pozorný pohled. »Strašně mě utahala, jednou mě sežrala, což bylo příšerné, dvakrát jsem kvůli ní shořel v atomovém ohni, ale to není nic proti tomu, co by se mohlo stát, kdyby vyhrála... Nejhorší bylo, když jsem pořádně nevěděl, co se vlastně děje. Rozumíš, ta bestie nejspíš uhořela několik okamžiků po výbuchu, ale já jsem pak musel držet supernovu v objetí Géja-pole skoro celý rok, než mě napadlo pár křižníků obětovat a udělat si jasno co se pod slupkou Géja-pole děje. Celou dobu jsem měl co dělat, abych udržel křižníky v chodu. Ani si nechtěj představit, co jsem vyplýtval B-paliva! a ta ostuda, když jsem před Galaktickým Společenstvím musel přiznat, že zbytečně... No, oni to vzali jako nutné zlo a teď dokonce nechtějí, abych půjčené palivo vracel...«

»A co naši?« obrátila směr hovoru Zirranei.

»Všichni jsou v pořádku,« ujišťoval ji Gurroa. »V téhle chvíli už vědí, že jsi naživu. Všichni tě pozdravují, hlavně Sven - právě teď mi říká, abych ti za něj slíbil, že příště zanechá sebezajímavějších výzkumů, ale bude se snažit, aby vždycky letěl s tebou...«

»Pozdravuj ho ode mě,« usmála se šťastně. »Však se mi tu po něm také stýskalo... A stýská... Měla to být cesta na půl roku, chápali jsme ji se Svenem jako docela vítanou zkoušku naší lásky - a zatím...«

»Raději bychom měli přejít k dalším rozhovorům,« obrátil téma Gurroa. »Jak vidím, jsou zde dokonce nějací lidé. Mám svolat zasedání Společenství?«

»Počkej s tím ještě,« poprosila Zirranei. »My už máme sestavenou zprávu, ale asi bychom ji měli trochu učesat. Dej nám k tomu chvilku čas.«

»Pro tebe udělám přece vždycky všechno, kmotřičko,« řekl Gurroa. »Nepotřebujete nějakou materiální pomoc?«

»Nějakou asi potřebovat budeme,« usmívala se Zirranei. »Tady je strašně zaostalá civilizace, bude s ní ještě hodně práce, než se pozvedne. Ale už to ani nehoří, víš?«

»Jak myslíš, kmotřičko. Já tedy počkám. Hlavně, že nikdo z vás není v bezprostředním ohrožení. Moc jsem se bál, abych nepřišel pozdě.«

»Teď už je to tu skoro v pohodě...«

»A když sem bude za tebou chtít přicestovat Sven?«

»Vezmi ho sem - třeba hned!« vyhrkla Zirranei. »Víš, že jsem ho od svatby neviděla?«

»Já tě chápu,« usmíval se Gurroa. »Však bys měla vidět, jak i on jásá...«

*****

»Tady jste se zabydleli!« prohlížela si Zoidée zvědavě příbytek své dcery Zirranei.

Nevelká kajuta průzkumného hvězdoletu Touha, který se už nikdy nezdvihne k černým

dálkám kosmického prostoru, byla opatřena dvěma standardními lůžky a navíc přeplněna různými předměty, připomínajícími svět, na kterém trosečníci nalezli své Útočiště.

Na stěnách kajuty byly rozvěšeny především různé zbraně. Visely zde dvě dlouhé, těžké píky, několik druhů mečů a dýk, dva luky s toulci plnými šípů, těžký samostříl, jeden prak, čtyři primitivní křesadlové pistole, drátěná košile, čtyři přílby různých tvarů - a vrcholem bylo kompletní rytířské brnění. Většinou šlo o zbraně, ukořistěné královskému vojsku při jeho poslední výpravě do území, které bylo v současné době nazýváno republika Dejkio a které se dnes už honosilo nejmodernějším hlavním městem na planetě. Bylo to samozřejmě relativní. Stály tu pořád stejné domy, jen byla ve většině zavedena elektřina a vodovod, původní dřevěné nebo slaměné střechy byly nahrazeny slitinovými, odolnějšími proti ohni. Byla zřízena kanalizace včetně továrny na **B-palivo**, která jako všude sloužila jako čistička odpadních vod. V blízkosti původního jediného náměstí stála budova tržnice, postavená ještě ve stylu ostatních domů, ale na opačném konci města, přímo proti chrámu Tavú, postavili stavitelé novou, velikou prosklenou budovu, sloužící současně jako ubytovna i škola. Bydleli v ní žáci a učitelé, ve které se přeměnili všichni členové posádky hvězdoletu Touha - ale také kupci, kterých teď bylo město Dejkio pořád plné.

Trosečníci hvězdoletu Touha se v první fázi zaměřili na zemědělství. To se jim brzy podařilo pozvednout, takže republika Dejkio dnes mohla tři čtvrtiny produkce potravin vyvážet do okolních zemí. Zpočátku se tak dělo za víceméně symbolickou cenu, vlastně se jednalo spíše o potravinovou pomoc okolním zemím, ale postupně byly ceny přizpůsobovány možnostem obyvatel, aby potraviny byly pořád dostupné všem, ale aby s nimi nikdo zbytečně neplýtval, jako v období, kdy byly zdarma nebo příliš levné.

Postupně se i zemědělci z okolních krajin učili pěstovat nové, velice výhodné plodiny, ale pěstovat s větším efektem i tradiční, se všude výroba potravin zvýšila a celá pevnina se zbavovala hladu. Nejbližším cílem by mělo být rozšíření pokrokových metod a plodin do celého světa, ale to prozatím nebylo v silách nevelké skupinky trosečníků. Do republiky Dejkio se z okolních zemí vypravovali nejprve obchodníci. Ti přiváželi do svých zemí neuvěřitelné zvěsti, ale s nimi i spoustu zajímavého zboží, takže se velice rádi vraceli za dalšími obchody. Spolu s obchodníky začali přicházet mladí chlapci, kteří sem už obvykle cestovali s úmyslem naučit se všemu co dovedli úspěšní obyvatelé republiky Dejkio. Zejména když se po okolních zemích rozkřiklo, že učení ve školách je přístupné pro každého - nikdo prý nevyžaduje ani vstupní poplatek, ani protekci, ani úpis bezplatné práce po vyučení, jako tomu bylo u většiny řemesel jinde. Nikdo se nezmiňoval o tom, že všichni úspěšní žáci školy prochází péčí doktorky Zirranei, která jim nenápadně mění dědičnost k prodloužení věku jejich i věku jejich dětí.

Paláce na hoře Útočiště nezůstaly opuštěné, ani když se většina bývalých trosečníků přestěhovala do školy v Dejkio. Psanci öre se buďto vrátili do svých domovů, nebo se rozešli po vesnicích republiky, aby tam šířili osvětu. V paláci bylo teď všeobecné zdravotní středisko, v současné době pak navíc vyšší škola, kde měli zájemci přístup k vědění Galaktického Společenství myslících bytostí, uloženému v krystalických pamětech palubních počítačů hvězdoletu. Byli sem zváni ti, u nichž se projevovala největší přirozená inteligence, měli snahu porozumět dosud neznámým vědám a sami též souhlasili s postupem do této školy.

Jediný agisar trosečníků zastal spolu se Zirranei tolik práce, jako desítky jeho kolegů v civilizovanějších zemích dohromady. Bylo to pochopitelné. Ve vyspělých světech na jednoho lékaře-biologa připadá sotva několik set pacientů. Pak se vlastně ani nedá mluvit o trvalém povolání lékaře, spíše o doplňkové funkci k základnímu povolání **biolog**. Tady byl zpočátku jediný agisar na celou planetu - Zirranei sice ordinovala od rána do večera, ale nestačila sama zvládnout všechny případy, které kde vyžadovaly lékařskou pomoc. Dokud za ní chodili jen obyvatelé Útočiště, ještě to šlo - nejenže stihla v krátké době vyléčit všechny, kteří to potřebovali, ale brzy všem öre prodloužila životy na maximálních možnost, obvyklou

tam, kde se agisary starají o bytosti humanoidních typů. Jakmile se však po kraji rozkřiklo, že na Útočišti sídlí zázračná lékařka, která zaručeně uzdraví nevyléčitelně nemocné, od narození slepé, hluché a chromé, nestačil pro ně jeden výtah, musely být postaveny dva další. V paláci bylo živo, jako nikdy předtím. Nemocní, jejichž nemoc vyžadovala delší dobu léčení, leželi jeden čas i na chodbách, ale potom zdejší stavitelé přistavěli další křídlo nemocnice, aby bylo kam uložit pacienty a nevypadalo to zde jako v barbarských špitálech na jiných místech planety.

Planetou Saimeo (jak svůj svět nazývali její obyvatelé) se zabývalo i několik shromáždění Galaktického Společenství myslících bytostí. Bylo rozhodnuto pomoci jí, aby se dostala na takovou úroveň, aby její obyvatelé netrpěli hladem ani nemocemi. Do různých míst planety se teď stěhovali první dobrovolníci s agisary, aby pomohli zlepšit zdraví obyvatel, nejen v okolí Útočiště. Rovněž bylo z místních lidí vybráno několik stovek prvních zájemců o studium biologie na planetě Bardžá.

Na pevnině **Mašš**, kde ležela republika Dejkio, to nebyl žádný problém. V samotné republice byli už lidé připraveni na existenci **lidí z hvězd**, setkali se s mnoha příjemnými stránkami jejich činnosti, ti nejmladší už chodili do škol a vysloveně se těšili na chvíli, kdy se i oni naučí využívat všechno dobré, co k nim přišlo **z hvězd**.

Komplikace nastala u severních sousedů. Král Kašnur se jen nerad smiřoval s existencí republiky na místě své bývalé jižní provincie, ale vojensky si netroufal cokoliv proti ní podniknout. V tom měl pravdu Gynapa, když tvrdil, že jeho **divadýlko** bude mít trvalý účinek. Král však veškeré další pokusy o mírová jednání odmítal, ačkoliv mu **lidé z hvězd** prostřednictvím obchodníků nabízeli zachování trůnu a navíc podstatné zlepšení života obyvatel jeho říše. Bylo by proti zásadám Společenství řešit něco takového násilím. Bylo proto rozhodnuto počkat, až osvěta a tlak jeho vlastních poddaných udělá své a přiměje krále přizpůsobit se podmínkám. Zatím se do jeho říše vypravovali dobrovolníci s agisary, především dobrodružnější povahy ze Země, aby tam působili jako lékaři. i když totiž byli tito misionáři speciálně vybaveni, nebyla taková mise bez nebezpečí.

Na ostatních pevninách byla situace horší. Na jedné žil divoký národ, jehož kmeny mezi sebou neustále válčily a na svém území žádné cizince nestrpěly. Na další byla společnost sice poněkud mírumilovnější, ale tak nesmírně konzervativní, že její příslušníci odmítali i nejlepší novinky jen proto, že to byly novinky.

Když na Saimeo po obrovském křižníku, který sem vyslal Gurroa, přiletěl další průzkumný hvězdolet, aby na planetě smontoval první stanici **vjosuygu** pro mezihvězdnou přepravu, všichni členové výpravy Touha odmítli vystřídání a zůstali na svých místech. Jen lékařky Luburová a Sentová odletěly už s Gurroovým křižníkem na Bardžá, aby převzaly nové agisary namísto těch, o které přišly v radioaktivním záření výbuchu supernovy, ale jakmile je dostaly (stalo se tak obratem, na univerzitě v Cokrezu se s výjimečnými případy počítá), vrátily se obě ihned na planetu Saimeo.

»To tě neláká cesta na planety Kerré, Errola a Grun?« ptala se Zoidée své dcery.

»Já to, mami, budu teď muset přenechat jiným,« usmála se Zirranei. »Ostatně - jestli to nevíš, já jsem už přece lidi z Kerré zkoumala - nebo alespoň jejich potomky, kteří se tu zachovali.«

S Gurroovým křižníkem byly na planetu Bardžá do Rady kosmonautiky odeslány i všechny dosud získané poznatky nejen o planetě Saimeo, ale také co se podařilo zjistit o trojitém společenství planet Kerré, Errola a Grun. Kdo měl zájem, už tyto informace mohl získat. Paní Zoidée je navíc měla přímo od svého kmotřence, který za ní s radostí hned po nalezení výpravy přiletěl tím svým zvláštním způsobem (skokem **šestým nadprostorem**), takže byla tato novina v Praze prakticky v té chvíli, kdy jeden z jeho speciálních mezihvězdných letounů objevil výpravu Touha. V Radě kosmonautiky bylo rozhodnuto počkat, až na Saimeo dorazí hvězdolet z Kerré a teprve potom vyslat výpravu tam, odkud

přiletěl.

Kosmonauté hvězdné lodi, přibližující se podsvětelnou **hlemýždí** rychlostí k planetě už věděli že trosečníkům přišla pomoc ze Společenství. Nejprve jim poslali rádiem gratulaci. Až pak se dozvěděli, že hvězdolet Galaktického Společenství poletí k jejich domovským světům - a že tam bude podstatně dříve, než kolik by k překonání této vzdálenosti potřebovala jejich raketa - neboť hvězdné lodi Společenství létají větší rychlostí než rychlost světla. Dozvěděli se přitom i spoustu novinek. Na existenci Aigurských nadprostorových letadel už byli připraveni, slyšeli o nich cosi v rádiových rozhovorech s trosečníky lodi Touha. O děsivé galaktické obludě, která se rozrůstala nedaleko jejich světů a mohla je pohltit, tak jako pohltila jednu z jejich hvězdných výprav, se však mohli dozvědět až teď, když už naštěstí tato obluda díky Gurroovi neexistovala.

»Víš, že nám Gurroa říkal, že vás ta příšera spořádala k večeři?« říkala Zoidée dceři, když ji poprvé objala.

»Vím, už se mi tu omlouval,« usmívala se Zirranei ještě skrz slzy radosti. »My jsme ho tenkrát poslechli včas a tu hvězdu jsme opustili, i když zřejmě na poslední chvíli. Ale pak jsme se rozhodli letět dál. Už to víckrát neuděláme...«

»Ta obluda pak naštěstí narazila na Gurroovy křižníky,« zachvěla se paní Zoidée. »Ačkoliv to bylo jen taktak... Ale i po spálení obludy v plamenech explodující hvězdy přišel Gurroa o jednu šestici svých křižníků - a o chlapce, kterého tam nechal. Chtěl mít naprostou jistotu, proto kolem první šestice křižníků postavil další, větší blánu, tvořenou hned dvanácti dalšími křižníky - většinu mu jich museli narychlo postavit v Mofidijské továrně na Aiguře. Pak z těch prvních křižníků evakuoval posádky a křižníky vypnul. Kromě nich tam bylo další termonukleární torpédo, připravené k útoku na obludu. Když potom první blána **Géja-pole** praskla a plameny supernovy se obořily na druhou, mnohem silnější, teprve teď Gurroa zjistil, že i v nadprostoru Evsej zuří strašlivý oheň supernovy. Na jednu stranu to bylo příznivé znamení, protože to znamenalo, že obluda je spálená a není třeba se jí obávat - ale na druhou stranu Gurroa nestihl ze svého skleněného torpéda dostat pilota. Shořel mu v tak krátkém okamžiku, že se nedalo nic dělat, prakticky se vypařil i se strojem.«

»Gurroa prožil mnoho smrtí,« řekla Zirranei. »Ale sama dobře víš, když jemu někdo umře, pocítí to jako ránu, může cítit i bolest - ale on sám žije dál. On je prakticky jako jedinec nesmrtelný. Ale když si představím, jak asi umíral Orlando... To muselo být hrozné... No, moc nechybělo, byla by nás ta příšera sežrala všechny... A víš, že jediné snímky té obludy jsou uschovány v paměti našeho hvězdoletu? Gurroa ani neměl čas pořídit fotografie!«

»Ve výpravě k planetě Kerré bude i naše Vlasta,« řekla jakoby mimochodem Zoidée.

»To už mi říkal Gurroa, mami,« usmála se Zirranei. »On se tady občas objeví. No znáš ho - zablýskne se a on tu je. Zablýskne se podruhé - a už je kdovíkolik tisíc světelných let odtud... Vždycky přinese pár novinek a zmizí. Já mám jen podezření, že on už byl takhle i na Kerré. Ale nechá nás tam letět, aby to vypadalo, že jsme tam byli první. No - ať tam Vlastina letí, kdoví, k čemu jí to nebude dobré...«

»Ty zůstaneš tady?«

»Tady mě už lidé znají,« zavrněla Zirranei. »A Sven je tu se mnou... Ale mám jednu novinku. Pavlíkovi jsem musela slíbit, že mu budu ještě jednou dělat kmotru. Neříkal ti to náhodou také?«

»Říkal,« usmála se Zoidée. »Já dokonce vím proč.«

»Já taky,« mávla rukou Zirranei. »Takže Pavlík teď bude matkou! To jsou mi věci! Gerdu jsem znala odedávna, přinesl mi ji tenkrát jako mimino celou modrou, s odřeným krčkem. To byl ještě naživu ten původní Pavel... Ale tentokrát to bude i pro něho úplně nové. Musí být strašně zajímavé, když může vnímat současně pocity rodícího se mimina i jeho matky.«

»Toho asistování bychom si měly obě vážit,« řekla paní Zoidée vážně. »Gurroovi

studuje jedno děvče na univerzitě v Cokrezu. To znamená, že zakrátko bude mít i agisar a jak víš, co se naučí jedna součást Pavlíka, to umí každá. Takže on si brzy vystačí i v tomhle směru. Nás ani nikoho jiného pak nebude potřebovat vůbec...«

»Budeme jediné dvě kmotry,« povzdychla si Zirranei. »Ale nevím, jestli nás přece jen potřebovat nebude - i když možná trochu jinak, než dosud. Víš, co mi nedávno říkal? Ale je to prý tajemství, které smím říci jen tobě a tátovi. On by chtěl, abych se od něho dala předělat na právě takovou telepatickou bytost, jako je on sám. Říkal, že to sice zatím neumí, ale je mu už jasné, že to půjde, takže na tom naplno bádá. Když si představíš, co při jeho inteligenční kapacitě znamená **naplno bádá**...«

»O tom vím - nám navrhoval totéž,« řekla paní Zoidée. »Je to strašně lákavá nabídka - ale raději jsme si vymínili čas na rozmyšlenou. Kdybychom se rozhodli přijmout, máme se mu přihlásit - dal nám na to pět set let.«

»Nevím proč, i já jsem se rozhodla pořádně se nejdřív rozmyslet,« odtušila zamyšleně Zirranei. »On totiž Pavlík tvrdí, že takových bytostí, jako je on, nemůže být mnoho. Je to dáno kapacitou telepatických nadprostorů. Celkem to může nabídnout jen asi tisícovce rozumných bytostí. Prý uvažuje pro začátek o deseti až dvaceti. Říkal mi, že si musí dobře vybírat, aby se náhodou nestal telepatickou bytostí s tolika možnostmi nějaký lump - a těch je bohužel ve vesmíru pořád dost a dost. Zatím mu to slíbila Yl-la z Aigury, jeho bývalá žena, dnes vlastně vdova - ale současně i matka... Ono je to kapánek složité, že? Ta jako jediná prý ani nechtěla čas na rozmyšlenou.«

»Dovedeš si představit, že jednou bude ve vesmíru tisíc takových bytostí?« zachvěla se Zoidée.

»Kdo ví,« pokrčila rameny Zirranei. »Třeba to ani nebude složité. Když se mezi sebou dokáží dohodnout lidé, proč by se spolu nedohodly i takové bytosti?«

»Já si to přece jen musím nejprve pořádně rozmyslet,« trochu se otřásla Zoidée. »Uvaž, že to pak už nikdy nepůjde zrušit. A taková bytost pak prý ani umřít nemůže.«

»Kdoví!« opět pokrčila rameny Zirranei. »Řekl, že klidně počká třeba pět set let. On sám má přece času mnohem více, než my - i když je to vlastně jen takové mládě.«

»Mládě, které si hraje s planetami, jako lidské děti s kuličkami,« zachvěla se Zoidée.

»Co chceš - zatím mu ke hraní stačí ani ne desetina naší Galaxie - a takových galaxií přece je...«

»Ještě že je takový jaký je - ve svém původním životě to byl pozemšťan, ale chová se jako Bardžan... Jako Vojta...«

»Uvidíme,« řekla Zirranei. »Ale teď jsme tady a máme spoustu práce. Ještě že nás tu je s agisary víc. Nechceš mi dnes pomoci, mami? Mám teď určitě před ordinací takovou stovku pacientů.«

*****

© Praha 1972, 1991

Seznam postav Kerré:

A) posádka lodi Touha:

BORELOVÁ Edita - planetolog

DABIN Robert - velitel

GYNAPA Richard - historik

IROLOVÁ Zirranei - biolog-lékař

ITČI Orlando - třetí pilot

LEROUX Pierre - druhý pilot

LEROUXOVÁ Irena - astronom

LUBUROVÁ Lucie - biolog-lékař

MAREL Filip - první pilot

MARELOVÁ Jane - planetolog

NJONGO Nkwame - elektronik

SENTOVÁ Sonia - biolog-lékař

VORTJE Michal - kybernetik

GURROA *Ligaid* - host

B) obyvatelé světa Saimeo

AIMIJA - öre

BURROD - öre

HUZZEG - objevitel Detóji

IOPOLA - upálená öre

KAIČEN - nižší kněz

KAIMOO - náčelník öre

KASIŽE - bratr Ai-iji

KASOO - kněz chrámu Tavú

MANTEO - nováček öre

MOTII - kněz chrámu Tavú

MYRGA - velekněz chrámu

OIPEIA - nováček öre

TIREIA - bohatá kupcová

ZAVLUJA - öre - bývalý kněz

Slovník některých slov světa Saimeo:

DETÓJA - tichá řeč (rádio)

GONO - mytologický náčelník démonů

GRÍGIE - mytologická nestvůra, jen zubatá tlama a břicho

GRÍZI - oblíbený opojný hořký nápoj, vařený ze saranče

HAGESEZ - zaklení »Čert tě vem«

HAÜŽE - »Prokleté skály«

HURR - obrovská vyhynulá pravěká želva (krunýř až 5 m)

IÄN - čaroděj, přítel démonů, zvláště Gonoa

KALISÚ - divoký vepř

KARABÁČ - nástroj k ubližování lidem

KERRÉ - uctívaná nejjasnější hvězda na noční obloze

KSIŠANTA - slavnosti počátku léta na počest Kerré

MEČ - zbraň, původně snad proti divokým zvířatům

MION - pokrm z ryb

MISSÍL - drahá látka, kterou tkají housenky

MODLICÍ ŘETĚZ - otáčením v rukou nahrazuje modlení slovy

OHNIVÁ LOĎ - mytologický dopravní prostředek

ÖRE - kacíř, nevěrec, heretik

POPRAVA - oficiální úmyslné barbarské zabití člověka

RÉGUG - mohutná střelná zbraň na kolovém podvozku

SAIMEO - svět

ŠIJIMA - jméno uctívaného proroka

ŠELKAN - ještěr podobný krokodýlu, téměř vyhubený

TAVÚ - svatý

UPÁLIT - zpopelnit ohněm zaživa (viz poprava)

Slovník některých důležitých výrazů z jazyka BAR

AGISAR - inteligentní živočich, původem z planety Bardžá. Původně parazit, nyní žije s lidmi v symbióze. Neocenitelný biologický pomocník.

AGRÍŠI - hmyzí barbarská civilizace, sousedící s GSMB. První setkání s touto civilizací bylo dramatické (50 miliónů mrtvých jen na straně GSMB); dnes již konflikty nehrozí.

AIGURA - středně vyspělá planeta, která se jako jediná připojila ke GSMB prostřednictvím vlastních hvězdných lodí, létajících nadprostorem (viz igidhig). Od centrální planety Bardžá

je vzdálena cca 1 700 světelných let.

BAPORG - antigravitační motory, objevené na planetě Bardžá před 40 000 léty. Letadla jimi vybavená měla uvnitř po dobu letu beztížný stav. Později je nahradily motory bez této nepříjemné vlastnosti (girrigy).

BAR - oficiální jednotný jazyk, původem z planety Bardžá, nyní používaný na všech planetách Společenství GSMB. Ujal se i u ne-lidí, jejichž řeč je pro humanoidy nevyslovitelná.

BARBAR - bytosti schopné navzájem si škodit až do usmrcení.

BARDŽÁ - centrální planeta Společenství GSMB. První ze všech světů pronikla do vesmíru a propojila stanicemi vjosuzgu více planet do Společenství. Po celá tisíciletí byla jediná, která vysílala hvězdné lodi do vesmíru. Rovněž proslula i úrovní lékařství a biologie (viz agisar).

BEVUFE - též B-palivo. Biologická hmota s vysokým obsahem energie, snadno uvolňované rozkladem v katalyzačních vacích. Produktem je elektrický proud nebo teplo, odpadem voda a oxid uhlíku. Vynalezena na Bardžá před 50 000 lety.

BIFARNU - vodní rostlina, rostoucí pod vodou, produkující sladké, slabě nakyslé plody (zpravidla koule o průměru až 1 m), s vysokým obsahem bílkovin a vitamínů. Pěstuje se ve všech světech Společenství.

ČASOPROJEKTORY (viz Uxiony).

ELEKTRONIKA - věda o miniaturních elektrických prvcích, jejichž rozsáhlé kombinace mohou vytvářet podivuhodné stroje, jako jsou navigační přístroje JAPAN (atd. Viz např. robot). Původem z planety Země.

EVSEJ - hyperprostor 3. typu, umožňující hvězdným lodím, vybaveným příslušným konvertorem (viz igidhig), volný let na velké vzdálenosti několikanásobně větší rychlostí, než je rychlost světla. Objeven na planetě Aigura.

FOTOMET - vysoce energetický rezonanční laser, použitelný i jako zbraň. Vznikl na Zemi v barbarských dobách. Používán pouze u Kosmického Průzkumu.

GALAXIE - námi obývaná oblast vesmíru, přeneseně typ průzkumných hvězdných lodí (8 - 64 členů posádky).

GEA - oficiální název planety Země. Pozoruhodná planeta, obydlená dosud zčásti barbary, v některých oborech vědy (biologie) nesmírně zaostalá, v jiných naopak tak pokročilá, že v celém Společenství GSMB v nich nikdo jiný ani nepracuje (nukleonika, elektronika, robotika). Ačkoliv se bez těchto oborů Společenství dříve obešlo, jsou dnes od běžného života neodmyslitelné. Gea je velice proslulá i nejkrásnější hudbou ve známém vesmíru, její hudebníci jsou proto všude nesmírně ceněni.

GÉJA - energetické silové pole s extrémní mechanickou odolností a odrazem záření všeho druhu. Dostatečně silná blána odolává i bezprostředním účinkům atomových zbraní. Zná a používá je pouze civilizace Gurroa, většinou k prospěchu Společenství. Nezaměňovat s názvem planety Gea!

GIRRIGY - antigravitační motory, vynalezené na planetě Aigura. Používané zejména u malých osobních letadel.

GRYUL - malá osobní letadla, obvykle čtyřmístná, poháněná akumulátory nebo B-palivem. Používána k dopravě na krátké vzdálenosti a k rekreačním letům.

GSMB - Galaktické Společenství myslících bytostí. Oblast vesmíru v Galaxii, obsahující

několik stovek hvězd a planet, s největší vzdáleností 2100 světelných let mezi planetami Gea a Keléné. Oblast je obydlena cca 100 miliardami různých myslících bytostí, z toho je převaha (cca 70 miliard) lidí. Jednotlivé světy jsou samostatné, uznávají však společná Základní pravidla a o záležitostech společného charakteru rozhodují prostřednictvím Sněmu, který se v případě potřeby schází v centru na planetě Bardžá. Kromě dopravy stanicemi vjosuzgu Společenství používá i mezihvězdné lodi, byť jen u Kosmického průzkumu.

GURR - planeta, na níž sídlí civilizace Gurroa. Ačkoliv ji už navštívilo několik desítek bytostí ze Společenství, nikdo nezná její souřadnice. Podle některých známek tato civilizace svou planetu čas od času stěhuje hyperprostorem k jiným, opuštěným hvězdám (je potvrzeno, že to dokáže).

GURROA - civilizace, která občas podle vlastního uvážení spolupracuje se Společenstvím GSMB. Má ze všech civilizací nejméně, jenom několik stovek, členů, kteří navíc tvoří jedinou složitou telepatickou bytost. Tato civilizace je v mnohém záhadná, dosud však vždy bytostem Společenství jen pomáhala.

IGIDHIG - konvertor mezi hyperprostorem Evsej a normálním prostorem, nazývaným Euklid. Vynalezen na planetě Aigura. Umožňuje volné lety hvězdnými letadly do vzdálených míst vesmíru, protože vzdálenosti kterýchkoliv dvou míst jsou v Evseji mnohem menší než v Euklidu. Hvězdoletů s těmito stroji se používá k průzkumu neznámých oblastí, kde nejsou stanice vjosuzgu a kam by jinými dopravními prostředky byla cesta příliš dlouhá.

INITH - 1. hyperprostor, používaný k teleportaci předmětů pomocí stanic vjosuzgu. Objeven před 40 000 lety na planetě Bardžá. Jiné dosud objevené hyperprostory jsou Ultreg, Evsej a Léth. Civilizace Gurroa údajně zná i další hyperprostory, dosud ve Společenství GSMB neznámé.

JAPAN - původně souostroví na planetě Zemi, přeneseně nejdokonalejší elektronické přístroje, zejména navigační.

KELÉNÉ - planeta, obydlena ne-lidmi podobnými netopýrům.

MÍR - Na barbarských planetách stav, kdy není válka.

ROBOT - neživý stroj, částečně vybavený inteligencí.

SI-JID - světélka, vyskytující se v nadprostoru Evsej a umožňující v něm orientaci. Doprovázejí hvězdy a větší planety. Pravděpodobně vznikají při dějích uvnitř hvězd a planet, podstata dosud neznámá.

SPEKTROMETR - přístroj, který z vyzařovaného, odraženého či procházejícího světla může zjistit složení vzdáleného předmětu či plynu. Na Zemi používán již v dávných dobách.

SVĚTELNÝ ROK - vzdálenost, kterou urazí světlo za rok. Používá se v astronomii, při určování vzdáleností hvězd, též v Kosmickém průzkumu. Jinak nemá praktický význam.

SYLVA - pozemské ženské jméno, přeneseně i termonukleární samonaváděcí torpédo používané ve válce s Agríši.

UIK - kontejner (osobní nebo nákladní), používaný pro přepravu hyperprostorovými stanicemi vjosuzgu.

UX - planeta obývaná myslícími bytostmi U-typu, které se podobají dvoumetrovým chobotnicím, ale na rozdíl od většiny chobotnic žijí na souši stejně dobře jako ve vodě.

UXION - přístroj pro sledování minulosti. Může zobrazit jakékoliv děje v časovém rozmezí od -8 let do -3 minut (přesněji 3 minuty, 4,85 sekundy).

VÁLKA - častá zábava barbarů, obvykle však přinášející předčasnou smrt mnoha myslícím bytostem.

VJOSUZGU - dopravní prostředek, využívající hyperprostoru Inith. Teleportuje dopravní kontejnery Uik na libovolnou vzdálenost téměř okamžitě, vyžaduje však ke své činnosti spolupráci dvou stanic, vysílací a přijímací. Stanice mohou být stavěny pouze na planetách dostatečné velikosti (souvisí se Si-jidy). Stanicemi lze posílat též binárně kódované zprávy. Veškerá doprava v GSMB je zajišťována především těmito stanicemi.

YLLINA - planeta poblíž Aigury, vzdálená od ní cca 650 světelných let, osidlovaná lidmi této planety. Pozoruhodná nálezy staveb původních obyvatel, vymřelých již v pravěku.

ZEMĚ viz Gea.

Vybráno z Naučného Slovníku Jazyka BAR,

126.vydání, roku 089 4. galaktické éry.

© vydavatelství Aixil, Cokrez, planeta Bardžá, GSMB

*****

© Praha 1972, 1991

Obsah:

Hvězdolet Touha.....
Katastrofa.....
Kacíři öre.....
Návštěva z nebes.....
První kontakty.....
Zmijí jed.....
Obluda.....
Prosebník.....
Svorně.....
Zloději.....
Dekadence.....
Královské vojsko.....
Druhá bohyně.....
Seznam postav Kerré:.....
Slovník některých slov světa Saimeo:.....
Slovník některých důležitých výrazů z jazyka BAR.....